

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om erkännande av yrkeskvalifikationer och till vissa lagar som har samband med den

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås det att en lag om erkännande av yrkeskvalifikationer stiftas. Samtidigt föreslås att den gällande lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer upphävs. Dessutom föreslås det i propositionen att det stiftas en lag om den tjänstebehörighet som högskolestudier utomlands medför samt att lagen om yrkesinriktad vuxenutbildning, lagen om fordonsbesiktningsverksamhet, lagen om ordnande av enskilt godkännande av fordon, djurskyddslagen, handelskammarlagen, lagen om advokater samt lagen om utnämning av domare ändras.

Genom lagen genomförs ändringarna i direktivet om erkännande av yrkeskvalifikationer med undantag av de specialbestämmelser som har samband med yrkesutbildad personal inom hälso- och sjukvården och med veterinärer.

Till den nya yrkeskvalifikationslagen ska fogas de bestämmelser i yrkeskvalifikationsdirektivet som har samband med olika system för erkännande och med friheten att temporärt tillhandahålla tjänster samt de nya bestämmelserna om ett europeiskt yrkeskort, partiell rätt att utöva yrke, varningsmekanismer och ett system för erkännande som grundar sig på gemensamma utbildningsprinciper. Dessutom skapas det större klarhet i vilket ansvar de nationella aktörer som är involverade i processen för erkännande av yrkeskvalifikationer har.

I direktivet förutsätts det att medlemsstaterna sätter i kraft den nationella lagstiftning som direktivet förutsätter senast den 18 januari 2016. De föreslagna lagarna avses träda i kraft den 1 januari 2016.

INNEHÅLL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL.....	1
INNEHÅLL	2
ALLMÅN MOTIVERING	4
1 INLEDNING.....	4
2 ÄNDRINGAR I DIREKTIVET OM ERKÄNNANDE AV YRKESKVALIFIKATIONER	4
2.1 Europeiskt yrkeskort	4
2.2 Partiellt tillträde till en yrkesverksamhet	8
2.3 Tillfälligt och temporärt tillhandahållande av tjänster	9
2.4 Generell ordning för erkännande	10
2.5 System för automatiskt erkännande	11
2.6 Gemensamma utbildningsprinciper	13
2.7 Gemensamma bestämmelser om etablering.....	15
2.8 Språkkunskaper.....	16
2.9 Erkännande av yrkespraktik.....	16
2.10 Administrativt samarbete	16
2.11 Varningsmekanism	17
2.12 Utövande av delegering	18
2.13 Medlemsstaternas ömsesidiga utvärdering	19
3 NULÄGE	20
3.1 Lagstiftning och praxis.....	20
3.2 Ålands ställning	21
4 MÅLSÄTTNING OCH DE VIKTIGASTE FÖRSLAGEN	21
5 PROPOSITIONENS KONSEKVENSER	22
5.1 Ekonomiska konsekvenser.....	22
5.2 Konsekvenser för organisation och personal	22
5.3 Konsekvenser för olika medborgargrupper.....	23
6 BEREDNINGEN AV PROPOSITIONEN	23
7 SAMBAND MED ANDRA PROPOSITIONER.....	24
DETALJMOTIVERING	25
1 LAGFÖRSLAG	25
1.1 Lag om erkännande av yrkeskvalifikationer	25
1 kap. Allmänna bestämmelser	25
2 kap. Bestämmelser som ansluter till systemen för erkännande	27
3 kap. Frihet att tillhandahålla tjänster	35
4 kap. Europeiskt yrkeskort.....	36
5 kap. Särskilda bestämmelser	43
6 kap. Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser	45
1.2 Lag om den tjänstebehörighet som högskolestudier utomlands medför	46
1.3 Lagen om yrkesinriktad vuxenutbildning	49
1.4 Lagen om fordonsbesiktningsverksamhet.....	49
1.5 Lagen om ordnande av enskilt godkännande av fordon.....	50
1.6 Djurskyddslagen	51
1.7 Handelskammarlagen.....	51
1.8 Lagen om advokater.....	51
1.9 Lagen om utnämning av domare.....	52
2 NÄRMARE BESTÄMMELSER OCH FÖRESKRIFTER	52
3 IKRAFTTRÄDANDE	52
4 FÖRHÅLLANDE TILL GRUNDLAGEN SAMT LAGSTIFTNINGSORDNING	53
LAGFÖRSLAG	55

RP 22/2015 rd

1. Lag om erkännande av yrkeskvalifikationer	55
2. Lag om den tjänstebehörighet som högskolestudier utomlands medför	68
3. Lag om ändring av 7 b § i lagen om yrkesinriktad vuxenutbildning.....	71
4. Lag om ändring av lagen om fordonsbesiktningsverksamhet	72
5. Lag om ändring av lagen om ordnande av enskilt godkännande av fordon	73
6. Lag om ändring av djurskyddslagen	74
7. Lag om ändring av 2 § i handelskammarlagen.....	75
8. Lag om ändring av 3 § i lagen om advokater	76
9. Lag om ändring av 11 § i lagen om utnämning av domare	77
BILAGOR.....	78
PARALLELLTEXT	78
3. Lag om ändring av 7 b § i lagen om yrkesinriktad vuxenutbildning.....	78
4. Lag om ändring av lagen om fordonsbesiktningsverksamhet	79
5. Lag om ändring av lagen om ordnande av enskilt godkännande av fordon	80
6. Lag om ändring av djurskyddslagen	81
7. Lag om ändring av 2 § i handelskammarlagen.....	83
8. Lag om ändring av 3 § i lagen om advokater	84
9. Lag om ändring av 11 § i lagen om utnämning av domare	86
FÖRORDNINGSUTKAST	87
Statsrådets förordning om erkännande av yrkeskvalifikationer	87
Statsrådets förordning om den tjänstebehörighet som högskolestudier utomlands medför	89

ALLMÄN MOTIVERING

1 Inledning

Ett av Europeiska unionens (EU) mål är att undanröja de hinder som begränsar fri rörlighet för personer och tjänster mellan gemenskapens medlemsstater. Enligt artikel 53.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) ska Europaparlamentet och rådet för att underlätta för personer att starta och utöva förvärvsverksamhet som egenföretagare enligt det ordinarie lagstiftningsförfarandet utfärda direktiv som syftar till ömsesidigt erkännande av examens-, utbildnings- och andra behörighetsbevis och till samordning av medlemsstaternas bestämmelser i lagar och andra författningar om inledande och utövande av förvärvsverksamhet som egenföretagare.

Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/36/EG om erkännande av yrkeskvalifikationer (nedan *yrkeskvalifikationsdirektivet*) utfärdades 2005. Enligt artikel 1 i yrkeskvalifikationsdirektivet fastställs i direktivet de regler enligt vilka en medlemsstat som kräver bestämda yrkeskvalifikationer för tillträde till eller utövande av ett reglerat yrke inom sitt territorium (nedan kallad *mottagande medlemsstat*) för tillträde till och utövandet av detta yrke ska erkänna sådana yrkeskvalifikationer som förvärvats i en eller flera andra medlemsstater (nedan kallad *ursprungsmedlemsstat*) och som ger innehavaren av dessa kvalifikationer rätt att där utöva yrket.

I lagstiftningen om erkännande av examina ingår för närvarande tre olika system för erkännande: ett system för erkännande av examina inom den generella ordningen (nedan *den generella ordningen*), ett system som grundar sig på erkännande av yrkeserfarenhet (nedan *systemet för yrkeserfarenhet*) och ett system för erkännande som grundar sig på harmonisering av minimikraven för utbildning (nedan *systemet för automatiskt erkännande*).

Europeiska kommissionens lämnade den 19 december 2011 ett förslag till ändring av yrkeskvalifikationsdirektivet (KOM (2011) 883 slutlig). Syftet med förslaget var att förenkla och modernisera reglerna om rörlighet. Man önskade underlätta och påskynda processen för erkännandet särskilt genom att införa ett europeiskt yrkeskort. Avsikten var att förbättra systemet även för konsumenterna i synnerhet till den del som förslagen anknöt till språkkunskaper och varningar för yrkesmässiga försummelser inom hälsovårdsbranschen.

Ändringarna av yrkeskvalifikationsdirektivet ingår i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/55/EU av den 20 november 2013. Genom direktivet i fråga ändras också förordning (EU) nr 1024/2012 om administrativt samarbete genom informationssystemet för den inre marknaden. Medlemsstaterna ska senast den 18 januari 2016 genomföra ändringarna i yrkeskvalifikationsdirektivet på nationell nivå.

2 Ändringar i direktivet om erkännande av yrkeskvalifikationer

2.1 Europeiskt yrkeskort

Enligt artikel 4a som lagts till direktivet ska medlemsstaten på begäran av innehavare av en yrkeskvalifikation utfärda ett europeiskt yrkeskort till dem, förutsatt att kommissionen har antagit de relaterade genomförandeakter som behövs. När ett europeiskt yrkeskort har införts för ett visst yrke genom relevanta genomförandeakter får innehavaren av en relevant yrkeskvalifikation välja att ansöka om ett sådant kort eller att använda befintliga förfaranden för sökande av beslut om erkännande.

Om innehavaren av en yrkeskvalifikation avser att temporärt och tillfälligt tillhandahålla tjänster i en annan medlemsstat, ska ursprungsmedlemsstaten utfärda ett europeiskt yrkeskort om det inte är fråga om yrken som har konsekvenser för folkhälsan eller den allmänna säkerheten och på vilka inte tillämpas ett automatiskt erkännandesystem, dvs. i praktiken i situationer som gäller tillhandahållandet av andra tjänster än sådana som omfattas av artikel 7.4. Ett europeiskt yrkeskort kan i förkommande fall anses utgöra en sådan förhandsunderrättelse som avses i artikel 7.

Om innehavaren av en yrkeskvalifikation avser att etablera sig i en annan medlemsstat enligt avdelning III kapitel I–IIIa (den generella ordningen, systemet för yrkeserfarenhet, systemet för automatiskt erkännande, systemet för gemensamma utbildningsprinciper) eller att tillhandahålla tjänster enligt artikel 7.4, ska ursprungsmedlemsstatens behöriga myndighet fullfölja alla förberedande steg vad gäller sökandens enskilda akt (nedan IMI-akten) som skapats i informationssystemet för den inre marknaden (IMI). Den mottagande medlemsstatens behöriga myndighet ska utfärda det europeiska yrkeskortet.

För etablering ska utfärdandet av ett europeiskt yrkeskort inte innebära automatisk rätt att utöva ett särskilt yrke, om det redan innan det europeiska yrkeskortet införs i den mottagande medlemsstaten finns registreringskrav eller andra kontrollförfaranden för detta yrke.

Medlemsstaterna ska utse behöriga myndigheter för behandling av IMI-akter och utfärdande av europeiska yrkeskort. Dessa myndigheter svarar för att ansökningar om europeiska yrkeskort behandlas opartiskt, objektivt och i god tid. Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheterna och de rådgivningscentrum som avses i artikel 57 b informerar medborgarna om hur ett europeiskt yrkeskort fungerar och dess mervärde för de yrken för vilka det är tillgängligt.

Kommissionen ska enligt artikel 4a.7 genom genomförandeakter anta de åtgärder som krävs för att garantera en enhetlig tillämpning av bestämmelserna om det europeiska yrkeskortet. Genomförandeakterna gäller bland annat yrkeskortens utformning, behandlingen av skriftliga ansökningar, de översättningar som sökanden ska tillhandahålla vid ansökan om europeiskt yrkeskort, närmare uppgifter om de handlingar som krävs samt förfaranden för hur betalningar för ett europeiskt yrkeskort ska göras och behandlas. Kommissionen ska också specificera hur, när och för vilka handlingar behöriga myndigheter får begära bestyrkta kopior för yrket i fråga.

Införandet av det europeiska yrkeskortet genom antagandet av relevanta genomförandeakter ska omfattas av samtliga följande villkor: 1) det ska finnas betydande rörlighet eller potential för betydande rörlighet för yrket i fråga, 2) de berörda aktörerna ska ha uttryckt tillräckligt intresse för det europeiska yrkeskortet och 3) det yrke eller den utbildning som utformats för ett visst yrke ska vara reglerat i ett stort antal medlemsstater.

De avgifter som sökande kan behöva betala för administrativa förfaranden vid utfärdande av europeiska yrkeskort ska vara rimliga och proportionella och överensstämma med ursprungsmedlemsstatens och den mottagande medlemsstatens kostnader, och får inte avskräcka aktörer från att ansöka om ett europeiskt yrkeskort.

I den nya artikeln 4b ingår bestämmelser om ansökan om europeiskt yrkeskort och skapande av en akt i IMI. Ursprungsmedlemsstaten ska göra det möjligt för en innehavare av en särskild yrkeskvalifikation att ansöka om ett europeiskt yrkeskort genom ett online-verktyg som tillhandahålls av kommissionen, som automatiskt skapar en IMI-akt för sökanden i fråga. Om en ursprungsmedlemsstat också tillåter skriftliga ansökningar, ska den vidta de åtgärder som är nödvändiga för att skapa IMI-akten, skicka information till sökanden och utfärda det europeiska yrkeskortet.

iska yrkeskortet. Ansökningar ska styrkas av sådana handlingar som föreskrivs i de genomförandeakter som ska antas i enlighet med artikel 4a.7.

Inom en vecka efter mottagandet av ansökan ska ursprungsmedlemsstatens behöriga myndighet bekräfta mottagandet av ansökan och informera sökanden om handlingar som eventuellt saknas.

I förekommande fall ska ursprungsmedlemsstatens behöriga myndighet utfärda kompletterande intyg i enlighet med kraven i detta direktiv. Ursprungsmedlemsstatens behöriga myndighet ska kontrollera huruvida sökanden är lagligt etablerad i ursprungsmedlemsstaten och huruvida alla nödvändiga handlingar som har utfärdats i ursprungsmedlemsstaten är giltiga och äkta. Om det finns skälig grund för tvivel ska ursprungsmedlemsstaten kontakta det relevanta organet och får begära bestyrkta kopior av handlingarna från sökanden. Om samma sökande senare lämnar nya ansökningar får ursprungsmedlemsstatens och den mottagande medlemsstatens behöriga myndigheter inte begära förnyad inlämning av handlingar som redan finns i IMI-akten och som fortfarande är giltiga.

Kommissionen får genom genomförandeakter anta de tekniska specifikationerna för de uppgifter som finns i det europeiska yrkeskortet och i IMI-akten, de åtgärder som krävs för att säkerställa att dessa uppgifter har integritet, behandlas konfidentiellt och är korrekta, och villkoren och förfarandena för att utfärda ett europeiskt yrkeskort till innehavaren.

I artikel 4c som lagts till direktivet finns det bestämmelser om beviljande av europeiskt yrkeskort för temporärt och tillfälligt tillhandahållande av andra tjänster än sådana som omfattas av artikel 7.4, dvs. när det inte är fråga om yrken som har konsekvenser för folkhälsan eller den allmänna säkerheten.

Ursprungsmedlemsstatens behöriga myndighet ska i de fall som avses i artikeln inom tre veckor kontrollera ansökan och de kompletterande handlingarna i IMI-akten och utfärda det europeiska yrkeskortet. Denna tidsperiod ska påbörjas vid mottagandet av de handlingar som saknas enligt första stycket i artikel 4 b.3 eller, om inga övriga handlingar begärts, vid utgången av den enveckasfrist som anges i det stycket. Ursprungsmedlemsstaten ska sedan utan dröjsmål vidarebefordra det europeiska yrkeskortet till den behöriga myndigheten i varje berörd mottagande medlemsstat och informera sökanden om detta.

Ursprungsmedlemsstatens behöriga myndighets beslut eller avsaknad av beslut inom den angivna treveckorsperioden ska kunna överklagas enligt nationell lagstiftning.

Om innehavare av ett europeiskt yrkeskort önskar tillhandahålla tjänster i andra medlemsstater än de som ursprungligen anges i ansökan, får innehavaren ansöka om en sådan utökning. Likaså ska innehavare som önskar tillhandahålla tjänster utöver perioden om 18 månader informera den behöriga myndigheten om detta. I bägge fallen ska innehavaren också tillhandahålla information om väsentliga förändringar i den faktiska situation som uppgivits i IMI-akten, som ursprungsmedlemsstatens behöriga myndighet har rätt att begära i enlighet med genomförandeakterna. Ursprungsmedlemsstatens behöriga myndighet ska vidarebefordra det uppdaterade europeiska yrkeskortet till den berörda mottagande medlemsstaten.

Ett europeiskt yrkeskort ska vara giltigt på alla de mottagande medlemsstaternas hela territorium så länge som dess innehavare behåller rätten att utöva verksamhet på grundval av de handlingar och uppgifter som finns i IMI-akten.

I den nya artikeln 4d ingår bestämmelser om beviljandet av europeiskt yrkeskort för etablering och temporärt och tillfälligt tillhandahållande av tjänster enligt artikel 7.4, dvs. för tjänster som har konsekvenser för folkhälsan eller den allmänna säkerheten.

Ursprungsmedlemsstatens behöriga myndighet ska inom en månad vid utfärdandet av ett europeiskt yrkeskort kontrollera de inlämnade styrkande handlingarnas äkthet och giltighet i IMI-akten. Denna tidsperiod ska påbörjas vid mottagandet av de saknade handlingar som avses i första stycket i artikel 4b.3 eller, om inga övriga handlingar begärts, vid utgången av den enveckasfrist som anges i det stycket. Efter det ska ursprungsmedlemsstaten utan dröjsmål överföra ansökan till den mottagande medlemsstatens behöriga myndighet. Ursprungsmedlemsstaten ska informera sökanden om hur långt handläggningen av ansökan fortskridit samtidigt som den överför ansökan till den mottagande medlemsstaten.

I de fall som grundar sig på systemet för yrkeserfarenhet, systemet för automatiskt erkännande och systemet för gemensamma utbildningsprinciper ska en mottagande medlemsstat besluta om huruvida den ska utfärda ett europeiskt yrkeskort inom en månad från mottagande av den ansökan som överförts av ursprungsmedlemsstaten. Om det finns skälig grund för tvivel, får den mottagande medlemsstaten begära ytterligare uppgifter eller en bestyrkt kopia av en handling från ursprungsmedlemsstaten som denna ska tillhandahålla senast två veckor efter det att begäran inlämnats. En månadsfristen ska gälla oberoende av en sådan begäran. Den mottagande medlemsstaten ska dock ha möjlighet att förlänga med två veckor de tidsfrister som fastställs för utfärdande av det europeiska yrkeskortet. Den ska ange skälen till förlängningen och vederbörligen informera sökanden. En sådan förlängning får upprepas en gång och bara om det är absolut nödvändigt, särskilt om skälen rör folkhälsan eller tjänstemottagarnas säkerhet.

När det är fråga om tillfälligt och temporärt tillhandahållande av tjänster i samband med yrken som har konsekvenser för folkhälsan eller den allmänna säkerheten eller fall som gäller den generella ordningen ska den mottagande medlemsstaten, inom två månader från den dag den mottar den ansökan som överförts av ursprungsmedlemsstaten, besluta om huruvida den ska utfärda ett europeiskt yrkeskort. Om det finns skälig grund för tvivel får den mottagande medlemsstaten begära ytterligare uppgifter, eller en bestyrkt kopia av en handling från ursprungsmedlemsstaten som denna ska tillhandahålla senast två veckor efter att begäran har lämnats in. Tvåmånadersfristen ska tillämpas oberoende av en sådan begäran. Den mottagande medlemsstaten ska dock ha möjlighet att förlänga med två veckor de tidsfrister som fastställs för utfärdande av det europeiska yrkeskortet. Den ska ange skälen till förlängningen och vederbörligen informera sökanden. En sådan förlängning får upprepas en gång och bara om det är absolut nödvändigt, särskilt om skälen rör folkhälsan eller tjänstemottagarnas säkerhet.

Om den mottagande medlemsstaten inte får de nödvändiga uppgifter som den har rätt att kräva för att besluta om utfärdande av det europeiska yrkeskortet från ursprungsmedlemsstaten eller sökanden, kan den vägra att utfärda ett kort. En sådan vägran ska vara motiverad.

Om den mottagande medlemsstaten inte fattar beslut eller inte lyckas anordna ett lämplighetsprov inom de tidsfrister som anges i direktivet, ska det europeiska yrkeskortet anses vara utfärdat och automatiskt skickas via IMI till innehavaren av yrkeskvalifikationen.

Beslut av ursprungsmedlemsstaten och den mottagande medlemsstaten samt underlåtenhet att fatta beslut kan överklagas i enlighet med den nationella lagstiftningen i den aktuella medlemsstaten.

I artikel 4e som fogats till direktivet ingår bestämmelser om behandling och kontroll av uppgifter om det europeiska yrkeskortet. Ursprungsmedlemsstatens och den mottagande med-

lemsstatens behöriga myndigheter ska utan dröjsmål uppdatera den berörda IMI-akten med uppgifter om disciplinära åtgärder eller straffrättsliga påföljder som rör begränsning eller förbud och som påverkar den verksamhet som innehavaren av ett europeiskt yrkeskort utövar inom ramen för detta direktiv. Sådana uppdateringar ska innefatta radering av uppgifter som inte längre behövs. Innehavaren av det europeiska yrkeskortet och de behöriga myndigheter som har tillgång till den berörda IMI-akten ska utan dröjsmål informeras om alla uppdateringar.

Innehållet i de uppdaterade uppgifterna ska vara begränsat till 1) yrkesutövarens identitet, 2) yrket i fråga, 3) uppgifter om den nationella myndighet eller domstol som har fattat beslutet om begränsningen eller förbudet, 4) begränsningens eller förbudets räckvidd, och 5) den period som begränsningen eller förbudet gäller.

Kontrollen av uppgifter i IMI-akten ska vara begränsad till ursprungsmedlemsstatens och den mottagande medlemsstatens behöriga myndigheter. De behöriga myndigheterna ska informera innehavaren av det europeiska yrkeskortet om innehållet i IMI-akten på begäran av innehavaren.

De uppgifter som anges på det europeiska yrkeskortet ska vara begränsade till de uppgifter som krävs för att fastställa innehavarens rätt att utöva det yrke för vilket det utfärdats, nämligen innehavarens förnamn, efternamn, födelsedatum och födelseort, yrke, formella kvalifikationer och tillämplig ordning, berörda behöriga myndigheter, kortnummer, säkerhetsdetaljer och referensuppgifter om giltig identitetshandling. Uppgifter om yrkeserfarenhet eller kompensationsåtgärder som genomgått av innehavaren av det europeiska yrkeskortet ska ingå i IMI-akten.

Personuppgifterna i IMI-akten kan behandlas så länge det behövs för erkännandeförfarandet i sig och för erkännandet eller översändandet av den underrättelse som föreskrivs i artikel 7. Medlemsstaterna ska se till att innehavaren av ett europeiskt yrkeskort när som helst har rätt att utan kostnad begära rättelse av felaktiga eller ofullständiga uppgifter, eller radering och blockering av den berörda IMI-akten. Innehavaren ska informeras om denna rätt när det europeiska yrkeskortet utfärdas, och därefter påminnas om den vartannat år. Påminnelsen ska skickas automatiskt via IMI om den ursprungliga ansökan för det europeiska yrkeskortet gjordes online.

I händelse av en begäran om radering av en IMI-akt som är kopplad till det europeiska yrkeskortet för etablering eller temporärt och tillfälligt tillhandahållande av tjänster enligt artikel 7.4, ska den berörda mottagande medlemsstatens behöriga myndigheter förse innehavaren av yrkeskvalifikationen med bevis som styrker erkännandet av dennes yrkeskvalifikationer.

De mottagande medlemsstaterna ska föreskriva om rätten för arbetsgivare, kunder, patienter, offentliga myndigheter och andra berörda parter att kontrollera äktheten och giltigheten hos ett europeiskt yrkeskort som kortinnehavaren uppvisar för dem. Kommissionen ska genom genomförandeakter fastställa regler om tillgång till IMI-akten, och de tekniska metoderna och förfarandena för kontroll enligt första stycket.

2.2 Partiellt tillträde till en yrkesverksamhet

I den nya artikeln 4f bestäms om partiellt tillträde till en yrkesverksamhet. Samtidigt har till direktivet fogats en ny punkt enligt vilken det i direktivet också ska fastställas regler för partiellt tillträde till reglerade yrken och erkännande av yrkespraktik som bedrivs i en annan medlemsstat.

Enligt den nya bestämmelsen ska den mottagande medlemsstatens behöriga myndighet från fall till fall bevilja partiellt tillträde till en yrkesverksamhet på landets territorium om följande villkor är uppfyllda: 1) yrkesutövaren är fullt kvalificerad att i ursprungsmedlemsstaten utöva den yrkesverksamhet för vilken partiellt tillträde söks i den mottagande medlemsstaten, 2) skillnaderna mellan en lagligen utövad yrkesverksamhet i ursprungsmedlemsstaten och det reglerade yrket i den mottagande medlemsstaten är så stora att tillämpningen av kompensationsåtgärder skulle innebära att sökanden måste fullfölja hela det utbildningsprogram som föreskrivs i den mottagande medlemsstaten för att få tillträde till hela det reglerade yrket i den medlemsstaten, och 3) yrkesverksamheten kan objektivt särskiljas från andra verksamheter som ingår i det reglerade yrket i den mottagande medlemsstaten.

Ett partiellt tillträde får nekas om detta motiveras av tvingande hänsyn till allmänintresset, om det är lämpligt för att säkerställa att det eftersträlvade målet uppnås och om det inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå det målet.

Ansökningar för etablering i en mottagande medlemsstat ska granskas i enlighet med bestämmelserna om den generella ordningen för erkännande. Ansökningar för ett temporärt och tillfälligt tillhandahållande av tjänster i den mottagande medlemsstaten avseende yrkesverksamheter som har konsekvenser för folkhälsa eller säkerhet ska granskas i enlighet med yrkeskvalifikationsdirektivets bestämmelser om friheten att tillhandahålla tjänster.

Artikeln om partiellt tillträde till en yrkesverksamhet ska inte tillämpas på de yrkesutövare som omfattas av automatiskt erkännande av deras yrkeskvalifikationer med stöd av systemet för yrkeserfarenhet, systemet för automatiskt erkännande eller det system som grundar sig på gemensamma utbildningsprinciper.

2.3 Tillfälligt och temporärt tillhandahållande av tjänster

I artiklarna 5—9 i yrkeskvalifikationsdirektivet ingår bestämmelser om tillfälligt och temporärt tillhandahållande av tjänster. Artikel 5 som gäller principen om frihet att tillhandahålla tjänster har ändrats i fråga om arbetserfarenhetens längd. I artikel 7 finns bestämmelser om den förhandsunderrättelse som krävs om tjänsteleverantören flyttar till en annan medlemsstat. Enligt punkt 2 led e förutsätts numera av yrkesutövare i säkerhetsbranschen ett intyg som bekräftar att de inte genom beslut av domstol har dömts för något brott, om medlemsstaten kräver sådana intyg av sina egna medborgare. Genom ändringen av yrkeskvalifikationsdirektivet utvidgas detta led e så att det förutom yrkesutövare i säkerhetsbranschen också gäller yrkesutövare i hälso- och sjukvårdssektorn och yrken som rör undervisning av underåriga barn, inklusive barnomsorg och förskoleverksamhet. Efter ändringen av direktivet ska av det intyg som krävs också framgå att personen inte temporärt eller definitivt har förbjudits att utöva yrket, om medlemsstaten kräver sådana intyg av sina egna medborgare.

I ändringen av direktivet har kraven på dokument om förhandsunderrättelse kompletterats med två nya punkter. Enligt den nya f-punkten kan medlemsstaterna när det är fråga om yrken med konsekvenser för patientsäkerheten kräva ett intyg på sökandens kunskaper i det språk som behövs för att utöva yrket i den mottagande medlemsstaten. Enligt den nya g-punkten kan medlemsstaterna, när det är fråga om yrken som omfattas av det system för yrkeserfarenhet som avses i artikel 16, kräva ett intyg om verksamhetens karaktär och varaktighet utfärdat av behörig myndighet eller behörigt organ i den medlemsstat där tjänsteleverantören är etablerad.

Genom ändringen av direktivet har artikel 7 i fråga om förhandsunderrättelser utökats med en ny punkt 2 a enligt vilken tjänsteleverantören ska ges tillträde till tjänsteverksamheten eller möjlighet att utöva denna verksamhet på hela den berörda medlemsstatens territorium efter att tjänsteleverantören lämnat in den föreskrivna underrättelsen. En medlemsstat får begära ytter-

ligare uppgifter som anges i punkt 2 om tjänsteleverantörens yrkeskvalifikationer om a) yrket inom vissa delar av den medlemsstatens territorium är reglerat på ett annat sätt, b) denna reglering också gäller alla medborgare i den medlemsstaten, c) skillnaderna i denna reglering motiveras av tvingande hänsyn av allmänt intresse som rör folkhälsan eller tjänstemottagarnas säkerhet, och d) medlemsstaten inte kan få sådan information på annat sätt.

Artikel 7.4 har i fråga om förhandsunderrättelser preciserats när det gäller reglerade yrken som har konsekvenser för folkhälsan eller säkerheten och som inte automatiskt erkänns så att den mottagande medlemsstatens behöriga myndighet kan kontrollera tjänsteleverantörens yrkeskvalifikationer. En sådan förhandskontroll ska vara möjlig bara om syftet med kontrollen är att undvika allvarig skada för tjänstemottagarens hälsa eller säkerhet till följd av att tjänsteleverantören saknar yrkeskvalifikationer och om kontrollen inte går utöver vad som är nödvändigt för detta syfte.

Artikel 8 som gäller administrativt samarbete har preciserats till vissa delar. Om det finns skälig grund för tvivel får den mottagande medlemsstatens behöriga myndigheter av etableringsmedlemsstatens behöriga myndigheter begära upplysningar om huruvida tjänsteleverantören är lagligen etablerad i den medlemsstaten, följer god sed och inte har ådragit sig yrkesrelaterade disciplinära eller straffrättsliga påföljder. Om den mottagande medlemsstatens behöriga myndigheter beslutar att kontrollera tjänsteleverantörens yrkeskvalifikationer, får de av etableringsmedlemsstatens behöriga myndigheter begära upplysningar om tjänsteleverantörens utbildningskurser, i den omfattning som krävs för att bedöma om det finns väsentliga skillnader som kan vara skadliga för folkhälsan eller säkerheten. De rådgivningscentrum som avses i artikel 57 b får också lämna upplysningar om eventuella oreglerade yrken i ursprungsmedlemsstaten.

2.4 Generell ordning för erkännande

Kvalifikationsnivåerna i den generella ordningen för erkännande regleras i artikel 11. Ändringarna av artikeln handlar i första hand om tekniska detaljer. Villkoren för erkännande regleras i artikel 13. Enligt gällande lagstiftning ska sökandens yrkeskvalifikationer minst motsvara den nivå som ligger omedelbart före den nivå som krävs i mottagande medlemsstat för erhållande av samma yrkeskvalifikationer. Genom ändringen av direktivet slopas denna bestämmelse. Den mottagande medlemsstatens behöriga myndighet kan dock vägra tillträde till och utövande av ett yrke för innehavare av ett kompetensbevis som klassificeras enligt artikel 11 a där de nationella yrkeskvalifikationer som krävs för utövandet av yrket på dess territorium klassificeras enligt artikel 11 e.

Tillträde till och rätten att utöva ett yrke ska enligt ändringen av direktivet också beviljas sökande som på heltid i ett år (för närvarande i två år) eller på deltid under motsvarande tid under de senaste tio åren har utövat yrket i fråga i en annan medlemsstat som inte reglerar detta yrke, och som har ett eller flera kompetensbevis eller bevis på formella kvalifikationer som har utfärdats av en annan medlemsstat som inte reglerar detta yrke. En yrkeserfarenhet på ett år får dock inte krävas, när de bevis på formella kvalifikationer som sökanden har gäller som bevis på en reglerad yrkesutbildning.

I artikel 14 ingår bestämmelser om kompensationsåtgärder. Efter ändringen av direktivet är längden på sökandens utbildning inte avgörande när man överväger eventuella kompensationsåtgärder. Efter ändringen av direktivet har sökanden inte möjlighet att välja mellan anpassningsperiod och lämplighetsprov, om en innehavare av en yrkeskvalifikation, som avses i artikel 11 a, ansöker om erkännande av sina yrkeskvalifikationer och de nationella yrkeskvalifikationer som krävs är klassificerade i artikel 11 c eller om en innehavare av en yrkeskvalifikation, som avses i artikel 11 b, ansöker om erkännande av sina yrkeskvalifikationer och de

nationella yrkeskvalifikationer som krävs är klassificerade i artikel 11 d eller e. Om en innehavare av en yrkeskvalifikation, som avses i artikel 11 a, ansöker om erkännande av sina yrkeskvalifikationer och de nationella yrkeskvalifikationer som krävs är klassificerade i artikel 11 d, får den mottagande medlemsstaten kräva både en anpassningsperiod och ett lämplighetsprov.

Till artikeln har lagts en ny punkt enligt vilken beslutet om införande av en anpassningsperiod eller ett lämplighetsprov vederbörligen ska motiveras. Medlemsstaterna ska se till att det finns möjlighet för en sökande att göra ett lämplighetsprov inom sex månader efter det ursprungliga beslutet om ett lämplighetsprov för sökanden.

2.5 System för automatiskt erkännande

Bilaga V som handlar om systemet för automatiskt erkännande ska i fortsättningen ändras med stöd av kommissionens delegerade akter. Enligt kompletteringen till artikel 21 får uppdateringen av bilagorna inte medföra någon ändring av gällande viktiga principer i medlemsstaterna inom yrkeslagstiftningen när det gäller utbildning och tillträdesvillkor för fysiska personer. Denna uppdatering ska respektera medlemsstaternas ansvar för hur utbildningssystemen ska organiseras, i enlighet med vad som fastställs i artikel 165.1 i EUF-fördraget.

I den nya artikeln 21a regleras anmälningsförfarandet. En del av bestämmelserna ingår i nuvarande artikel 21. Enligt bestämmelsen ska medlemsstaterna till kommissionen anmäla de lagar, förordningar och andra administrativa föreskrifter som de antar när det gäller utfärdande av bevis på formella kvalifikationer inom de yrken som omfattas av systemet för automatiskt erkännande. När det gäller bevis på formella kvalifikationer som avser arkitekter ska anmälan också göras till övriga medlemsstater. Anmälan ska inbegripa uppgifter om utbildningsprogrammets längd och innehåll. Anmälan ska översändas via IMI.

I artikel 22 regleras i fortsättningen fortbildningen på följande sätt: Medlemsstaterna ska, i enlighet med varje medlemsstats specifika förfaranden, genom att uppmuntra fortbildning säkerställa att yrkesutövare vars yrkeskvalifikation omfattas av systemet för automatiskt erkännande kan uppdatera sina kunskaper, färdigheter och kompetenser så att yrkesinsatsen hålls kvar på en säker och effektiv nivå så att de kan hålla sig à jour med utvecklingen inom yrket. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om de åtgärder som de vidtagit senast den 18 januari 2016.

Artikel 24, som gäller medicinsk grundutbildning, har ändrats i fråga om regleringen av utbildningens minimilängd. Den medicinska grundutbildningen ska sammanlagt omfatta minst fem års studier, eller ett likvärdigt antal ECTS-poäng, och ska bestå av minst 5 500 timmars teoretisk och praktisk undervisning vid universitet eller under tillsyn av ett universitet.

Till artikel 25, som gäller specialistläkarutbildning, har fogats en bestämmelse om en övre gräns för tillgodoräknande av studier. Medlemsstaterna får i sin nationella lagstiftning fastställa partiella befrielser från vissa moment i specialistläkarutbildningen, vilka förtecknas i punkt 5.1.3 i bilaga V, som ska tillämpas från fall till fall, förutsatt att dessa moment i utbildningen redan har fullgjorts under ett annat specialistutbildningsprogram som förtecknas i punkt 5.1.3 i bilaga V, för vilket yrkesutövaren redan har erhållit den tidigare specialistkvalifikationen i en medlemsstat. Medlemsstaterna ska se till att de beviljade befrielseerna inte motsvarar mer än halva minimilängden på specialistläkarutbildningen i fråga. Medlemsstaterna ska anmäla den berörda nationella lagstiftningen till kommissionen och de övriga medlemsstaterna för alla sådana partiella befrielser.

I artikel 31, som gäller sjuksköterskeutbildning, har punkt 1 ändrats så, att det för att bli antagen till utbildning till sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård ska krävas antingen a) tolv års allmän skolutbildning styrkt genom examens-, utbildnings- eller annat behörighetsbevis utfärdat av de behöriga myndigheterna eller organen i en medlemsstat eller genom intyg på godkänt inträdesprov som ger behörighet till universitet eller högskolor med en erkänd likvärdig nivå, eller b) minst tio års allmän skolutbildning styrkt genom examens-, utbildnings- eller annat behörighetsbevis utfärdat av de behöriga myndigheterna eller organen i en medlemsstat eller bevis på godkänt inträdesprov på motsvarande nivå som ger behörighet till en yrkesskola eller ett yrkesutbildningsprogram för sjuksköterskor.

Enligt punkt 3 i artikeln ska utbildningen till sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård omfatta sammanlagt tre års utbildning, eller ett likvärdigt antal ECTS-poäng, bestående av minst 4 600 timmars teoretisk och klinisk undervisning, varav den teoretiska undervisningen ska utgöra minst en tredjedel och den kliniska undervisningen minst hälften av den föreskrivna minimitiden för utbildningen. Medlemsstaterna får ge partiell dispens för yrkesutövare som genomgått en del av denna utbildning inom ramen för annan utbildning på minst motsvarande nivå.

Enligt punkt 4 är den teoretiska utbildningen den del av sjuksköterskeutbildningen under vilken sjuksköterskorna förvärvar de kunskaper, färdigheter och kompetenser i yrket som krävs enligt punkterna 6 och 7. Denna utbildning ska ges av sjuksköterskelärare och andra behöriga personer vid universitet och högskolor som tillerkänts likvärdig ställning eller vid yrkesskolor eller genom yrkesutbildningsprogram för sjuksköterskor.

Enligt punkt 5 avses med den kliniska undervisningen den del av sjuksköterskeutbildningen under vilken studeranden, som medlem i ett arbetslag och i direkt kontakt med friska eller sjuka enskilda personer och/eller grupper, lär sig att planera, utföra och bedöma en sjuksköterskas samlade vårdinsatser på grundval av de kunskaper, färdigheter och kompetenser de har uppnått. Sjuksköterskestuderande ska inte bara lära sig att ingå i ett arbetslag, utan även att leda ett arbetslag och organisera en sjuksköterskas samlade vårdinsatser.

De kunskaper och färdigheter som enligt punkt 6 i artikeln ska ingå i utbildningen av sjuksköterskor med ansvar för allmän hälso- och sjukvård har uppdaterats. Dessutom har det till direktivet lagts en ny punkt 7 om de kvalifikationer som sjuksköterskeutbildningen ska ge.

Artiklarna 33 och 33 a, som gäller rättigheterna för sjuksköterskor som fullföljt sin utbildning i Polen och Rumänien, har ändrats.

Artikel 34.2, som gäller den grundläggande tandläkarutbildningen, har ändrats så att utbildningen ska omfatta minst fem års studier, eller ett likvärdigt antal ECTS-poäng, och ska bestå av minst 5 000 timmars teoretisk och praktisk utbildning på heltid. Artikel 35, som gäller utbildningen till specialisttandläkare, har ändrats så att den överensstämmer med artikel 34.

Artikel 37, som gäller tandläkarnas förvärvade rättigheter, har kompletterats i fråga om konsekvenserna av direktivändringarna samt tandläkare som fått sin utbildning i Spanien.

Artikel 38, som gäller veterinärutbildning, har kompletterats med ett omnämnande om ECTS-poäng. Dessutom har man uppdaterat förteckningen i punkt 3 om de kunskaper och färdigheter som ska förvärfvas genom utbildningen.

Artikel 40, om barnmorskeutbildning, har ändrats vad gäller villkoren för att bli antagen till barnmorskeutbildningen. Av sökanden krävs fullföljda studier i minst tolv år i stället för nuvarande tio år. Dessutom har man uppdaterat förteckningen i punkt 3 om de kunskaper och fär-

digheter som ska förvärfvas genom utbildningen. Artikel 41 har preciserats när det gäller villkoren för automatiskt erkännandet av bevisen på kvalifikationer som barnmorska.

Artikel 43, som handlar om barnmorskors förvärfvade rättigheter, har ändrats på grund av ändringarna i villkoren för antagningen till utbildning. Dessutom har artikeln ändrats i fråga om kvalifikationer som utfärdats i Polen till barnmorskor vars utbildning avslutats före 2004.

Till artikel 44, som gäller farmaceututbildning, har fogats ett omnämnande om ETCS-poäng. I artikel 45, som handlar om utövande av yrkesverksamhet som farmaceut, har förteckningen över yrkeserfarenhet förnyats.

Enligt ändringen av artikel 46, som gäller arkitektutbildning, ska utbildningen till arkitekt omfatta antingen 1) sammanlagt minst fem års studier på heltid vid universitet eller jämförbar läroanstalt eller 2) minst fyra års studier på heltid vid universitet eller jämförbar läroanstalt jämte ett bevis på två års yrkespraktik som slutförts i enlighet med punkt 4. Arkitektur måste vara huvudkomponenten i arkitektutbildningen. Utbildningen ska upprätthålla jämvikt mellan teoretiska och praktiska moment i arkitektutbildning och ska minst garantera att de studerande tillägnar sig de kunskaper, färdigheter och förmågor som anges i punkt 1.

I artikel 47 regleras undantagen från kraven på arkitekturutbildningen. Från artikeln har överförts en bestämmelse om utbildning som fullföljts i Förbundsrepubliken Tyskland till artikel 49 som gäller förvärfvade rättigheter som arkitekt. Den sist nämnda bestämmelsen har dessutom ändrats till följd av ändringarna av utbildningskraven.

2.6 Gemensamma utbildningsprinciper

Till direktivet har fogats ett nytt kapitel III a som gäller automatiskt erkännande på grundval av gemensamma utbildningsprinciper. De gemensamma utbildningsprinciperna är gemensamma utbildningsramar enligt artikel 49a och gemensamma utbildningsprov enligt artikel 49b.

Enligt den nya artikeln 49a avses med gemensamma utbildningsramar en gemensam uppsättning minimikrav för kunskaper, färdigheter och kompetenser som behövs för att utöva ett specifikt yrke. En gemensam utbildningsram ska inte ersätta nationella utbildningsprogram, såvida inte en medlemsstat beslutar annorlunda enligt nationell lagstiftning. Medlemsstaterna ska ge innehavare av bevis på yrkeskvalifikationer som förvärvats på grundval av en sådan gemensam utbildningsram tillträde till och rätt att utöva yrket i medlemsstater som reglerar yrket på sitt territorium på samma villkor som innehavare av de bevis på formella kvalifikationer som medlemsstaten själv utfärdar, förutsatt att denna utbildningsram uppfyller de krav som fastställs i punkt 2.

Enligt punkt 2 i artikeln ska en gemensam utbildningsram uppfylla följande villkor: 1) den gör det möjligt för fler yrkesutövare att förflytta sig till andra medlemsstater, 2) yrket som omfattas av den gemensamma utbildningsramen är reglerat, eller utbildningen som leder till yrket är reglerad i minst en tredjedel av medlemsstaterna, 3) den gemensamma uppsättningen av kunskaper, färdigheter och kompetenser utgör en kombination av de kunskaper, färdigheter och kompetenser som krävs i utbildningssystem som är tillämpliga i minst en tredjedel av medlemsstaterna, 4) den gemensamma utbildningsramen ska bygga på en europeisk referensram för kvalifikationer, 5) det berörda yrket täcks inte av en annan gemensam utbildningsram och erkänns inte heller automatiskt enligt avdelning III kapitel III, 6) den gemensamma utbildningsramen har utarbetats efter ett öppet korrekt förfarande, som inbegripit relevanta intressenter från medlemsstater där yrket inte är reglerat och 7) den gemensamma utbildningsramen

tillåter medborgare från samtliga medlemsstater att förvärva yrkeskvalifikationer enligt ramen utan att först behöva vara medlemmar i eller registrerade hos en yrkesorganisation.

Enligt punkt 3 får representativa yrkesorganisationer på unionsnivå såväl som yrkesorganisationer eller behöriga myndigheter på nationell nivå från minst en tredjedel av medlemsstaterna skicka förslag till kommissionen på gemensamma utbildningsramar som uppfyller de villkor som fastställs i punkt 2.

I punkt 4 regleras kommissionens befogenheter att anta delegerade akter för att fastställa en gemensam utbildningsram för ett visst yrke baserat på de villkor som fastställs i punkt 2 i den här artikeln.

Enligt punkt 5 ska en medlemsstat undantas från skyldigheten att införa den gemensamma utbildningsram som avses i punkt 4 på sitt territorium och från skyldigheten att bevilja automatiskt erkännande av de yrkeskvalifikationer som förvärvats enligt denna gemensamma utbildningsram, om ett av följande villkor uppfylls: 1) det finns ingen utbildningsinstitution på dess territorium som erbjuder sådan utbildning i det berörda yrket, 2) införandet av den gemensamma utbildningsramen skulle ha negativa konsekvenser för uppbyggnaden av landets utbildnings- och yrkesutbildningssystem, 3) det finns väsentliga skillnader mellan den gemensamma utbildningsramen och den utbildning som krävs på dess territorium, och detta utgör ett allvarligt hot mot den allmänna ordningen, folkhälsan eller för tjänstemottagarnas säkerhet och miljöskyddet.

Enligt punkt 6 ska medlemsstaterna inom sex månader efter ikraftträdandet av den delegerade akt som avses i punkt 4 meddela kommissionen och de andra medlemsstaterna om a) de nationella kvalifikationerna, och i tillämpliga fall, de nationella yrkestitlarna, i enlighet med den gemensamma utbildningsramen, eller b) eventuell användning av det undantag som avses i punkt 5, tillsammans med en motivering av vilka villkor enligt den punkten som uppfylls. Kommissionen får inom tre månader begära ytterligare förtydligande, om den anser att en medlemsstat inte har motiverat eller inte tillräckligt har motiverat att ett av dessa villkor har uppfyllts. Medlemsstaten ska svara inom tre månader från en sådan begäran. Kommissionen får anta genomförandeakter för att ange nationella yrkeskvalifikationer och nationella yrkestitlar som omfattas av automatiskt erkännande enligt den gemensamma utbildningsram som antas i enlighet med punkt 4.

Enligt punkt 7 gäller denna artikel också specialiseringar av ett yrke, förutsatt att sådana specialiseringar rör yrkesverksamhet där tillträdet till och utövandet av denna regleras i de medlemsstater där yrket redan erkänns automatiskt enligt avdelning III kapitel III, men inte specialiseringen i sig.

Enligt den nya artikeln 49b avses med gemensamma utbildningsprov ett standardiserat lämplighetsprov som finns tillgängligt i alla deltagande medlemsstater och är reserverat för innehavare av en särskild yrkeskvalifikation. Innehavaren av en särskild yrkeskvalifikation som har godkänts vid ett sådant prov i en medlemsstat ska ha rätt att utöva yrket i en berörd mottagande medlemsstat på samma villkor som innehavarna av sådana yrkeskvalifikationer som erhållits i den medlemsstaten.

Enligt punkt 2 i artikeln ska ett gemensamt utbildningsprov uppfylla följande villkor: 1) det gör det möjligt för fler yrkesutövare att arbeta i andra medlemsstater, 2) det yrke som omfattas av det gemensamma utbildningsprovet är reglerat, eller den utbildning som leder till det berörda yrket är reglerat i minst en tredjedel av medlemsstaterna, 3) det gemensamma utbildningsprovet har utarbetats efter ett öppet korrekt förfarande, som också inbegripit relevanta intressenter från medlemsstater där yrket inte är reglerat och 4) medborgare från samtliga med-

lemsstater får delta i det gemensamma utbildningsprovet och medverka i den praktiska organisationen av ett sådant prov i medlemsstaterna utan att först behöva vara medlemmar i eller registrerade hos en yrkesorganisation.

Enligt punkt 3 får representativa yrkesorganisationer på unionsnivå såväl som yrkesorganisationer eller behöriga myndigheter på nationell nivå från minst en tredjedel av medlemsstaterna skicka förslag till kommissionen på gemensamma utbildningsprov som uppfyller de krav som fastställs i punkt 2.

I punkt 4 regleras kommissionens befogenheter att anta delegerade akter för att fastställa innehållet i ett gemensamt utbildningsprov och de krav som gäller för att göra och klara provet.

Enligt punkt 5 ska en medlemsstat undantas från skyldigheten att anordna det gemensamma utbildningsprov som avses i punkt 4 på sitt territorium och från skyldigheten att bevilja automatiskt erkännande för yrkesutövare som har klarat det gemensamma utbildningsprovet, om ett av följande villkor uppfylls: 1) det berörda yrket är inte reglerat på dess territorium, 2) innehållet i det gemensamma utbildningsprovet kommer inte att i tillräcklig utsträckning minska de allvarliga hoten mot folkhälsan eller tjänstemottagarnas säkerhet som är relevanta på dess territorium, eller 3) innehållet i det gemensamma utbildningsprovet skulle göra yrket betydligt mindre attraktivt jämfört med de nationella kraven.

Enligt punkt 6 ska medlemsstaterna inom sex månader efter ikraftträdandet av den delegerade akt som avses i punkt 4 underrätta kommissionen och de andra medlemsstaterna om a) den tillgängliga kapaciteten för att ordna sådana prov eller b) eventuell användning av det undantag som avses i punkt 5, tillsammans med en motivering av vilka villkor enligt den punkten som uppfylls. Kommissionen får inom tre månader begära ytterligare förtydligande, om den anser att en medlemsstat inte har angett något skäl eller inte har gett tillräckliga skäl till att ett av dessa villkor har uppfyllts. Medlemsstaten ska svara inom tre månader från en sådan begäran.

Kommissionen får anta en genomförandeakt för att ange de medlemsstater där det gemensamma utbildningsprovet, framtaget i enlighet med punkt 4, ska ordnas, hur ofta det ska ordnas under ett kalenderår och övriga arrangemang som krävs för att ordna gemensamma utbildningsprov i medlemsstaterna.

2.7 Gemensamma bestämmelser om etablering

I artikel 50, som gäller handlingar och formföreskrifter, ska införas en bestämmelse enligt vilken den mottagande medlemsstaten får kräva att de behöriga myndigheterna i en annan medlemsstat bekräftar att sökanden inte är föremål för ett temporärt upphävande av rätten att utöva yrket eller förbjudits att utöva det till följd av en grav yrkesmässig försummelse eller fällande dom på grund av brottslig handling i samband med sökandens yrkesutövning. Bekräftelsen får krävas bara om det finns skälig grund för tvivel. Enligt det andra tillägget till bestämmelsen ska informationsutbyte mellan olika medlemsstaters behöriga myndigheter ske via IMI.

Artikel 52, som handlar om användningen av yrkestitel, har kompletterats med en bestämmelse enligt vilken en medlemsstat inte får förbehålla innehavarna av yrkeskvalifikationer användningen av en yrkestitel, om den inte har underrättat kommissionen och de övriga medlemsstaterna om den berörda sammanslutningen eller organisationen i enlighet med artikel 3.2.

2.8 Språkkunskaper

Artikel 53, som handlar om språkkunskaper, har kompletterats, men den grundläggande bestämmelsen i punkt 1 är dock fortfarande densamma. Yrkesutövare som får sina yrkeskvalifikationer erkända ska ha nödvändiga språkkunskaper för att utöva yrkesverksamheten i den mottagande medlemsstaten.

Enligt punkt 2, som lagts till artikeln, ska en medlemsstat säkerställa att alla kontroller som utförs eller övervakas av den behöriga myndigheten för att kontrollera iakttagande av skyldigheten enligt punkt 1 är begränsade till kunskapen i ett officiellt språk i den mottagande medlemsstaten eller ett förvaltningspråk i den mottagande medlemsstaten, förutsatt att det också är ett officiellt språk i unionen.

Enligt punkt 3 får kontroller som genomförs i enlighet med punkt 2 införas, om det yrke som ska utföras har konsekvenser för patientsäkerheten. Kontroller får införas för andra yrken, om det finns allvarliga och konkreta tvivel om att yrkesutövaren har tillräckliga språkkunskaper för den yrkesverksamhet som yrkesutövaren tänker utöva. Kontroller får endast ske efter det att ett europeiskt yrkeskort har utfärdats eller efter det att yrkeskvalifikationen har erkänts.

Enligt punkt 4 ska alla kontroller av språkkunskaper stå i proportion till den verksamhet som ska utövas. Den berörda yrkesutövaren ska ha rätt att överklaga sådana kontroller enligt nationell lagstiftning.

2.9 Erkännande av yrkespraktik

Till direktivet har lagts en ny artikel 55a som handlar om erkännande av yrkespraktik. Om tillträde till ett reglerat yrke i ursprungsmedlemsstaten kräver en avslutad yrkespraktik, ska ursprungsmedlemsstatens behöriga myndighet, vid behandling av en ansökan om tillstånd att få utöva det reglerade yrket, erkänna den yrkespraktik som förvärvats i en annan medlemsstat, förutsatt att praktiken är i enlighet med de offentliggjorda riktlinjer som avses i punkt 2, och beakta de yrkespraktiker som förvärvats i ett tredjeland. Medlemsstaterna får dock i nationell lagstiftning fastställa en rimlig begränsning på den del av yrkespraktiken som kan förvärvas utomlands.

Enligt punkt 2 i artikeln får erkännandet av yrkespraktiken inte ersätta eventuella krav på att genomgå ett prov för att få tillträde till yrket i fråga. De behöriga myndigheterna ska offentliggöra riktlinjer för hur den yrkespraktik som förvärvas i en annan medlemsstat eller i tredjeland ska organiseras och erkännas, särskilt handledarens roll i samband med yrkespraktiken.

2.10 Administrativt samarbete

I artikel 56, som gäller behöriga myndigheter, har det gjorts vissa tekniska ändringar. I artikeln har det dessutom införts en ny punkt 2a enligt vilken behöriga myndigheter ska använda IMI vid utbyte av information. I punkt 4 i artikeln har dessutom förteckningen över uppgifter för samordnare av myndighetsverksamheten kompletterats.

Artikel 57 har ändrats så att den också gäller central onlinetillgång till information. Enligt punkt 1 i artikeln ska medlemsstaterna se till att den information som anges i artikeln finns tillgänglig online via de gemensamma kontaktpunkter som avses i artikel 6 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/123/EG av den 12 december 2006 om tjänster på den inre marknaden (nedan tjänstedirektivet), och att den uppdateras regelbundet.

Enligt punkt 2 ska medlemsstaterna se till att den information som avses i punkt 1 tillhandahålls användarna på ett tydligt och heltäckande sätt, att den är lättillgänglig även på avstånd och på elektronisk väg och att den hålls aktuell. Enligt punkt 3 ska medlemsstaterna se till att en begäran om information som riktas till den gemensamma kontaktpunkten besvaras så snabbt som möjligt. I punkt 4 förutsätts det att medlemsstaterna och kommissionen vidtar kompletterande åtgärder för att uppmäna de gemensamma kontaktpunkterna att göra den information som avses i punkt 1 tillgänglig på andra officiella språk i unionen. Detta ska inte inverka på medlemsstaternas lagstiftning om språkanvändning på deras territorier. Enligt punkt 5 ska medlemsstaterna samarbeta med varandra och kommissionen när det gäller genomförandet av punkterna 1, 2 och 4.

Till direktivet har lagts en ny artikel 57a som gäller förfaranden på elektronisk väg. Enligt bestämmelsen ska medlemsstaterna bland annat se till att samtliga krav, förfaranden och formaliteter som avser frågor som täcks av detta direktiv kan slutföras enkelt, på avstånd och på elektronisk väg, via den berörda gemensamma kontaktpunkten eller de relevanta behöriga myndigheterna. Detta ska inte hindra de behöriga myndigheterna i medlemsstaten från att begära bestyrkta kopior i ett senare skede, om det finns skälig grund för tvivel och om det är absolut nödvändigt. Bestämmelsen ska inte gälla för genomförandet av anpassningsperioden eller lämplighetsprovet.

Till direktivet har också lagts en ny artikel 57b som gäller rådgivningscentrum. Verksamheten vid rådgivningscentrumen ska motsvara den vid de nuvarande kontaktpunkterna. Rådgivningscentrumen ska ha till uppgift att ge medborgarna och rådgivningscentrumen i övriga medlemsstater stöd när det gäller erkännande av yrkeskvalifikationer enligt yrkeskvalifikationsdirektivet, inklusive information om nationell lagstiftning som reglerar dessa yrken och utövandet av dem, sociallagstiftning och, i tillämpliga fall, yrkesetiska regler. Rådgivningscentrum i mottagande medlemsstater ska hjälpa medborgarna att utöva de rättigheter som de tillerkänns enligt detta direktiv, vid behov i samarbete med rådgivningscentrumen och de behöriga myndigheterna i ursprungsmedlemsstaterna och de gemensamma kontaktpunkterna i mottagande medlemsstater. Alla behöriga myndigheter i ursprungsmedlemsstaten eller den mottagande medlemsstaten ska samarbeta fullt ut med rådgivningscentrumet i den mottagande medlemsstaten, och vid behov med centrumet i ursprungsmedlemsstaten, och på begäran lämna alla relevanta uppgifter om enskilda ärenden till dessa rådgivningscentrum, med respekt för reglerna för uppgiftsskydd i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (nedan *personuppgiftsdirektivet*) och Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/58/EG om behandling av personuppgifter och integritetsskydd inom sektorn för elektronisk kommunikation (nedan *direktivet om integritet och elektronisk kommunikation*). Ett rådgivningscentrum ska på begäran av kommissionen informera den om resultaten av ärenden som det handlägger inom två månader efter det att det mottagit en sådan begäran.

2.11 Varningsmekanism

Till direktivet har lagts en ny artikel 56a som gäller varningsmekanismer. Enligt punkt 1 i artikeln ska de behöriga myndigheterna i en medlemsstat meddela de behöriga myndigheterna i alla andra medlemsstater om en yrkesutövare vars utövande på den medlemsstatens territorium av vissa yrkesverksamheter i sin helhet eller delvis har begränsats eller förbjudits, även temporärt, av nationella myndigheter eller domstolar.

Skyldigheten gäller hälso- och sjukvårdspersonal som omfattas av automatiskt erkännande och andra yrkesutövare som bedriver verksamhet med konsekvenser för patientsäkerheten och som utövar ett yrke som är reglerat i medlemsstaten i fråga. Skyldigheten gäller också yrkesutövare

som utövar verksamhet som rör undervisning av barn, om yrkesutövaren utövar ett yrke som är reglerat i medlemsstaten i fråga.

Enligt punkt 2 ska de behöriga myndigheterna lämna uppgifter via varning genom IMI senast tre dagar efter dagen för antagande av beslutet om att begränsa eller förbjuda utövandet av yrkesverksamheten i sin helhet eller delvis. Följande uppgifter ska anges: a) yrkesutövarens identitet, b) det berörda yrket, c) uppgifter om den nationella myndighet eller domstol som fattat beslutet om begränsning eller förbud, d) begränsningens eller förbudets räckvidd, och e) den period under vilken begränsningen eller förbudet gäller.

Enligt punkt 3 ska de behöriga myndigheterna i en berörd medlemsstat senast tre dagar efter dagen för antagande av domstolens beslut underrätta de behöriga myndigheterna i alla medlemsstater, via varning genom IMI, om identiteten hos de yrkesutövare som har ansökt om erkännande av kvalifikationer enligt detta direktiv och som senare, enligt domstolar, har visat sig använda falska intyg på yrkeskvalifikationer i detta sammanhang.

Behandlingen av personuppgifter ska, enligt punkt 4, ske i enlighet med personuppgiftsdirektivet 95/46/EG och direktivet om integritet och elektronisk kommunikation 2002/58/EG. Kommissionens behandling av personuppgifter ska ske i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter.

Enligt punkt 5 ska de behöriga myndigheterna i samtliga medlemsstater utan dröjsmål underrättas när ett sådant förbud eller en sådan begränsning som avses i punkt 1 har upphört att gälla. För detta ändamål ska den behöriga myndigheten i den medlemsstat som tillhandahåller uppgifterna i enlighet med punkt 1 också vara skyldig att ange det datum då förbudet eller begränsningen upphör att gälla liksom eventuella senare ändringar fram till det datumet.

Enligt punkt 6 ska medlemsstaterna föreskriva att de yrkesutövare som avses i de varningar som skickas till andra medlemsstater skriftligen informeras om dessa beslut om varningar vid samma tidpunkt som varningarna skickas, att de enligt nationell rätt kan överklaga besluten eller ansöka om rättelse av dem och att de ska ha tillgång till gottgörelse för eventuell skada som vållas av felaktiga varningar som skickats till andra medlemsstater. I sådana fall ska besluten om varning antas med förbehållet att de är föremål för rättsliga förfaranden från yrkesutövarens sida.

Enligt punkt 7 får uppgifter om varningar behandlas inom IMI så länge de är giltiga. Varningar ska sedan raderas inom tre dagar efter dagen för antagande av beslutet om återkallelse eller efter det att det förbud eller den begränsning som avses i punkt 1 har upphört att gälla.

2.12 Utövande av delegering

Kommissionen ska med stöd av artikel 57c ges befogenhet att anta delegerade akter som gäller uppdateringen av förteckningar över de kunskaper och färdigheter som ska förvärfvas inom utbildningen för yrken som omfattas av systemet för automatiskt erkännande. Kommissionen ska likaså ges befogenhet att anta delegerade akter som gäller ändringar av förteckningar över läroämnena inom utbildningen till sjukskötare, tandläkare, veterinär, barnmorska och provisor i syfte att anpassa kraven till framstegen inom vetenskap och teknik. Uppdateringarna får dock inte medföra någon ändring av gällande viktiga principer i medlemsstaterna inom yrkeslagstiftningen när det gäller utbildning och tillträdesvillkor för fysiska personer.

Kommissionen ska också ha befogenhet att anta delegerade akter för att ändra bilaga V när det gäller att uppdatera de titlar som medlemsstaterna antagit som bevis på formella kvalifikationer och de organ som utfärdar bevis på formella kvalifikationer samt de intyg som åtföljer dessa bevis. I fortsättningen är det också möjligt att genom delegerade akter ändra minimilängden på utbildningen för specialistläkare och specialisttandläkare och komplettera direktivbilagan med nya medicinska specialiseringar och specialistområden för tandläkare.

Dessutom ska kommissionen ha befogenhet att anta delegerade akter som gäller inrättandet av gemensamma utbildningsramar för ett visst yrke enligt de krav som anges i artikel 49a. Likaså ges kommissionen befogenhet att anta delegerade akter för att fastställa innehållet i ett gemensamt utbildningsprov och de krav som gäller för att göra och klara provet.

I samband med godkännandet av ändringarna av direktivet har kommissionen gjort ett uttalande enligt vilket kommissionen när den förbereder delegerade akter kommer att se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt, samt genomföra lämpliga och öppna samråd i god tid, i synnerhet med experter från behöriga myndigheter och organ, yrkessammanslutningar och läroanstalter i samtliga medlemsstater och vid behov med experter från arbetsmarknadens parter.

2.13 Medlemsstaternas ömsesidiga utvärdering

I den nya artikeln 59 ingår bestämmelser om öppenhet. Enligt punkt 1 i bestämmelsen ska medlemsstaterna lämna en förteckning över befintliga reglerade yrken till kommissionen. Alla ändringar av dessa förteckningar ska också meddelas kommissionen utan onödigt dröjsmål. Medlemsstaterna ska också lämna en förteckning över yrken för vilka en förhandskontroll av kvalifikationer är nödvändig enligt artikel 7.4 till kommissionen. För varje yrke som tas upp i en sådan förteckning ska medlemsstaterna lämna en särskild motivering till kommissionen.

Medlemsstaterna ska undersöka huruvida lagstiftningen om reglerade yrken uppfyller de krav som anges i direktivet. Enligt direktivet får lagstiftningen om reglerade yrken varken direkt eller indirekt diskriminera på grund av nationalitet eller vistelseort, kraven ska vara motiverade av tvingande hänsyn till allmänintresset och följa proportionalitetsprincipen.

Senast den 18 januari 2016 ska medlemsstaterna till kommissionen lämna uppgifter om de krav för reglerade yrken som de avser att behålla och skälen till att de anser att dessa krav uppfyller villkoren i direktivet. Medlemsstaterna ska dessutom vartannat år lämna en rapport till kommissionen om de krav som tagits bort eller mildrats.

Kommissionen ska vidarebefordra rapporterna till de övriga medlemsstaterna, som ska lämna synpunkter inom sex månader. Inom samma period ska kommissionen samråda med intresserade parter. Kommissionen ska lämna en sammanfattande rapport, baserad på medlemsstaternas uppgifter, till den samordningsgrupp som inrättats med stöd av yrkeskvalifikationsdirektivet och som får lämna synpunkter. Kommissionen ska lägga fram sina slutliga undersökningsresultat för Europaparlamentet och rådet, vid behov åtföljda av förslag till ytterligare initiativ.

3 Nuläge

3.1 Lagstiftning och praxis

Yrkeskvalifikationsdirektivet har genomförts nationellt genom lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer (1093/2007, nedan *yrkeskvalifikationslagen*) och genom ändringar av lagen om utövning av veterinäryrket (29/2000), lagen om yrkesutbildade personer inom hälso- och sjukvården (559/1994), 8 och 12 § i lagen om yrkesinriktad vuxenutbildning (631/1998) och 2 § i handelskamarlagen (878/2002).

Livsmedelssäkerhetsverket Evira, Tillstånds- och tillsynsverket för social- och hälsovården Valvira och Utbildningsstyrelsen är de behöriga myndigheter i Finland som i första hand fattar beslut om erkännande av yrkeskvalifikationer. Evira svarar för beslut om erkännanden som gäller veterinärer och Valvira för beslut om erkännanden som gäller yrkesutbildade personer inom hälso- och sjukvården. Utbildningsstyrelsen har fattat beslut om bland annat lärare, socialarbetare, socialhandledare, räddningspersonal och om uppgifter som kräver examen inom det juridiska området. Det är också Utbildningsstyrelsen som fattar besluten om erkännande när det i den nationella lagstiftningen inte har angetts någon annan behörig myndighet.

Yrkeskvalifikationslagen tillämpas för närvarande bland annat för att utfärda behörighet för yrken för vilka behörighetskravet är juris magisterexamen eller rättsnotarieexamen. Utformningen av beslut om erkännande av examina inom det juridiska området skiljer sig dock från andra beslut som meddelas med stöd av yrkeskvalifikationslagen, eftersom behörighet i dessa fall inte ges för en specifik uppgift utan för vilken uppgift som helst som kräver juris magisterexamen eller rättsnotarieexamen. I samband med revideringen av yrkeskvalifikationsdirektivet har man med stöd av artikel 59 i direktivet under ledning av EU-kommissionen genomfört en omfattande kartläggning av regleringen av yrken i EU-länderna. I det sammanhanget har det också gjorts en ny kartläggning av de reglerade yrkena i Finland. Utifrån kartläggningen och EU-kommissionens riktlinjer för den är det motiverat att fråga tolkningen om att de tjänster och uppgifter inom den offentliga sektorn som kräver en juridisk examen skulle höra till de reglerade yrken på vilka yrkeskvalifikationslagen ska tillämpas.

Utbildningsstyrelsen fattar med stöd av lagen om den tjänstebehörighet som högskolestudier utomlands medför (531/1986, nedan *tjänstebehörighetslagen*) besluten om att jämställa en utomlands avlagd högskoleexamen med en examen på motsvarande nivå i Finland, eftersom dessa beslut inte gäller erkännande av yrkeskvalifikationer utan tjänstebehörighet i allmänhet. Dessutom fattar Utbildningsstyrelsen med stöd av tjänstebehörighetslagen beslut om att jämställa en högskoleexamen som avlagts i en stat utanför EU eller EES med en viss, namngiven högskoleexamen i Finland, om behörighetsvillkoren för tjänsten eller befattningen förutsätter det.

År 2013 behandlade Utbildningsstyrelsen närmare 1 000 ansökningar som gällde utbildningar som fullföljts utomlands. Av dessa handlade cirka 200 beslut om erkännande av yrkeskvalifikationer på basis av en examen som avlagts i ett EU- eller EES-land och resten gällde beslut enligt tjänstebehörighetslagen. Utbildningsstyrelsens beslut gällde närmast utbildningssektorn, det sociala området och det juridiska området. De flesta besluten gällde erkännande av yrkeskvalifikationer som förvärvats i Estland, Sverige eller Storbritannien. Cirka 66 procent av dem som meddelats beslut är finska medborgare och 34 procent medborgare i ett annat EU- eller EES-land.

Livsmedelssäkerhetsverket Evira fattade 2013 cirka 60 legitimationsbeslut på basis av utbildning i ett EU- eller EES-land. Tillstånds- och tillsynsverket för social- och hälsovården Val-

vira fattade 2013 över 800 beslut om rätt att utöva yrke på basis av utbildning i ett EU- eller ett EES-land.

De behöriga myndigheterna har konstaterat att antalet ansökningar om erkännande av yrkeskvalifikationer ökat med cirka 5—10 procent varje år.

3.2 Ålands ställning

Landskapet Åland har som uppgift att se till att EU-rätten genomförs nationellt till den del de behövliga nationella åtgärderna enligt 18 § i självstyrelselagen (1144/1991) hör till landskapets behörighet.

Enligt punkt 1, 2, 14 och 22 i 18 § i självstyrelselagen har landskapet lagstiftningsbehörighet i frågor som gäller landskapets myndigheter och tjänstemän, undervisning och, med vissa undantag, näringsverksamhet. Till rikets behörighet hör ärenden som med stöd av 27 § 3 punkten i självstyrelselagen för Åland gäller kunskapskrav för viss av staten godkänd kompetens, dock med beaktande av bestämmelserna i 41 och 64 § i lagen (RP 73/1990 rd s. 74). Yrkeskvalifikationsdirektivet 2005/36/EG har med stöd av denna behörighetsfördelning mellan riket och landskapet genomförts i landskapet i slutet av 2011 genom landskapslagen om erkännande av yrkeskvalifikationer (Nr 120/2011). Med stöd av den åländska yrkeskvalifikationslagen beviljas behörigheter för yrken för vilka Åland har rätt att fastställa behörighetskraven. Sådana yrken är t.ex. lärare, socialarbetare, socialhandledare, barnskötare och barnträdgårdslärare. Enligt 3 § i landskapslagen svarar landskapsregeringen för erkännandet av yrkeskvalifikationer och andra uppgifter som följer av lagen.

Ändringarna i yrkeskvalifikationsdirektivet gäller också regleringen av den generella ordningen för erkännande av examina och ändringsdirektivet hör således till en viss del till landskapets lagstiftningsbehörighet.

4 Målsättning och de viktigaste förslagen

Syftet med ändringarna av direktivet är att bemöta utmaningarna till följd av en tilltagande efterfrågan på arbetsplatser där det krävs hög yrkeskunskap. Avsikten är att genom förslaget om ändring av direktivet om yrkeskvalifikationer skapa ett flexibelt system för erkännande av yrkeskvalifikationer så att medborgare som är behöriga för ett yrke kan flytta till ett annat europeiskt land och få arbete där. Förslagets syfte är också att förenkla och modernisera reglerna om rörlighet. Avsikten är att förbättra systemet även för konsumenterna i synnerhet till den del förslagen gäller språkkunskaper och varningsmekanismer. Intentionen är att minska antalet reglerade yrken med medel, som samordnas av kommissionen och som baseras på en ömsesidig utvärdering mellan medlemsstaterna.

Syftet med regeringspropositionen är att genomföra ändringarna av direktivet om erkännande av yrkeskvalifikationer med undantag för särskilda bestämmelser om yrkesutbildade personer inom hälso- och sjukvården och veterinärer. Eftersom genomförandet förutsätter att flera bestämmelser i gällande yrkeskvalifikationslag ändras, föreslås det i propositionen att det stiftas en helt ny lag om erkännande av yrkeskvalifikationer.

Det föreslås att det i den nya lagen införs nya bestämmelser om ett europeiskt yrkeskort, partiell rätt att utöva yrke, varningsmekanismer och ett system för erkännande som grundar sig på gemensamma utbildningsprinciper. Dessutom skapas det klarhet i vilket ansvar de nationella aktörer som är involverade i processen för erkännande av yrkeskvalifikationer ska ha.

Den nya lagen ska inte tillämpas på Utbildningsstyrelsens beslut om ställningen för dem som avlagt examen inom det juridiska området i ett annat EU- eller EES-land. Dessa ansökningar ska i fortsättningen avgöras med stöd av tjänstebehörighetslagen. Enligt övergångsbestämmelsen i yrkeskvalifikationslagen ska den som avlagt en juridisk examen i ett annat EU- eller EES-land och som meddelats ett villkorligt beslut om erkännande med stöd av gällande yrkeskvalifikationslag ha rätt att fram till den 31 december 2018 avlägga det lämplighetsprov som anges i det villkorliga beslutet.

Fördraget om Europeiska unionens funktionssätt gör det möjligt att låta yrken som är förenade med betydande utövning av offentlig makt vara oberoende av förfarandena för erkännande av yrkeskvalifikationer. Avsikten är därför att lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer inte ska tillämpas på poliser, gränsbevakare och sjöbevakare.

Det föreslås att Utbildningsstyrelsens beslutsprocess utifrån tjänstebehörighetslagen ska ändras till att ske i två steg, så att den motsvarar förfarandet för erkännande av yrkeskvalifikationer. Om det fordras kompletterande högskolestudier av sökanden, ska Utbildningsstyrelsen först fatta ett villkorligt beslut om jämställande, och då de kompletterande studierna har genomförts på godkänt sätt fattas det slutliga beslutet om jämställande.

5 Propositionens konsekvenser

5.1 Ekonomiska konsekvenser

När det europeiska yrkeskortet och varningsmekanismen införs ökar behovet av samarbete mellan de behöriga myndigheterna i olika länder. Informationsutbytet mellan medlemsländerna sker som regel via IMI-systemet som administreras av kommissionen. IMI-systemet används i det administrativa samarbetet såväl mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter som mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter och kommissionen. Kommissionen svarar för administrationen och kostnaderna för utvecklingen av IMI-systemet, men utvecklingen av systemet och deltagandet i det binder också de behöriga myndigheternas resurser.

5.2 Konsekvenser för organisation och personal

Utbildningsstyrelsen kommer att få en allt mer framträdande roll vid erkännandet av yrkeskvalifikationer och arbetsmängden kommer sannolikt också att öka. I fortsättningen kommer Utbildningsstyrelsen att vara det allmänna nationella rådgivningscentrum som avses i bestämmelserna om yrkeskvalifikationer. Rådgivningscentrumen ska ge medborgarna och rådgivningscentrumen i övriga medlemsstater stöd i samband med erkännandet av yrkeskvalifikationer samt information om nationell lagstiftning som reglerar yrken och yrkesutövning inklusive sociallagstiftning och eventuella yrkesetiska regler. Utbildningsstyrelsen spelar också en viktig roll vid uppdateringen och administreringen av de uppgifter om reglerade yrken som avses i artikel 59 i yrkeskvalifikationsdirektivet. Dessutom deltar Utbildningsstyrelsen för egen del också i uppdateringen av de uppgifter som anges i artikel 57 och som förmedlas via gemensamma kontaktpunkter.

I synnerhet för yrkeskortets del innebär direktivändringarna en ökad administrativ börda för de behöriga myndigheterna i ursprungsmedlemsstaten. En ny kundgrupp kommer att vara de som flyttar från Finland till ett land inom EU eller EES för att arbeta inom ett reglerat yrke. Till denna del krävs det en ny form av samarbete mellan Utbildningsstyrelsen och de finländska högskolorna och läroanstalterna för exempelvis verifieringen av äktheten hos handlingar som har utfärdats i Finland.

Att driva två överlappande system för erkännande ökar för sin del också i någon mån den behöriga myndighetens arbete. De snäva tidsfristerna för utfärdande av yrkeskort kommer att öka de behöriga myndigheternas arbetsbörda och ansvar, och därmed kan man bedöma att behovet av resurser särskilt vid Utbildningsstyrelsen, Tillstånds- och tillsynsverket för social- och hälsovården Valvira och Livsmedelssäkerhetsverket Evira kommer att öka. Uppskattningsvis kommer Utbildningsstyrelsens arbetsbörda att öka med minst ett årsverke till följd av genomförandet av direktivändringarna.

Den ömsesidiga utvärderingen av reglerade yrken samt utvidgningen av räckvidden för de gemensamma kontaktpunkterna enligt tjänstedirektivet föranleder dessutom merarbete för både de behöriga myndigheter som ansvarar för erkännandet av yrkeskvalifikationer och de ministerier som i första hand ansvarar för dessa frågor, det vill säga undervisnings- och kulturministeriet, social- och hälsovårdsministeriet och jord- och skogsbruksministeriet. Dessutom föranleder utvidgningen av räckvidden för de gemensamma kontaktpunkterna i viss mån merarbete för Konkurrens- och konsumentverket, som medverkar i driften och utvecklingen av Finlands gemensamma kontaktpunkt.

Genom de övriga lagarna som ingår i regeringens proposition ändras den nuvarande arbetsfördelningen mellan Utbildningsstyrelsen och Trafiksäkerhetsverket samt Utbildningsstyrelsen och Livsmedelssäkerhetsverket, men de här förslagen beräknas i praktiken inte ha några konsekvenser för de olika myndigheternas arbetsbörda. De ändringar som föreslås stärker emellertid principen om att bestämmelserna om den myndighet som ska ansvara för erkännandet av yrkeskvalifikationer ska ingå i speciallagstiftningen för varje enskilt yrke, och att den myndighet inom det förvaltningsområde som ansvarar för regleringen av yrket i fråga som har tillräcklig sakkunskap om innehållet i yrkesverksamheten ska vara behörig myndighet.

Det föreslås att den lagstadgade uppgift att utfärda intyg om yrkesverksamhetens karaktär och varaktighet som handelskamrarna för närvarande har ska överföras till Utbildningsstyrelsen. Enligt uppgifter från Centralhandelskammaren har handelskamrarna under åren 2010–2013 utfärdat ett tjugotal intyg enligt 2 § 1 mom. 2 punkten i handelskammarlagen.

5.3 Konsekvenser för olika medborgargrupper

Införandet av yrkeskortet underlättar processen för erkännande av yrkeskvalifikationer för dem som flyttar till ett annat europeiskt land i avsikt att arbeta där, om ansökan riktas till den medlemsstat i vilken personen är yrkesmässigt etablerad.

Enligt den gällande tjänstebehörighetslagen ger ett beslut om jämställande av Utbildningsstyrelsen och ett intyg över genomförda kompletterande studier tillsammans behörighet för en tjänst eller uppgift. Detta innebär att det i praktiken har behövs två skilda dokument för att påvisa behörighet. När Utbildningsstyrelsens beslutsfattandeprocess utifrån tjänstebehörighetslagen ändras så att den sker i två steg, får de som har fått ett beslut om jämställande en klarare ställning och ökat rättsskydd.

6 Beredningen av propositionen

Regeringens proposition har beretts vid undervisnings- och kulturministeriet i samarbete med social- och hälsovårdsministeriet, jord- och skogsbruksministeriet samt Utbildningsstyrelsens enhet för erkännande och jämförelse av examina. Ett utkast till proposition sändes på remiss till justitieministeriet, inrikesministeriet, finansministeriet, jord- och skogsbruksministeriet, kommunikationsministeriet, social- och hälsovårdsministeriet, arbets- och näringsministeriet, miljöministeriet, dataombudsmannen, Ålands landskapsregering, universiteten, yrkeshögskolorna, Utbildningsstyrelsen, Tillstånds- och tillsynsverket för social- och hälsovården Valvira,

Livsmedelssäkerhetsverket Evira, polisstyrelsen, Trafiksäkerhetsverket Trafi, Centralhandelskammaren, Kyrkostyrelsen, regionförvaltningsverket i Södra Finland, regionförvaltningsverket i Västra och Inre Finland, Säkerhets- och kemikalieverket, Patent- och registerstyrelsen, Finlands Advokatförbund rf, OFR-nämnden, Inspecta Tarkastus Oy, Person- och företagsbedömning SETI Ab, Akava ry, Finlands näringsliv rf, Finlands Fackförbunds Centralorganisation FFC rf, Tjänstemannacentralorganisationen STTK rf och Företagarna i Finland rf.

I de utlåtanden som gavs förhöll man sig i huvudsak positivt till de bestämmelser som föreslogs. Vid finslipningen av propositionen har man strävat efter att i möjligaste mån beakta de förslag till ändringar som gavs i utlåtandena.

Som resultat av remissbehandlingen har man för tydlighetens skull fogat en paragraf om avgränsning av lagens tillämpningsområde till lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer. Enligt paragrafen ska förfarandena för erkännande av yrkeskvalifikationer inte tillämpas i situationer där utbildning inom det juridiska området har satts som behörighetskrav för ett yrke eller där yrkesutövningen är förenad med betydande utövning av offentlig makt. Efter remissbehandlingen har det föreslagits att Utbildningsstyrelsens beslutsprocess utifrån tjänstebehörighetslagen ska ändras till att ske i två steg, så att den motsvarar förfarandet för erkännande av yrkeskvalifikationer.

Det utkast till lag om erkännande av yrkeskvalifikationer som var ute på remiss innehöll en bestämmelse som gällde vilken ställning den som har genomgått en arkitektutbildning i ett annat EU- eller EES-land har i Finland. Arkitektyrket betraktas för närvarande inte som ett reglerat yrke i Finland, och det föreslogs att bestämmelsen skulle tas med i lagen med tanke på ändringar i lagstiftningen som eventuellt kommer att göras i framtiden. Eftersom förslaget till bestämmelse emellertid ledde till missförstånd hos remissinstanserna och eftersom det inte är nödvändigt att ta med bestämmelsen i lagen med hänvisning till genomförandet av direktivändringarna, har bestämmelsen strukits i lagförslaget efter remissbehandlingen.

Det utkast till lag om erkännande av yrkeskvalifikationer som var ute på remiss innehöll också en bestämmelse som gällde yrkespraktik i anslutning till arkitektutbildning enligt yrkeskvalifikationsdirektivet. I några utlåtanden påpekades det att enligt markanvändnings- och bygglagen (132/1999) är behörighetsvillkoret för byggprojekterare och specialprojekterare i exceptionellt krävande projekteringsuppgifter för projekteringsuppgiften lämplig högre högskoleexamen inom byggbranschen eller det tekniska området samt minst sex års erfarenhet av krävande projekteringsuppgifter. Eftersom den som har avlagt byggnadsarkitektexamen (YH) inte har någon högre högskoleexamen och personer med denna examen på så sätt enligt den nationella lagstiftningen inte är behöriga att sköta alla projekteringsuppgifter, kan det inte föreslås att denna examensbenämning ska tas med i bilagan till direktivet, och yrkeshögskolornas byggnadsarkitektutbildning kan följaktligen trots de inledande planerna inte tas med i systemet för automatiskt erkännande. Därför har bestämmelsen om yrkespraktik i anslutning till arkitektutbildningen strukits i lagförslaget.

Efter remissbehandlingen hösten 2014 har undervisnings- och kulturministeriet ännu skilt bett om utlåtanden om de förslag som gäller lagen om fordonsbesiktningsverksamhet, lagen om ordnande av enskilt godkännande av fordon, djurskyddslagen och handelskammarlagen.

7 Samband med andra propositioner

Förutom de förslag som ingår i denna proposition ansluter sig också de förslag till ändringar av lagen om yrkesutbildade personer inom hälso- och sjukvården och lagen om utövning av veterinäryrket som ska lämnas till riksdagen för behandling under höstsessionen 2015 till genomförandet av ändringarna i yrkeskvalifikationsdirektivet.

DETALJMOTIVERING

1 Lagförslag

1.1 Lag om erkännande av yrkeskvalifikationer

1 kap. Allmänna bestämmelser

Kapitlet innehåller bestämmelser om lagens tillämpningsområde, tillämpningsområdets avgränsning och definitioner.

1 §. Tillämpningsområde. Enligt artikel 1 i yrkeskvalifikationsdirektivet utgår direktivet från sådana yrkeskvalifikationer som har förvärvats i en eller flera andra medlemsstater i EU. Med yrkeskvalifikationer som har förvärvats i en eller flera andra medlemsstater avses att om yrkeskvalifikationerna består av flera olika delar, ska alla delar som inverkar på behörigheten vara genomförda i en eller flera andra medlemsländer.

Enligt 1 § 2 mom. i den gällande yrkeskvalifikationslagen tillämpas lagen på erkännande av yrkeskvalifikationer som en medborgare i en medlemsstat i EU huvudsakligen har förvärvat i en annan medlemsstat. Genom formuleringen i bestämmelsen har man velat visa att en del av yrkeskvalifikationerna också har kunnat förvärvas utanför EU. Med formuleringen har man däremot inte avsett situationer där en del av yrkeskvalifikationerna har förvärvats i Finland och en del någon annanstans i EU. Eftersom bestämmelsen till denna del är tvetydig, föreslås det att ordet "huvudsakligen" stryks.

Enligt skäl 11 i ingressen till yrkeskvalifikationsdirektivet är syftet med direktivet inte att inkräkta på medlemsstaternas berättigade intresse att hindra att vissa medborgare försöker kringgå den nationella lagstiftning som gäller för olika yrken. Det krav som finns i tillämpningsparagrafen i lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer om att yrkeskvalifikationerna ska ha förvärvats i en annan medlemsstat förhindrar att den nationella lagstiftningen för olika yrken kringgås. Om en medborgare i en medlemsstat till exempel avlägger högre högskoleexamen i Finland och söker sig till en annan medlemsstat för att genomföra pedagogiska studier för lärare och på så sätt får ämneslärarkompetens i den andra medlemsstaten, kan yrkeskvalifikationerna inte anses ha blivit förvärvade i en eller flera andra medlemsstater.

Hänvisningen till unionens lagstiftning om tredjelandsmedborgares ställning i paragrafens 2 mom. syftar på att särskilt de skyldigheter som anges i direktiven 2004/38/EG, 2003/109/EG, 2004/83/EG, 2009/50/EG, 2005/71/EG och 2011/98/EU ska beaktas vid erkännandet av yrkeskvalifikationer. Tillämpligheten av de författningar som fastställer en tredjelandsmedborgares ställning när det gäller det förfarande för erkännande av yrkeskvalifikationer som avses i denna lag begränsas dock av artikel 1 i yrkeskvalifikationsdirektivet, enligt vilken bestämmelserna om erkännande blir tillämpliga i sådana här fall endast om yrkeskvalifikationerna huvudsakligen har förvärvats i någon av unionens medlemsstater. Ett undantag till denna huvudregel är att en tredjelandsmedborgares ställning också kan granskas i en sådan situation som avses i artikel 3.3 i yrkeskvalifikationsdirektivet, det vill säga när något medlemsland har erkänt en persons yrkeskvalifikationer utifrån bevis som har utfärdats i ett tredjeland och intygar att personen har tre års yrkeserfarenhet som har förvärvats på medlemsstatens territorium.

Det föreslås att 1 § 3 mom. i den gällande yrkeskvalifikationslagen preciseras så att det krävs tre års yrkeserfarenhet i den medlemsstat som har erkänt ett bevis på kvalifikationer. Formuleringen motsvarar artikel 3.3 i yrkeskvalifikationsdirektivet. I övrigt motsvarar paragrafen till sitt innehåll 1 § i den gällande lagen.

2 §. Avgränsning av tillämpningsområdet. Vid jämställandet av högskoleexamina som har avlagts utanför EU och EES tillämpas även i fortsättningen tjänstebehörighetslagen och tjänstebehörighetsförordningen oberoende av sökandens nationalitet. Också vid fastställandet av nivå på ett examensbevis som en medborgare i en medlemsstat har fått i en annan medlemsstat tillämpas tjänstebehörighetslagen, eftersom det i fråga om dessa beslut av Utbildningsstyrelsen inte handlar om sådant erkännande av yrkeskvalifikationer som avses i yrkeskvalifikationsdirektivet.

Utgångspunkten för yrkeskvalifikationsdirektivet och den motsvarande nationella lagstiftningen är att bestämmelserna om erkännande ska tillämpas på sådana yrkesutbildade personer som vill utöva samma yrke i en annan medlemsstat. Å andra sidan omfattar inte begreppet reglerat yrke i direktivet all yrkesverksamhet, eftersom fördraget om Europeiska unionens funktions-sätt (EUF-fördraget) till vissa delar gör det möjligt att nationellt avgränsa definitionen av reglerat yrke. Enligt artikel 53 i EUF-fördraget utfärdar Europaparlamentet och rådet direktiv som syftar till ömsesidigt erkännande av examens-, utbildnings- och andra behörighetsbevis och till samordning av medlemsstaternas bestämmelser i lagar och andra författningar om inledande och utövande av förvärvsverksamhet som egenföretagare. Med stöd av bland annat denna artikel har man utfärdat yrkeskvalifikationsdirektivet. Enligt artikel 51 i EUF fördraget ska bestämmelserna i kapitlet om etableringsrätt, artikel 53 inbegripen, för den medlemsstat som berörs inte omfatta verksamhet som hos medlemsstaten, om än endast tillfälligt, är förenad med utövandet av offentlig makt. På så sätt förpliktar EUF fördraget inte medlemsstaterna att tillämpa yrkeskvalifikationsdirektivet och den motsvarande nationella lagstiftningen på sådana yrken som är förenade med utövandet av offentlig makt. Därför föreslås det i den nya 2 paragrafen en bestämmelse om att lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer inte ska tillämpas på sådana yrken som är förenade med betydande utövning av offentlig makt. Avsikten är alltså att lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer inte ska tillämpas på till exempel poliser, gränsbevakare och sjöbevakare.

Lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer tillämpas för närvarande, bland annat i syfte att ge behörighet, på tjänster som har juris magisterexamen eller rättsnotarieexamen som behörighetskrav. Juridisk examen krävs till exempel för tjänst som domare eller åklagare och för vissa tjänster vid ministerierna. Juris magisterexamen krävs också till exempel för den som hos rättegångsbiträdesnämnden ansöker om tillstånd att få verka som rättegångsbiträde.

Utformningen av besluten om erkännande av examina inom det juridiska området skiljer sig från de övriga besluten som meddelas med stöd av lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer, eftersom behörigheten i dessa fall inte ges för en särskild uppgift utan för vilken uppgift som helst som kräver juris magisterexamen eller rättsnotarieexamen.

I samband med ändringen av yrkeskvalifikationsdirektivet har man under styrning av EU kommissionen och med utgångspunkt i artikel 59 i direktivet genomfört en omfattande kartläggning av regleringen av olika yrken i EU:s medlemsländer. I detta sammanhang kartlade man även de yrken som är reglerade i Finland på nytt. Med stöd av den genomförda kartläggningen och EU kommissionens riktlinjer i anslutning till den samt artikel 51 i EUF fördraget har man i samband med lagändringarna för avsikt att slopa tolkningen att sådana tjänster och uppgifter inom den offentliga sektorn som kräver juridisk examen är reglerade yrken som ska omfattas av lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer. Det föreslås att en bestämmelse om även detta ska ingå i 2 §.

Om en person som har avlagt juridisk examen utomlands önskar behörighet till en tjänst inom den offentliga sektorn som har examen inom det juridiska området som författningsbaserat behörighetskrav, kan han eller hon oberoende av i vilket land examen har avlagts i fortsättningen ansöka om ett beslut om jämställande av examen med stöd av tjänstebehörighetslagen.

3 §. Definitioner. Det föreslås att definitionen av lämplighetsprov i 6 punkten i paragrafen kompletteras i enlighet med ändringen i direktivet. Med lämplighetsprov avses ett prov som gäller den sökandes yrkeskunnighet, färdigheter och kompetens och som har till syfte att bedöma sökandens förmåga att utöva ett reglerat yrke i Finland.

Enligt direktivet ska de behöriga myndigheterna för genomförandet av ett lämplighetsprov upprätta en förteckning över de ämnen som, utifrån en jämförelse mellan den utbildning som krävs i Finland och den utbildning som sökanden har genomgått, inte omfattas av de examens- eller andra behörighetsbevis som sökanden har.

Lämplighetsprovet ska utformas med beaktande av att sökanden är en behörig yrkesutövare i den medlemsstat som han eller hon kommer ifrån. Provet ska omfatta de ämnen i vilka kunskap är väsentlig för att sökanden ska kunna utöva yrket i Finland. Provet får också omfatta kännedom om de yrkesregler som gäller för verksamheten i fråga i Finland.

Det föreslås att 9 punkten kompletteras så att man med unionens regler för erkännande avser såväl bestämmelserna i yrkeskvalifikationsdirektivet som de delegerade akter och genomförandeakter som kommissionen utfärdar med stöd av direktivet.

Dessutom föreslås det att paragrafen kompletteras med definitioner av begreppen behörig myndighet och europeiskt yrkeskort. I övrigt motsvarar paragrafen till sitt innehåll 2 § i den gällande lagen.

2 kap. Bestämmelser som ansluter till systemen för erkännande

Kapitlet innehåller bestämmelser om de instanser som ansvarar för erkännandet av yrkeskvalifikationer och de behöriga myndigheternas uppgifter, den generella ordningen för erkännande och förfarandena i anslutning till den, partiell rätt att utöva yrke, erkännande av yrkeskvalifikationer utifrån gemensamma utbildningsprinciper, yrkeserfarenhetssystemet, bilagor till ansökningar om erkännande och tidsfrister för behandlingen av ansökningar.

4 §. Aktörer som svarar för erkännande av yrkeskvalifikationer och de behöriga myndigheternas uppgifter. Bestämmelserna i 1 mom. om de aktörer som ansvarar för erkännande av yrkeskvalifikationer motsvarar de nuvarande bestämmelserna. Utgångspunkten ska även i fortsättningen vara att det i speciallagstiftningen om ett visst yrke anges att det är den myndighet inom det förvaltningsområde som svarar för regleringen av yrket i fråga som har tillräcklig sakkunskap om innehållet i yrkesverksamheten som ska vara den myndighet som ansvarar för erkännandet av yrkeskvalifikationer.

Enligt det gällande 2 mom. kan en instans som ansvarar för erkännande av yrkeskvalifikationer vid behov be ett universitet, en högskola eller en annan läroanstalt om ett utlåtande om sökandens studiers likvärdighet och ämnesområden som saknas jämfört med studier i Finland samt om längden på den anpassningsperiod som sökanden eventuellt föreläggs, de uppgifter som ska ingå i den och innehållet i lämplighetsprovet. Den behöriga myndigheten kan också ha behov av att läroanstaltens utlåtande innehåller en bedömning av till exempel innehållet i sökandens yrkeserfarenhet och dess inverkan på kompensationsåtgärderna. Därför föreslås det att bestämmelsen ändras så att innehållet i en begäran om utlåtande inte definieras onödigt detaljerat i lagen.

Enligt 3 mom. ska de nationella behöriga myndigheterna för erkännande av yrkeskvalifikationer bedriva ett nära samarbete med de behöriga myndigheterna i det land från vilket yrkesutövaren förflyttar sig och de ska ge varandra ömsesidigt bistånd. Bestämmelsen grundar sig på artikel 56 i yrkeskvalifikationsdirektivet. Bestämmelsen om bistånd inom de tidsfrister som

anges i unionens regler för erkännande ansluter sig i synnerhet till artikel 4d.2 och 4d.3 i yrkeskvalifikationsdirektivet, enligt vilken den behöriga myndigheten ska svara på en annan medlemsstats begäran om uppgifter senast två veckor efter det att begäran har inlämnats.

Införandet av det europeiska yrkeskortet ökar behovet av samarbete mellan de behöriga myndigheterna i olika länder. Informationsutbytet mellan medlemsstaterna sker i fortsättningen liksom nu i regel via IMI, som upprätthålls av kommissionen. Via IMI kan myndigheterna i de olika länderna sköta sina ärenden till varandra på sitt eget språk med hjälp av standardiserade fråge- och svarsalternativ samt fritextfält. Via systemet styrs begäran om uppgifter till den myndighet som är behörig i ärendet i den aktuella medlemsstaten. Användningen av IMI inom det administrativa samarbetet mellan de behöriga myndigheterna i de olika medlemsstaterna grundar sig på Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1024/2012 (nedan *IMI-förordningen*). IMI-förordningen befäster de regler som gäller användningen av IMI i det administrativa samarbetet mellan de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna och mellan de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna och kommissionen, vilket även inbegriper behandling av personuppgifter. IMI används med stöd av IMI-förordningen inom sådant administrativt samarbete mellan de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna och mellan de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna och kommissionen som ansluter sig till artiklarna 4a–4e, 8, 21 a, 50, 56 och 56a i yrkeskvalifikationsdirektivet, det vill säga bestämmelserna om yrkeskortet, administrativt samarbete, informationsutbyte och varningsmekanismen.

Vid utbyte av information ska de behöriga myndigheterna iaktta bestämmelserna om skydd av personuppgifter i personuppgiftsdirektivet och direktivet om integritet och elektronisk kommunikation. Dessa direktiv har genomförts i Finland genom bestämmelserna i personuppgiftslagen (523/1999) och lagen om dataskydd vid elektronisk kommunikation (516/2004).

Behandlingen av personuppgifter grundar sig i Finland på en uppgift som har föreskrivits för en behörig myndighet i en speciallag. I denna lag anges det till exempel att Utbildningsstyrelsen får fatta beslut om erkännande av yrkeskvalifikationer och utföra andra uppgifter i anslutning till det.

I artikel 57 i yrkeskvalifikationsdirektivet finns det bestämmelser om centraliserad tillgång till uppgifter på internet via sådana gemensamma kontaktpunkter som avses i artikel 6 i tjänstedirektivet. I Finland var utgångspunkten vid den nationella organiseringen av den gemensamma kontaktpunkten i samband med genomförandet av tjänstedirektivet att man skulle dra nytta av de rådgivningstjänster och projekt för elektronisk kommunikation som redan fanns eller som höll på att utarbetas och som var avsedda för företagen. Det praktiska genomförandet har kopplats till de rådgivningstjänster som tillhandahålls av Företagsfinland. Företagsfinlands webbplats på engelska har en inbyggd del som fungerar som gemensam kontaktpunkt för servicebranschen. Konkurrens- och konsumentverket är enligt 16 § i lagen om tillhandahållande av tjänster (1166/2009) en sådan administrativ kontaktpunkt som avses i tjänstedirektivet i Finland. Konkurrens- och konsumentverket samordnar också de uppgifter och funktioner gällande myndighetsförfaranden som ingår i den gemensamma kontaktpunkten. Det finns inget behov av bestämmelser om Konkurrens- och konsumentverkets uppgifter i samband med genomförandet av ändringarna av yrkeskvalifikationsdirektivet.

5 §. Kvalifikationsnivåer i den generella ordningen för erkännande. Paragrafen innehåller bestämmelser om kvalifikationsnivåerna i den generella ordningen för erkännande. Viktiga kriterier i den indelning av kvalifikationsnivåerna som anges i artikel 11 i yrkeskvalifikationsdirektivet är utbildningens nivå, karaktär och längd. Nivåindelningen har skapats enbart med tanke på den generella ordningens funktionalitet, och den har ingen betydelse för till exempel de nationella utbildningsstrukturerna eller utbildningsfrågor som hör till de andra medlemsstaternas behörighet. Den behöriga myndigheten i den mottagande medlemsstaten har till uppgift att

utreda på vilken nivå enligt punkterna 1—5 i bestämmelsen, eller punkterna a–e i yrkeskvalifikationsdirektivet, som sökandens utbildning placerar sig.

När den behöriga myndigheten motiverar sitt beslut ska den bland annat ge sökanden information om vilken nivå som krävs för att man ska få utöva yrket i fråga i den mottagande medlemsstaten och på vilken nivå sökandens utbildning placerar sig. För att myndigheterna i de mottagande länderna ska kunna fatta beslut behöver de information om på vilken nivå utgångslandet placerar sina egna examina.

Undervisningsministeriet gav i augusti 2008 Utbildningsstyrelsen och Rättsskyddscentralen för hälsovården anvisningar om hur finländska examina ska fördelas enligt nivåerna i yrkeskvalifikationsdirektivet. I anvisningen rekommenderas det att examina fördelas enligt följande: nivå a) avgångsbetyg från grundskola och gymnasium samt sådana behörighetsintyg som krävs för vissa uppgifter (t.ex. hygienpass, väktarkort), nivå b) yrkesinriktad grundexamen och yrkesexamen, nivå c) specialyrkesexamen, examen på institutnivå och examen inom yrkesutbildning på högre nivå, nivå d) lägre högskoleexamen, yrkeshögskoleexamen och nivå e) högre högskoleexamen, högre yrkeshögskoleexamen samt licentiatexamen och doktorsexamen som påbyggnadsexamen.

Det föreslås att definitionerna för nivå 3 i 1 mom. ändras så att de motsvarar ändringarna i direktivet. I övrigt motsvarar paragrafen till sitt innehåll 6 § i den.

I skäl 11 i ingressen till ändringsdirektivet beskrivs Bolognaprocessen, inom ramen för vilken högskolorna har anpassat sina studieprogram till ett examenssystem i två steg, där man kan avlägga en högskoleexamen i en första fas (Bachelor) och en andra fas (Master). För att garantera att de fem nivåer som anges i direktiv 2005/36/EG är förenliga med denna examensstruktur, bör en högskoleexamen i den första fasen även i fortsättningen klassificeras enligt nivå 4 i paragrafens 1 mom. och en högskoleexamen i den andra fasen enligt nivå 5.

6 §. Förutsättningar för erkännande i den generella ordningen. Enligt 1 mom. i den gällande paragrafen ska bevisen på formella kvalifikationer motsvara minst den nivå som ligger omedelbart före den som krävs nationellt för samma yrkeskvalifikationer i enlighet med indelningen i 6 §. Den här bestämmelsen har slopats i artikel 13.1 i yrkeskvalifikationsdirektivet i samband med ändringen av direktivet, så det föreslås att den också slopas i den nationella lagstiftningen.

Erkännande i den generella ordningen grundar sig även i fortsättningen på en jämförelse av de yrkeskvalifikationer som sökanden har förvärvat i ursprungsmedlemsstaten och de yrkeskvalifikationer och den utbildning som den mottagande medlemsstaten kräver för det reglerade yrket i fråga. Kompetensbevis och bevis på formella kvalifikationer ska ha utfärdats av en behörig myndighet i medlemsstaten.

Utgångspunkten för erkännande är att sökanden innehar ett sådant bevis på kvalifikationer som en annan medlemsstat kräver för att samma yrke ska få utövas och att han eller hon i ursprungsmedlemsstaten har rätt att utöva det yrke för vilket han eller hon ansöker om erkännande av yrkeskvalifikationerna. I vissa medlemsländer kräver till exempel utövande av läraryrket legitimering eller registrering. I så fall hör ett särskilt intyg över registrering till de handlingar som ligger till grund för erkännandet av yrkeskvalifikationerna. Till exempel i Sverige har man från den 1 juli 2011 stegvis börjat införa legitimation för lärare. Enligt lagstiftningen (skollagen, SFS 2010:800) ska lärarna med vissa undantag som anges särskilt vara legitimerade för att stadigvarande få arbeta med undervisning och för att självständigt få besluta om betyg. Legitimation beviljas av Statens skolverk och i intyget om legitimation anges de skolformer, klassnivåer och undervisningsämnen eller ämnesområden som personen är behörig att

undervisa i. I Storbritannien använder man sig av ett system med registrering som lärare i två faser, vilket innebär att en person som har fått lämplig utbildning på högre nivå på ansökan först beviljas en preliminär registrering som lärare (*Qualified Teacher Status, provisional registration*), efter vilket han eller hon ska genomföra en lagstadgad praktikperiod (*Induction period*). Registreringen som lärare är komplett och slutlig först när praktiken är slutförd. Den behöriga myndigheten (i England *The Teaching Agency*) utfärdar bevis på formella kvalifikationer, eller *Qualified Teacher Status*-intyg, samt de intyg över slutförd praktik som också krävs.

Paragrafens 2 mom. innehåller en ny bestämmelse om de situationer där ett yrke inte är reglerat i sökandens utgångsland. Förutsättningen för ett beslut om erkännande är då att sökanden har ett eller flera kompetensbevis eller bevis på formella kvalifikationer som har utfärdats av en behörig myndighet och som visar att innehavaren har förberetts för att utöva yrket i fråga. Yrkesutövande ska i sådana situationer göras möjligt för personer som på heltid i minst ett år eller på deltid under motsvarande tid under de senaste tio åren har utövat sitt yrke i en annan medlemsstat som inte reglerar detta yrke. Yrkeserfarenheten på ett år krävs dock inte när de bevis på formella kvalifikationer som sökanden har gäller som bevis på en reglerad utbildning. Enligt artikel 3.1 e i direktivet avses med reglerad utbildning utbildning som är särskilt inriktad på utövandet av ett visst yrke, och den inbegriper utbildning som vid behov kompletteras genom yrkesutbildning, provtjänstgöring eller yrkesutövning. Strukturen och nivån på den reglerade utbildningen fastställs då i medlemsstatens lagar, förordningar eller administrativa bestämmelser, eller så övervakas eller godkänns de av en myndighet som har utsetts för denna uppgift.

Paragrafens nya 3 mom. motsvarar artikel 13.4 i direktivet. Enligt bestämmelsen kan den behöriga myndigheten fatta ett negativt beslut om erkännande, om sökandens yrkeskvalifikationer är på den nivå som avses i 5 § 1 mom. 1 punkten och den nationella lagstiftningen kräver den nivå som avses i 5 § 1 mom. 5 punkten för att yrket ska få utövas. Syftet med bestämmelsen är att utgöra en säkerhet ifall det uppstår situationer där sökandens yrkeskvalifikationer ligger på den lägsta nivån i yrkeskvalifikationsdirektivets klassificering av kvalifikationsnivåer medan en högre högskoleexamen krävs för uppgiften i Finland.

Paragrafens 4 och 5 mom. motsvarar 7 § 2 och 3 mom. i den gällande lagen.

7 §. Kompensationsåtgärder. Enligt 1 mom. 1 punkten i den gällande 8 § om kompensationsåtgärder kan det krävas kompensationsåtgärder av sökanden om omfattningen av den utbildning som sökanden har genomgått är minst ett år kortare än den som krävs nationellt. Denna bestämmelse har slopats i artikel 14.1 i direktivet och därför föreslås det att den även slopas i den nationella lagstiftningen.

Kravet på att sökanden genomgår kompensationsåtgärder ska i fortsättningen grunda sig på väsentliga skillnader mellan den utländska och den nationella utbildningen. Vid granskningen av skillnaderna beaktas de kunskaper, färdigheter och den kompetens som sökanden har tillägnat sig och som är centrala med tanke på utövandet av yrket i fråga ur ett helhetsperspektiv och de jämförs med vad som krävs för att yrket ska få utövas i Finland. Skillnaderna är väsentliga om innehållet skiljer sig i betydande grad.

När den behöriga myndigheten fastställer kompensationsåtgärder och bedömer behovet av dem ska den enligt 2 mom. kontrollera om de kunskaper, färdigheter och den kompetens som sökanden har tillägnat sig genom yrkesverksamhet eller livslångt lärande är sådana att de helt eller delvis täcker den väsentliga avvikelse som gör att kompensationsåtgärder kan krävas. Enligt definitionen i artikel 3.1 l i direktivet avses med livslångt lärande all allmän utbildning, yrkesutbildning, icke-formell utbildning och informellt lärande som sker genom livet och le-

der till ökade kunskaper och färdigheter och ökad kompetens, som kan innehålla yrkesetik. Om sökanden efter att ha förvärvat yrkeskvalifikationer och efter att bevis på formella kvalifikationer har utfärdats skaffar sig yrkeserfarenhet i något land som inte ingår i EU-området, ska denna yrkeserfarenhet beaktas vid fastställandet av kompensationsåtgärder. Likaså ska livslångt lärande som har skett utanför unionen beaktas.

Ett intyg av ett relevant organ över kunskap som sökanden har tillägnat sig genom såväl yrkeserfarenhet som livslångt lärande ska uppvisas. I fråga om yrkeserfarenhet är det relevanta organet främst arbetsgivaren. Ett intyg om livslångt lärande ska vara utfärdat av ett sådant organ som har möjlighet att bedöma sådana kunskaper, färdigheter och kompetenser. En meritförteckning eller något annat dokument som har sammanställts av sökanden eller en privatperson kan således inte anses vara ett intyg av ett relevant organ.

I 3 mom. finns det bestämmelser som motsvarar det gällande 8 § 3 mom. och som gäller situationer där sökanden inte själv får välja om han eller hon vill delta i ett lämplighetsprov eller en anpassningsperiod som kompensationsåtgärd. Det föreslås att bestämmelsen kompletteras med nya 4 och 5 punkter i enlighet med ändringen i artikel 14.3. Med stöd av samma ändring i direktivet föreslås det också ett nytt 4 mom. i paragrafen, där det föreskrivs att det, om villkoren uppfylls, kan bestämmas att sökanden ska delta i såväl en anpassningsperiod som ett lämplighetsprov.

Enligt artikel 14.6 i direktivet ska beslutet om kompensationsåtgärder motiveras. Kravet på att beslut ska motiveras finns i 44 och 45 § i förvaltningslagen (434/2003), så inga särskilda bestämmelser om saken behöver tas med i detta sammanhang. Av motiveringen för beslutet om erkännande ska det framgå vilken nivå enligt 5 § i yrkeskvalifikationslagen som krävs för behörighet i det mottagande landet och vilken nivå enligt samma bestämmelse som sökanden befinner sig på. Av motiveringen ska det också framgå vad som är de väsentliga skillnaderna mellan den utbildning som sökanden har genomgått och den som krävs i Finland eller de väsentliga skillnaderna i yrkesverksamhetens innehåll, samt orsakerna till att skillnaderna inte kan kompenseras genom sökandens yrkeserfarenhet eller de kunskaper, färdigheter och den kompetens som sökanden har tillägnat sig genom livslångt lärande.

I det gällande 8 § 4 mom. finns det bestämmelser om högskolornas och andra läroanstalters skyldighet att anordna lämplighetsprov. Bestämmelsen ingår i preciserad form i 7 § 5 mom. i den föreslagna lagen. Skyldigheten att anordna lämplighetsprov gäller inte bara de aktörer som utfärdar examina enligt Finlands officiella utbildningssystem, det vill säga universitet, yrkeshögskolor, anordnare av yrkesutbildning och andra läroanstalter, utan också dem som ordnar fristående examina. Enligt 8 § 4 mom. i lagen om yrkesinriktad vuxenutbildning (631/1998) ska möjlighet att avlägga fristående examen eller del av fristående examen ordnas för personer som av en myndighet som ansvarar för erkännande av yrkeskvalifikationer har fått ett beslut om erkännande i vilket det krävs kompensationsåtgärder av sökanden. Förutom preciseringen av denna bestämmelse föreslås det också att 5 mom. kompletteras genom en bestämmelse i enlighet med artikel 14.7 i direktivet om att sökanden ska ha möjlighet att genomgå lämplighetsprovet inom sex månader efter det att beslut har fattats om att han eller hon ska delta i ett lämplighetsprov.

Utgångspunkten är att en högskola eller annan aktör ska ordna lämplighetsprov på sitt undervisnings- eller examensspråk. Om yrkeskvalifikationen i fråga också kan förvärvas på ett främmande språk i Finland, kan det anses motiverat att det erbjuds möjlighet att avlägga lämplighetsprovet på det språket. I så fall är det den aktör som erbjuder sådan utbildning eller examen på ett främmande språk som leder till kvalifikationen som ska anordna lämplighetsprovet.

Paragrafens 6 mom. innehåller ett bemyndigande som gäller kompensationsåtgärder och som motsvarar 8 § 5 mom. i den nuvarande lagen.

8 §. Partiell rätt att utöva yrke. Det föreslås att det tas in en ny paragraf i lagen, som gäller partiell rätt att utöva yrke och som ansluter sig till artikel 4f, som har fogats till direktivet. Införandet av bestämmelsen i yrkeskvalifikationsdirektivet grundar sig på ett avgörande av EU-domstolen.

Paragrafen innehåller bestämmelser om sådana beslut av den behöriga myndigheten som avgörs genom prövning från fall till fall och som gäller utövandet av ett yrke som någon har skaffat sig i en annan medlemsstat och som bara delvis motsvarar ett reglerat yrke i Finland. Partiell rätt att utöva yrke innebär att en person inte får rätt att utöva all verksamhet som förknippas med yrket i fråga, utan att han eller hon får en begränsad rätt att arbeta med vissa uppgifter.

För ett beslut om att partiell rätt att utöva yrke ska beviljas krävs det att alla villkor i 1 mom. uppfylls. Enligt 1 punkten ska sökanden vara fullt kvalificerad att i ursprungsmedlemsstaten utöva den yrkesverksamhet för vilken partiell rätt att utöva yrke söks. Enligt 2 punkten krävs det att det görs en jämförelse mellan den yrkesverksamhet som utövas i ursprungsmedlemsstaten och den yrkesverksamhet som ingår i det reglerade yrket i Finland. Skillnaderna kan vara så stora att man i beslutet om erkännande måste kräva att sökanden som ett sådant lämplighetsprov som avses i 8 § måste fullfölja hela det utbildningsprogram som föreskrivs i Finland för att få tillträde till hela det reglerade yrket. I så fall ska den behöriga myndigheten överväga möjligheten att bevilja sökanden partiell rätt att utöva yrke. Det väsentliga här är att yrkesverksamheten i enlighet med 3 punkten faktiskt kan särskiljas från andra verksamheter som ingår i det reglerade yrket i Finland. I detta sammanhang ska den behöriga myndigheten beakta huruvida man självständigt kan bedriva yrkesverksamheten i fråga i ursprungsmedlemsstaten.

Enligt 2 mom. ska möjligheten att bevilja partiell rätt att utöva yrke inte tillämpas i fråga om yrkesutbildade personer som omfattas av automatiskt erkännande av deras yrkeskvalifikationer, det vill säga personer för vilka man tillämpar det system för erkännande av yrkeserfarenhet som föreskrivs i avdelning III kapitel II i direktivet, det system för automatiskt erkännande på grundval av samordning av minimikraven för utbildning som föreskrivs i kapitel III eller det system för gemensamma utbildningsprinciper som föreskrivs i kapitel IIIa. Bestämmelsen om partiell rätt att utöva yrke blir emellertid tillämplig i fall där det är fråga om yrken som omfattas av systemet för automatiskt erkännande, men där sökandens utbildning inte uppfyller villkoren för automatiskt erkännande.

Den behöriga myndigheten ska enligt 1 mom. överväga om man i fråga om ett enskilt reglerat yrke kan fastställa sådana särskilda uppgiftshelheter som klart kan definieras i ett beslut av den behöriga myndigheten och på basis av vilka en person kan beviljas begränsad rätt att utöva yrket i fråga. Om det inte är möjligt att specificera uppgifterna på detta sätt, ska den behöriga myndigheten fatta ett negativt beslut med stöd av 1 mom. eftersom de allmänna villkoren för beviljande av partiell rätt att utöva yrke inte uppfylls. Om den behöriga myndigheten däremot kommer fram till att de villkor för beviljande av partiell rätt att utöva yrke som anges i 1 och 2 mom. uppfylls, ska den ännu bedöma vilka konsekvenser ett beviljande av partiell rätt att utöva yrke har för den allmänna säkerheten, patientsäkerheten och klientsäkerheten. Enligt 3 mom. får den behöriga myndigheten fatta ett negativt beslut, om det är nödvändigt med tanke på omständigheter som gäller den allmänna säkerheten eller klient- eller patientsäkerheten. Enligt formuleringen i artikel 4f.2 i direktivet, som motsvarar bestämmelsen, får ett partiell rätt att utöva yrke nekas om detta motiveras av tvingande hänsyn till allmänintresset, om det är lämpligt för att säkerställa att det eftersträvade målet uppnås, och om det inte går utöver

vad som är nödvändigt för att uppnå det målet. En tillämpning av bestämmelsen förutsätter alltid prövning från fall till fall. För att ett negativt beslut ska få fattas krävs det att ett beviljande av partiell rätt att utöva yrke på ett väsentligt sätt kan anses äventyra den allmänna säkerheten, klientsäkerheten eller patientsäkerheten. I samband med beslutsfattandet ska den behöriga myndigheten överväga om det är möjligt att undanröja en säkerhetsrisk som är förknippad med beviljandet av partiell rätt att utöva yrke med andra metoder, eller om ett negativt beslut är nödvändigt på grund av säkerhetsaspekterna. Vid prövningen ska man då även beakta till exempel bestämmelsen i 5 mom. om att de som har fått ett beslut om partiell rätt att utöva yrke tydligt ska ange sin yrkesverksamhets räckvidd för tjänstemottagarna. Som grund för ett negativt beslut kan det inte anföras till exempel att den behöriga myndigheten bedömer att sysselsättningsmöjligheterna för den som har beviljats partiell rätt att utöva yrke är svåra eller otänkbara.

I praktiken kan en person ansöka om erkännande av sina yrkeskvalifikationer eller partiell rätt att utöva yrke. Om ett erkännande av yrkeskvalifikationerna utan begränsningar inte är möjligt, ska den behöriga myndigheten på eget initiativ undersöka om villkoren för partiell rätt att utöva yrke uppfylls. Beslutsfattandet ska enligt 4 mom. grunda sig på bestämmelserna om den generella ordningen för erkännande.

Det föreslås att 5 mom. också ska innehålla en hänvisningsbestämmelse till 25 §, där det föreskrivs om användningen av yrkestitlar. Enligt den bestämmelsen ska yrkesverksamheten utövas under ursprungsmedlemsstatens yrkestitel när en person har beviljats partiell rätt att utöva yrke. Den behöriga myndigheten får dock kräva att denna yrkestitel används på finska eller svenska.

Den största delen av de reglerade yrkena i Finland faller inom hälso- och sjukvårdssektorn och prövningen i samband med beviljandet av partiell rätt att utöva yrke gäller också yrkesutbildade personer inom hälso- och sjukvården. En tillämpning av bestämmelsen kan bli aktuell till exempel om en talterapeut erbjuder talterapi på ett annat språk än något av Finlands nationalspråk eller om en psykolog arbetar som arbets- eller organisationspsykolog i ursprungsmedlemsstaten.

9 §. *Gemensamma utbildningsramar.* En ny artikel 49a har fogats till yrkeskvalifikationsdirektivet och den gäller gemensamma utbildningsramar. Med begreppet avses en gemensam uppsättning minimikrav för kunskaper, färdigheter och kompetenser som behövs för att utöva ett specifikt yrke. Direktivet förutsätter att bevis på yrkeskvalifikationer som har förvärvats på grundval av en sådan gemensam utbildningsram ska ge tillträde till och rätt att utöva ett yrke i en medlemsstat på samma villkor som de bevis på formella kvalifikationer som medlemsstaten själv utfärdar. På så sätt ska den behöriga myndigheten erkänna bevis på yrkeskvalifikationer som har förvärvats på grundval av en gemensam utbildningsram automatiskt och det får då inte krävas kompensationsåtgärder enligt 7 § av sökanden.

Enligt 2 mom. ska en gemensam utbildningsram inte ersätta nationella utbildningsprogram, om inte något annat föreskrivs särskilt.

Kommissionen har enligt artikel 49a.4 befogenhet att anta delegerade akter för att fastställa en gemensam utbildningsram för ett visst yrke. För att delegerade akter ska kunna antas förutsätter det att den gemensamma utbildningsramen uppfyller villkoren enligt artikel 49 a.2 i direktivet. En medlemsstat kan enligt artikel 49 a.5 även undantas från skyldigheten att införa en gemensam utbildningsram och från skyldigheten att automatiskt bevilja erkännande av sådana yrkeskvalifikationer som har förvärvats på grundval av en gemensam utbildningsram. Avsikten är att man i en genomförandeakt av kommissionen ska ange vilka nationella yrkeskvalifikationer och nationella yrkestitlar som omfattas av gemensamma utbildningsramar. Eftersom

införandet av gemensamma utbildningsramar i praktiken kräver såväl delegerade akter som genomförandeakter av kommissionen och eftersom det ännu inte finns närmare uppgifter om innehållet i dessa akter, föreslås det att ett bemyndigande att utfärda förordning om utbildningsramarna tas med i 3 mom. Genom förordning av statsrådet får det alltså utfärdas närmare bestämmelser om de gemensamma utbildningsramarna, ifall kommissionens framtida akter kräver det.

10 §. *Gemensamma utbildningsprov.* En ny artikel 49b har fogats till yrkeskvalifikationsdirektivet och den gäller gemensamma utbildningsprov. Med begreppet avses ett standardiserat lämplighetsprov som finns tillgängligt i alla deltagande medlemsstater och som är reserverat för innehavare av en särskild yrkeskvalifikation. Direktivet förutsätter att innehavaren av en särskild yrkeskvalifikation som har godkänts vid ett sådant prov i en medlemsstat ska ha rätt att utöva yrket i en berörd mottagande medlemsstat på samma villkor som innehavarna av sådana yrkeskvalifikationer som har förvärvats i den medlemsstaten. På så sätt ska den behöriga myndigheten erkänna bevis på yrkeskvalifikationer som har förvärvats på grundval av ett gemensamt utbildningsprov automatiskt och det får då inte krävas kompensationsåtgärder enligt 7 § av sökanden.

Kommissionen har i enlighet med artikel 49b.4 befogenhet att anta delegerade akter för att fastställa innehållet i ett gemensamt utbildningsprov och de krav som gäller för att göra och klara provet. För att delegerade akter ska kunna antas förutsätter det att det gemensamma utbildningsprovet uppfyller villkoren enligt artikel 49b.2 i direktivet. En medlemsstat kan i enlighet med artikel 49b.5 även undantas från skyldigheten att anordna ett gemensamt utbildningsprov och från skyldigheten att bevilja automatiskt erkännande av yrkeskvalifikationerna för yrkesutövare som har klarat det gemensamma utbildningsprovet. Avsikten är att man i en genomförandeakt av kommissionen ska ange de medlemsstater där det gemensamma utbildningsprovet ska anordnas, hur ofta det ska anordnas under ett kalenderår och övriga arrangemang som krävs för att anordna gemensamma utbildningsprov i medlemsstaterna. Eftersom införandet av gemensamma utbildningsprov i praktiken kräver såväl delegerade akter som genomförandeakter av kommissionen och eftersom det ännu inte finns närmare uppgifter om innehållet i dessa akter, föreslås det att ett bemyndigande att utfärda förordning om utbildningsprov tas med i 2 mom. Genom förordning av statsrådet får det alltså utfärdas närmare bestämmelser om de gemensamma utbildningsproven, ifall kommissionens framtida akter kräver det.

11 §. *Yrkeserfarenhet som förutsättning för yrkesutövning.* Enligt 10 § 2 mom. i den gällande lagen ska en handelskammare enligt handelskamarlagen på ansökan utfärda intyg om arten av och varaktigheten i fråga om yrkesutövning som skett i Finland. I fortsättningen ska sådana intyg upprättas hos Utbildningsstyrelsen. I praktiken kommer intygen att upprättas på basis av till exempel arbetsintyg eller andra intyg av arbetsgivaren som sökanden visar upp. Om sökanden är en självständig yrkesutövare, kan till exempel ett handelsregisterutdrag eller intyg av bokföraren visas upp som intyg över verksamheten. Den handling som upprättas är inte ett beslut som kan överklagas med stöd av 24 § i den föreslagna lagen.

12 §. *Bilagor till ansökan.* I denna paragraf finns det allmänna bestämmelser om bilagorna till en ansökan om erkännande av yrkeskvalifikationer, och närmare bestämmelser om de handlingar som ska bifogas finns i den förordning av statsrådet om erkännande av yrkeskvalifikationer som ska utfärdas.

Enligt 2 mom. kan den myndighet som ansvarar för erkännandet av yrkeskvalifikationer vid behov kräva att det till ansökan fogas översättningar till finska eller svenska, utförda av en translator som har auktoriserats i Finland, av sådana handlingar som har avfattats på något annat språk än finska eller svenska. Konvention mellan Finland, Danmark, Island, Norge och

Sverige om nordiska medborgares rätt att använda sitt eget språk i annat nordiskt land (FördrS 11/1987) förutsätter att nordiska medborgare ska ha rätt att använda finska, svenska, danska, isländska eller norska när de sköter sina ärenden hos en myndighet eller ett offentligt organ i ett annat nordiskt land och att myndigheten då ska se till att det ordnas sådan tolk- eller översättningservice som behövs.

Det föreslås att paragrafens bestämmelse om möjligheten att i normal ordning kräva att de handlingar som bifogas är officiellt bestyrkta kopior ska slopas. Enligt paragrafens nya 3 mom. kan den behöriga myndigheten i fortsättningen kräva officiellt bestyrkta kopior av handlingar, om det finns grund för tvivel i fråga om kopiornas äkthet och det inte finns något annat sätt att säkerställa äktheten. Bestämmelsen grundar sig på artikel 57 a.1 i direktivet, enligt vilken de behöriga myndigheterna får begära bestyrkta kopior av handlingar, om det finns skälig grund för tvivel och om det är absolut nödvändigt. I stället för att begära bestyrkta kopior kan den behöriga myndigheten i många fall begära information om handlingarnas äkthet hos den behöriga myndigheten i sökandens ursprungsmedlemsstat via det elektroniska informationssystemet för den inre marknaden, IMI.

I 4 mom. föreslås det ett bemyndigande som motsvarar det som finns i det gällande 12 § 4 mom.

13 §. Beslut om erkännande av yrkeskvalifikationer. Om den mottagande medlemsstaten erkänner yrkeskvalifikationerna, ska detta enligt artikel 4.1 i direktivet ge förmånstagaren möjlighet att få tillträde i den medlemsstaten till samma yrke som han eller hon är behörig för i ursprungsmedlemsstaten och att utöva det yrket i den mottagande medlemsstaten på samma villkor som dess medborgare.

Det föreslås att 13 § om beslut om erkännande i den gällande lagen preciseras i fråga om tidsfristerna för behandlingen av ansökningar. Enligt 1 mom. ska en ansökan som omfattas av den generella ordningen för erkännande och en ansökan som grundar sig på yrkeserfarenhet även i fortsättningen avgöras inom fyra månader efter det att alla de handlingar som är nödvändiga har lämnats in. Ansökningar som ansluter sig till automatiskt erkännande utifrån harmoniserade minimikrav för utbildning ska liksom nu avgöras inom tre månader efter det att alla de handlingar som är nödvändiga har lämnats in. Utöver detta ska samma tidsgräns på tre månader i fortsättningen också gälla eventuellt automatiskt erkännande utifrån gemensamma utbildningsprinciper.

I 2 mom. har bestämmelserna om villkorliga och slutliga beslut om erkännande förtydligats jämfört med bestämmelserna i den gällande paragrafen.

3 kap. Frihet att tillhandahålla tjänster

Kapitlet innehåller bestämmelser om principen om friheten att tillhandahålla tjänster och tjänsteleverantörens yrkestitel.

14 §. Principen om friheten att tillhandahålla tjänster. I 1 mom. beaktas de ändringar som har gjorts i artikel 5.1 b i yrkeskvalifikationsdirektivet. Enligt bestämmelsen ska temporärt och tillfälligt tillhandahållande av tjänster tillåtas om yrket inte är reglerat i etableringsmedlemsstaten och tjänsteleverantören har utövat yrket i fråga i en eller flera medlemsstater under minst ett år under de tio senaste åren. Kravet på ett års yrkeserfarenhet ska dock inte tillämpas om yrket eller den utbildning som leder till yrket är reglerade. Till övriga delar kvarstår bestämmelsen i 16 § i den gällande lagen som oförändrad.

15 §. *Tjänsteleverantörens yrkestitel.* Det föreslås att 17 § i den gällande lagen med oförändrat innehåll ska bli 15 § i den nya lagen.

4 kap. Europeiskt yrkeskort

Det föreslås att ett nytt kapitel om det europeiska yrkeskortet tas in i lagen. Kapitlet innehåller bestämmelser om förfarandet för ansökan om yrkeskort i allmänhet och om de behöriga myndigheternas skyldigheter i olika situationer som berör utfärdandet av yrkeskort. Kapitlet innehåller dessutom bestämmelser om behandlingen av uppgifter i anslutning till yrkeskort. Ur den behöriga myndighetens perspektiv finns det tre olika situationer i anslutning till de olika faser vid utfärdandet av yrkeskort. I 18 § finns det bestämmelser om utfärdandet av yrkeskort för personer som har förvärvat sina yrkeskvalifikationer i Finland för temporärt och tillfälligt tillhandahållande av tjänster i ett annat EU-land, i 20 § föreskrivs det om förberedelse av yrkeskortet för personer som har förvärvat sina yrkeskvalifikationer i Finland och som ska arbeta i ett annat EU-land, och i 21 § föreskrivs det om utfärdande av yrkeskort för personer som har förvärvat sina yrkeskvalifikationer någon annanstans än i Finland och som ska arbeta i Finland.

Förutom i den nationella lagstiftningen finns det bestämmelser om det europeiska yrkeskortet i kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/983 om förfarandet för utfärdande av det europeiska yrkeskortet och tillämpningen av varningsmekanismen i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/36/EG. Beträffande det europeiska yrkeskortet innehåller förordningen artiklar om följande ämnen: behöriga myndigheter som deltar i förfarandet, inlämnande av ansökningar via internet, information som ska åtfölja ansökningar, uppgifter i ansökningar, överföring av ansökningar till den relevanta behöriga myndigheten i ursprungsmedlemsstaten, de behöriga myndigheternas roll i fördelningen av ansökningar, behandling av skriftliga ansökningar av behöriga myndigheter i ursprungsmedlemsstaten, betalningsförfaranden, handlingar som krävs för att utfärda yrkeskortet, hantering av dokument som har utfärdats av de behöriga myndigheterna i ursprungsmedlemsstaten, hantering av dokument som inte har utfärdats av de behöriga myndigheterna i ursprungsmedlemsstaten, handlingar som styrker språkkunskaper, kontrollen av äktheten och giltigheten hos de handlingar som krävs för utfärdande av det europeiska yrkeskortet, villkor för att begära bestyrkta kopior, hantering av bestyrkta kopior, begäran om översättning av de behöriga myndigheterna i ursprungsmedlemsstaten eller den mottagande medlemsstaten, hantering av officiella översättningar av de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna, beslut om yrkeskort, resultatet av förfarandet för yrkeskort och kontroll av det europeiska yrkeskortet av berörda tredje parter. I bilaga I till genomförandeförordningen anges de yrken för vilka yrkeskort kan utfärdas. I bilaga II till förordningen finns det en lista över de handlingar som krävs för att ett yrkeskort ska kunna utfärdas.

16 §. *Ansökan om europeiskt yrkeskort.* Utgångspunkten i kommissionens genomförandeförordning är att en ansökan om yrkeskort ska lämnas till den behöriga myndigheten i det land där sökanden är etablerad som yrkesutövare. Å andra sidan ska ursprungsmedlemsstaten enligt artikel 4b.1 i yrkeskvalifikationsdirektivet erbjuda innehavaren av en särskild yrkeskvalifikation möjlighet att ansöka om europeiskt yrkeskort. Med ursprungsmedlemsstat avses enligt artikel 1 i direktivet den medlemsstat där yrkeskvalifikationerna har förvärvats.

I praktiken är etableringsstaten och den stat där yrkeskvalifikationerna har förvärvats oftast densamma. Det finns emellertid också situationer där en person har studerat för sin examen i ett annat EU-land och därefter ansökt om att få sina yrkeskvalifikationer erkända i Finland. Om en sådan person senare ansöker om yrkeskort med syfte att förflytta sig till en annan EU-stat, styrs hans eller hennes ansökan till den stat där han eller hon yrkesmässigt är etablerad. Om sökanden däremot inte ännu har etablerat sig som yrkesutövare i någon medlemsstat efter

det att yrkeskvalifikationerna förvärvades, ska ansökan om yrkeskort styras till den medlemsstat där yrkeskvalifikationerna förvärvades. Om yrkeskvalifikationerna har förvärvats i flera olika EU stater, får sökanden bestämma till vilken av staterna ansökan om yrkeskort ska sändas.

Utifrån vad som konstaterats ovan föreslås det i 1 mom. att ansökan om europeiskt yrkeskort ska göras hos den behöriga myndigheten i Finland när sökanden är etablerad som yrkesutövare i Finland eller när yrkeskvalifikationerna har förvärvats i Finland. Den behöriga myndigheten föreslås vara samma instans som den som enligt 4 § ansvarar för erkännandet av yrkeskvalifikationer. Om ansökan om yrkeskort däremot gäller ett yrke som inte är reglerat i Finland, är det enligt bestämmelsen Utbildningsstyrelsen som ska sköta den behöriga myndighetens uppgifter i anslutning till utfärdandet av yrkeskort.

Förutsättningen för att kunna ansöka om europeiskt yrkeskort är enligt 2 mom. att Europeiska kommissionen har antagit de relaterade genomförandeakter som behövs. För att ett yrkeskort ska kunna införas inom EU krävs det enligt artikel 4a.7 andra stycket i direktivet att det finns betydande rörlighet eller potential för betydande rörlighet för yrket i fråga, att de berörda aktörerna har uttryckt tillräckligt intresse och att det yrke eller den utbildning som utformats för ett visst yrke är reglerat i ett stort antal medlemsstater.

I genomförandeförordningen finns det en förteckning över de yrken som en ansökan om yrkeskort kan gälla. Kommissionen planerar att införa det europeiska yrkeskortet stegvis. I den första fasen införs kortet för sjuksköterskor, apotekare, sjukgymnaster, bergsguider och fastighetsmäklare. I den andra fasen ska yrkeskortet eventuellt införas för läkare och ingenjörer.

I skäl 4 i ingressen till ändringsdirektivet konstateras det att det är onödigt att införa ett europeiskt yrkeskort för jurister, eftersom de redan har försetts med yrkeskort enligt det system som föreskrivs i rådets direktiv 77/249/EEG om underlättande för advokater att effektivt begagna sig av friheten att tillhandahålla tjänster och i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/5/EG om underlättande av stadigvarande utövande av advokatyrket i en annan medlemsstat än den i vilken auktorisationen erhöles.

Avsikten är att man genom genomförandeakter av kommissionen ska garantera en enhetlig tillämpning av bestämmelserna om det europeiska yrkeskortet. Enligt artikel 4a.7 i direktivet ska kommissionens genomförandeakter innehålla bland annat bestämmelser om yrkeskortens utformning, behandlingen av ansökningar, översättningar av bilagorna till ansökan och bestyrkta kopior samt förfaranden för hur betalningar för ett europeiskt yrkeskort ska göras och behandlas. Enligt artikel 4a.8 i direktivet ska de avgifter som tas ut av sökandena vid utfärdandet av europeiska yrkeskort vara rimliga och proportionella och överensstämma med ursprungsmedlemsstatens och den mottagande medlemsstatens kostnader, och de får inte hindra aktörer från att ansöka om ett europeiskt yrkeskort. Inom de ramar som anges i direktivet hör fastställandet av avgiftsnivån till medlemsstaternas behörighet.

I 3 mom. anges det att ansökan om yrkeskort är ett alternativ till att en person använder sig av de förfaringsätt som redan finns för erkännandet av yrkeskvalifikationer. Innehavaren av en särskild yrkeskvalifikation kan på så sätt välja om han eller hon ansöker om ett europeiskt yrkeskort eller ett sådant skriftligt beslut av en behörig myndighet om erkännande av yrkeskvalifikationerna som avses i 13 §. Om en person yrkesmässigt är etablerad i Finland, men vill börja arbeta i en annan EU stat, ska ansökan om yrkeskort först behandlas av de finländska myndigheterna. Om personen i en sådan här situation inte vill ha ett yrkeskort, utan vill ansöka om ett traditionellt beslut om erkännande eller göra en förhandsunderrättelse enligt artikel 7 i direktivet, ska han eller hon rikta sin ansökan eller lämna in sin förhandsunderrättelse till den behöriga myndigheten i den mottagande medlemsstaten.

Om en person som har förvärvat sina yrkeskvalifikationer någon annanstans än i Finland och som är yrkesmässigt etablerad någon annanstans än i Finland temporärt och tillfälligt vill tillhandahålla sina tjänster i Finland, ersätter det europeiska yrkeskortet en sådan förhandsunderrättelse som avses i artikel 7 i direktivet. Även i en sådan här situation kan personen i fråga välja om han eller hon ansöker om yrkeskort eller gör en skriftlig förhandsunderrättelse. I Finland krävs förhandsunderrättelse för närvarande bara i fråga om yrken inom hälso- och sjukvården.

Innehavaren av en särskild yrkeskvalifikation kan enligt 4 mom. ansöka om ett europeiskt yrkeskort enbart elektroniskt med hjälp av det online-verktyg som tillhandahålls av kommissionen. I praktiken ska ansökan om yrkeskort göras via ett program som är länkat till IMI. Enligt kommissionens genomförandeförordning ska en sökande skapa ett säkrat personkonto i det onlinesystem som avses i artikel 4b.1 i direktiv 2005/36/EG för inlämnande av ansökan om yrkeskort via internet. Detta nätbaserade verktyg ska tillhandahålla information om syftet med, tillämpningsområdet för och typ av behandling av uppgifter, inbegripet information om sökandes rättigheter som registrerade. Det nätbaserade verktyget ska begära ett uttryckligt medgivande från sökandena om behandlingen av deras personuppgifter i IMI.

Online-verktyget kommer att skapa en egen IMI-akt för sökanden, och i den sparas de handlingar som lämnas in med ansökan. Närmare bestämmelser om de bilagor som behövs finns i kommissionens genomförandeförordning. När det är fråga om automatiskt erkännande av yrkeskvalifikationer för etablering, det vill säga erkännande enligt avdelning III kapitel III i direktivet, krävs följande bilagor av sökanden: bevis på den sökandes nationalitet och intyg om tredjelandsmedborgares ställning, bevis på formella kvalifikationer och, om tillämpligt, ett intyg som medföljer bevis på formella kvalifikationer samt ett intyg på överensstämmelse eller något annat intyg som bevis på att villkoren för automatiskt erkännande uppfylls. Dessutom kan den behöriga myndigheten kräva att sådana handlingar som avses i bilaga VII punkt 1 d–g i yrkeskvalifikationsdirektivet ska fogas till ansökan, om motsvarande handlingar även krävs av dem som har förvärvat sina yrkeskvalifikationer i Finland. Detta kan till exempel vara bevis på sökandens goda namn, hälsa, ekonomiska ställning och att sökanden inte har förbjudits att utöva yrket på grund av grav yrkesmässig försummelse eller brottslig handling. När det är fråga om erkännande av yrkeskvalifikationer för etablering i enlighet med den generella ordningen för erkännande, det vill säga avdelning III kap. I i direktivet, krävs följande handlingar av sökanden: bevis på nationalitet och intyg om tredjelandsmedborgares ställning, bevis på yrkeskompetens eller bevis på formella kvalifikationer, dokument med kompletterande information om utbildningen, bevis på yrkeserfarenhet samt dokument med information som är relevant i samband med prövningen av huruvida det behövs kompensationsåtgärder. Dessutom kan den behöriga myndigheten kräva att sådana handlingar som avses i bilaga VII punkt 1 d–g i yrkeskvalifikationsdirektivet ska fogas till ansökan, om motsvarande handlingar även krävs av dem som har förvärvat sina yrkeskvalifikationer i Finland. Detta kan till exempel vara bevis på sökandens goda namn, hälsa, ekonomiska ställning och att sökanden inte har förbjudits att utöva yrket på grund av grav yrkesmässig försummelse eller brottslig handling.

Förutom de bilagor som anges i genomförandeförordningen kan den behöriga myndigheten med stöd av 4 mom. i paragrafen också kräva att det till ansökan om yrkeskort fogas bevis på att avgiften för utfärdande av yrkeskortet har betalats. I kommissionens genomförandeförordning finns följande bestämmelser om förfarandet för betalning: ”1. Om hemmedlemsstatens behöriga myndighet tar ut avgifter för handläggning av ansökningar om yrkeskort, ska den informera den sökande via det onlineverktyg som avses i artikel 4b.1 i direktiv 2005/36/EG inom en vecka efter att ansökan inkommit, om det belopp som ska betalas, betalningssätt, eventuella referenser som anges, bevis på betalning samt fastställa en rimlig betalningsfrist. 2. Om den behöriga myndigheten i den mottagande staten tar ut avgifter för handläggning av ansökningar ska den till sökanden lämna information som avses i punkt 1 i denna artikel via det

onlineverktyg som avses i artikel 4b.1 i direktiv 2005/36/EG, så snart ansökan vidarebefordrats till den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten, samt fastställa en rimlig tidsfrist för betalning.”

17 §. *Den behöriga myndighetens skyldigheter i anslutning till ansökan om yrkeskort.* Paragrafen innehåller bestämmelser om skyldigheterna för den behöriga myndigheten som motsvarar artikel 4b.3 i direktivet. Paragrafens bestämmelser om förfarandena för ansökan om yrkeskort ska tillämpas på såväl ansökan om temporärt och tillfälligt tillhandahållande av tjänster som ansökan om etablering.

Enligt 1 mom. ska den behöriga myndigheten inom en vecka efter det att ansökan har tagits emot bekräfta mottagandet av ansökan och informera sökanden om handlingar som eventuellt saknas.

I 2 mom. föreskrivs det att den behöriga myndigheten ska utfärda kompletterande intyg för ansökan om yrkeskort i enlighet med kraven i unionens regler för erkännande.

Enligt 3 mom. ska den behöriga myndigheten kontrollera om sökanden är lagligen etablerad som yrkesutövare. Detta innebär till exempel att myndigheten ska kontrollera att personen enligt registret över tillträde till ett visst yrke har rätt att utöva yrket i Finland eller att personen på basis av behörighet som grundar sig på examen har arbetat i Finland. Den behöriga myndigheten ska dessutom kontrollera om alla nödvändiga handlingar är giltiga och äkta. Om det finns skälig grund för tvivel i fråga om en handlingar giltighet eller äkthet, ska den behöriga myndigheten kontakta det relevanta organet och den får begära officiellt bestyrkta kopior av handlingarna från sökanden. Om samma sökande senare lämnar nya ansökningar om yrkeskort, får de behöriga myndigheterna emellertid inte begära förnyad inlämning av handlingar som redan finns i akten i kommissionens informationssystem för den inre marknaden, IMI, och som fortfarande är giltiga.

18 §. *Europeiskt yrkeskort för personer som förvärvat yrkeskvalifikationer i Finland och som yrkesmässigt är etablerade i Finland för temporärt och tillfälligt tillhandahållande av tjänster i en annan medlemsstat i Europeiska unionen.* Paragrafen innehåller bestämmelser om utfärdande av yrkeskort för temporärt och tillfälligt tillhandahållande av tjänster som motsvarar artikel 4 c i direktivet.

Enligt 1 mom. ska den behöriga myndigheten inom tre veckor kontrollera ansökan och de kompletterande handlingarna samt besluta om ett europeiskt yrkeskort ska utfärdas för temporärt och tillfälligt tillhandahållande av tjänster. Tidsfristen på tre veckor börjar vid mottagandet av de handlingar som saknas eller, om inga övriga handlingar har begärts, en vecka efter det att ansökan har mottagits. Efter att yrkeskortet har utfärdats ska den behöriga myndigheten utan dröjsmål vidarebefordra kortet till den behöriga myndigheten i de medlemsstater dit sökanden har meddelat att han eller hon ska förflytta sig. Den behöriga myndigheten ska samtidigt informera även sökanden om hur långt handläggningen av ärendet har fortskridit. I samband med utfärdandet av ett europeiskt yrkeskort ska sökanden dessutom enligt 23 § 2 mom. informeras om att innehavaren av ett yrkeskort när som helst har rätt att utan kostnad begära rättelse av felaktiga eller ofullständiga uppgifter, eller radering eller blockering av den berörda IMI-akten.

I 2 mom. finns det bestämmelser om ändring av uppgifterna om ett yrkeskort. Innehavaren av ett europeiskt yrkeskort kan senare vilja tillhandahålla tjänster i andra medlemsstater än de som har angetts i den ursprungliga ansökningen. I så fall kan han eller hon ansöka om utökning av yrkeskortet. Om innehavaren av ett yrkeskort också vill tillhandahålla tjänster för en längre tid än 18 månader, ska han eller hon informera den behöriga myndigheten om detta. I

bägge fallen ska innehavaren av yrkeskortet tillhandahålla all information om väsentliga förändringar i de uppgifter som finns i IMI-akten till den del de behöriga myndigheterna har rätt att begära informationen i enlighet med kommissionens genomförandeakter. Den behöriga myndigheten ska vidarebefordra det uppdaterade europeiska yrkeskortet till den berörda medlemsstaten.

Det är enligt 3 mom. möjligt att överklaga beslut om såväl utfärdande som utökning av yrkeskort i enlighet med 24 §.

Om ansökan om yrkeskort gäller tjänster där temporärt och tillfälligt tillhandahållande har konsekvenser för folkhälsan eller den allmänna säkerheten, är det enligt 4 mom. 20 § om etablering som ska tillämpas i fråga om den behöriga myndighetens förfarande. I sådana situationer tar den behöriga myndigheten emot ansökan och kontrollerar uppgifterna i den, men det är den behöriga myndigheten i den mottagande staten som fattar det slutliga beslutet om utfärdande av kortet.

19 §. *Europeiskt yrkeskort för den som förvärvat yrkeskvalifikationer någon annanstans än i Finland och som är yrkesmässigt etablerad någon annanstans än i Finland för temporärt och tillfälligt tillhandahållande av tjänster i Finland.* I 1 mom. bekräftas ur Finlands perspektiv principen enligt artikel 4 c.4 i yrkeskvalifikationsdirektivet om att ett europeiskt yrkeskort ska vara giltigt för temporärt och tillfälligt tillhandahållande av tjänster på alla de mottagande medlemsstaternas hela territorium så länge som dess innehavare behåller rätten att utöva verksamhet på grundval av de handlingar och uppgifter som finns i IMI-akten. I 1 mom. föreskrivs det dessutom i enlighet med artikel 4a.4 i yrkeskvalifikationsdirektivet att det europeiska yrkeskortet ska vara ett alternativ till den förhandsunderrättelse som avses i artikel 7 i direktivet. I enlighet med artikel 4c.1 i direktivet ska det inte vara möjligt att kräva någon ytterligare förhandsunderrättelse av den som innehar ett yrkeskort för de påföljande 18 månaderna.

Om ansökan om yrkeskort gäller tjänster där temporärt och tillfälligt tillhandahållande har konsekvenser för folkhälsan eller den allmänna säkerheten och som inte omfattas av något system som grundar sig på automatiskt erkännande, är det enligt 2 mom. 21 § om etablering som ska tillämpas i fråga om den behöriga myndighetens förfarande.

20 §. *Europeiskt yrkeskort för etablering i ett annat EU-land för den som förvärvat yrkeskvalifikationer i Finland och som är yrkesmässigt etablerad i Finland.* Paragrafen innehåller bestämmelser om de situationer där en person vill lämna Finland för att arbeta i en annan EU stat på något annat sätt än genom att tillhandahålla tjänster temporärt. Paragrafen ska dessutom med stöd av hänvisningsbestämmelsen i 18 § tillämpas i situationer där ansökan om yrkeskort gäller sådant temporärt eller tillfälligt tillhandahållande av tjänster som har konsekvenser för folkhälsan eller den allmänna säkerheten. I det sistnämnda fallet förutsätter tillämpningen av paragrafen dock att det inte ska tillämpas något system som grundar sig på automatiskt erkännande på yrket i fråga.

Den behöriga myndighet i Finland som har tagit emot ansökan ska inom en månad vid utfärdandet av ett europeiskt yrkeskort för etablering kontrollera de inlämnade kompletterande handlingarnas äkthet och giltighet i IMI-akten. Tidsfristen börjar vid mottagandet av de handlingar som saknas eller, om inga övriga handlingar har begärts, en vecka efter det att ansökan har mottagits. Den behöriga myndigheten i Finland ska därefter utan dröjsmål vidarebefordra ansökan till den behöriga myndigheten i den mottagande medlemsstaten och samtidigt informera sökanden om hur långt handläggningen av ansökan har fortskridit. De åtgärder som avses i paragrafen utgör preliminär beredning i anslutning till utfärdandet av ett yrkeskort. På så sätt utgör inte uppgifter som gäller bekräftandet av handlingars äkthet och giltighet och som översänds tillsammans med en ansökan till ett annat EU land sådana beslut av en behörig

myndighet som kan överklagas med stöd av finländsk lagstiftning. Möjligheten att söka ändring tryggas i dessa situationer i enlighet med lagstiftningen i den mottagande medlemsstaten och i det skede då den behöriga myndigheten i den mottagande medlemsstaten fattar beslut om utfärdandet av ett yrkeskort.

21 §. *Europeiskt yrkeskort för etablering i Finland för den som förvärvat yrkeskvalifikationer någon annanstans än i Finland och som är yrkesmässigt etablerad någon annanstans än i Finland.* Bestämmelserna i paragrafen grundar sig på artikel 4d i yrkeskvalifikationsdirektivet och de gäller utfärdandet av yrkeskort för annat arbete i Finland än temporärt tillhandahållande av tjänster. Paragrafen ska dessutom med stöd av hänvisningsbestämmelsen i 19 § tillämpas i situationer där ansökan om yrkeskort gäller sådant temporärt eller tillfälligt tillhandahållande av tjänster som har konsekvenser för folkhälsan eller den allmänna säkerheten. I det sistnämnda fallet förutsätter tillämpningen av paragrafen dock att det inte ska tillämpas något system som grundar sig på automatiskt erkännande på yrket i fråga.

Ett europeiskt yrkeskort som utfärdas med stöd av paragrafen motsvarar till sina rättsverkningar ett slutligt beslut om erkännande enligt 13 §. Enligt 1 mom. ska den behöriga myndigheten i sådana fall som omfattas av de system som grundar sig på automatiskt erkännande inom en månad från mottagandet av den ansökan som har överförs av ursprungsmedlemsstaten besluta om huruvida den ska utfärda ett europeiskt yrkeskort. Tidsfristen på en månad ska alltså tillämpas i fråga om beslutsfattande som grundar sig på systemet för erkännande av yrkeserfarenhet, systemet för erkännande på grundval av samordning av minimikraven för utbildning och systemet för gemensamma utbildningsprinciper. Däremot ska den behöriga myndigheten i sådana fall som omfattas av den generella ordningen för erkännande och i sådana fall som avses i 19 § 2 mom. inom två månader från mottagandet av den ansökan som har överförs av ursprungsmedlemsstaten besluta om huruvida den ska utfärda ett europeiskt yrkeskort eller låta innehavaren av en särskild yrkeskvalifikation genomgå kompensationsåtgärder. I samband med utfärdandet av ett europeiskt yrkeskort ska sökanden enligt 23 § 2 mom. informeras om att innehavaren av ett yrkeskort när som helst har rätt att utan kostnad begära rättelse av felaktiga eller ofullständiga uppgifter, eller radering eller blockering av den berörda IMI-akten.

Om det finns skälig grund för tvivel till exempel i fråga om en handlingens riktighet eller äkthet, får den behöriga myndigheten enligt 2 mom. begära ytterligare uppgifter eller en officiellt be styrkt kopia av den misstänkta handlingen från ursprungsmedlemsstaten. Den behöriga myndigheten i ursprungsmedlemsstaten är enligt artikel 4 d.2 och 4 d.3 i yrkeskvalifikationsdirektivet då skyldig att senast två veckor efter det att begäran inlämnades tillhandahålla de uppgifter som har begärts. Oberoende av en eventuell begäran om ytterligare uppgifter och kompletteringar är den behöriga myndigheten skyldig att fatta beslut inom de tidsfrister som anges i 1 mom. En tidsfrist kan dock förlängas med två veckor genom ett beslut av den behöriga myndigheten. En förlängning av tidsfristen måste motiveras och sökanden ska informeras om saken. En förlängd tidsfrist kan ännu förlängas med två veckor till, om det anses vara absolut nödvändigt och om skälen rör folkhälsan eller tjänstemottagarnas säkerhet. Förlängningen av tidsfristen ska alltid motiveras och sökanden ska också informeras om saken.

Enligt 3 mom. får den behöriga myndigheten vägra att utfärda ett europeiskt yrkeskort om den inte får de nödvändiga uppgifter som den har rätt att kräva i enlighet med unionens regler för erkännande av ursprungsmedlemsstaten eller den sökande. Ett negativt beslut ska vara väl motiverat på det sätt som förutsätts i förvaltningslagen.

I 4 mom. finns det en bestämmelse om så kallat tyst erkännande. Om den behöriga myndigheten av någon orsak inte fattar ett beslut inom de tidsfrister som angetts, skickas det europeiska yrkeskortet automatiskt via IMI till innehavaren av yrkeskvalifikationen. Enligt 5 mom.

innebär utfärdandet av ett yrkeskort dock inte automatisk rätt för kortinnehavaren att utöva ett visst yrke, om det finns registreringskrav eller andra kontrollförfaranden för detta yrke. Detta betyder att rätten för en person att utöva ett visst yrke till exempel när det gäller yrkena inom hälso- och sjukvården även i fortsättningen är beroende av de anteckningar som har gjorts om rätten att utöva ett yrke i det centralregister över yrkesutbildade personer inom hälso- och sjukvården som förs av Valvira.

22 §. *Behandling av uppgifter om ett europeiskt yrkeskort.* Den gällande IMI-förordningen 1024/2012 befäster de regler som gäller användningen av IMI i det administrativa samarbetet mellan de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna och mellan de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna och kommissionen. Dessa bestämmelser har till den del det har behövts blivit kompletterade genom direktivet om erkännande av yrkeskvalifikationer och kommissionens genomförandeförordning. I genomförandeförordningen föreskrivs det bland annat att man i den inledande fasen av ansökan om yrkeskort ska begära sökandenas uttryckliga samtycke till att deras personuppgifter behandlas i IMI.

Bestämmelserna i paragrafen grundar sig på artikel 4e i yrkeskvalifikationsdirektivet. Enligt 1 mom. ska de behöriga myndigheterna snarast möjligt uppdatera IMI-akten för en person i fråga om begränsningar och förbud som gäller rätten att utöva ett visst yrke. I direktivet hänvisas det i fråga om bestämmelserna om skyddet av personuppgifter till personuppgiftsdirektivet 95/46/EG och direktivet om integritet och elektronisk kommunikation 2002/58/EG. I Finland har dessa direktiv genomförts genom personuppgiftslagen och lagen om dataskydd vid elektronisk kommunikation.

I 1 mom. föreskrivs det också i fråga om uppdateringen av IMI akter att uppgifter som inte längre behövs ska raderas i samband med att en akt uppdateras. Innehavaren av det europeiska yrkeskortet och de behöriga myndigheter som har tillgång till den berörda IMI-akten ska också omedelbart informeras om alla uppdateringar. I 2 mom. finns det en förteckning över de uppgifter som en uppdatering av IMI filen kan gälla.

I 3 mom. föreskrivs det att de uppgifter som anges på det europeiska yrkeskortet ska vara begränsade till de uppgifter som krävs för att fastställa kortinnehavarens rätt att utöva det yrke för vilket kortet har utfärdats. Sådana uppgifter är enligt artikel 4e.4 i direktivet innehavarens förnamn, efternamn, födelsedatum och födelseort, yrke, formella kvalifikationer och den tillämpliga ordningen för erkännande, berörda behöriga myndigheter, kortnummer, säkerhetsdetaljer och referensuppgifter om giltig identitetshandling. Uppgifter om vilken yrkeserfarenhet innehavaren av yrkeskortet har eller vilka kompensationsåtgärder som har genomgått ska dessutom ingå i IMI-akten.

Enligt 4 mom. är det möjligt att behandla personuppgifterna i IMI-akten så länge som det behövs för erkännandeförfarandet i sig och för erkännandet eller översändandet av en förhandsunderrättelse om temporärt tillhandahållande av tjänster.

När det gäller behandling av personuppgifter på det europeiska yrkeskortet och i alla IMI-akter ska alla relevanta behöriga myndigheter enligt artikel 4 e.6 i direktivet betraktas som registeransvariga i den betydelse som avses i artikel 2 d i personuppgiftsdirektivet. I 5 mom. hänvisas det till den tillämpliga nationella lagstiftningen, det vill säga till personuppgiftslagen. Enligt 3 § 4 punkten i personuppgiftslagen avses med registeransvarig i den lagen en eller flera personer, sammanslutningar, inrättningar eller stiftelser för vilkas bruk ett personregister inrättas och vilka har rätt att förfoga över registret eller vilka enligt lag ålagts skyldighet att föra register.

23 §. Granskning av uppgifter om ett europeiskt yrkeskort. IMI-förordningen nr 1024/2012, som ålägger skyldighet att använda IMI, innehåller bland annat bestämmelser om behandlingen av personuppgifter och om datasäkerhet samt om de registrerades rättigheter och om tillsyn. Dessutom föreskrivs det i artikel 4e.3 i direktivet att tillgången till uppgifter i IMI-akten ska vara begränsad till ursprungsmedlemsstatens och den mottagande medlemsstatens behöriga myndigheter i enlighet med personuppgiftsdirektivet och att de behöriga myndigheterna ska informera innehavaren av ett europeiskt yrkeskort om innehållet i IMI-akten på begäran av denne. Enligt artikel 4e.7 i direktivet ska de mottagande medlemsstaterna, utan att det påverkar tillämpningen av punkt 3, föreskriva att arbetsgivare, kunder, patienter, myndigheter och andra berörda parter kan kontrollera äktheten och giltigheten hos ett europeiskt yrkeskort som kortinnehavaren uppvisar för dem. Dessa av direktivets bestämmelser finns i 1 mom.

Kommissionens genomförandeförordning innehåller bland annat följande bestämmelser om resultatet av förfarandet för det europeiska yrkeskortet: ”Om beslut fattas om att utfärda det europeiska yrkeskortet ska det elektroniska dokumentet innehålla de uppgifter som anges i artikel 4 e.4 i direktiv 2005/36/EG och, när det gäller yrkeskortet för etablering, en reservation om att yrkeskortet inte innebär ett tillstånd att utöva yrket i den mottagande medlemsstaten.” De tredje parter som nämns i 1 mom., det vill säga arbetsgivare, klienter, patienter, myndigheter och andra berörda parter, kan kontrollera äktheten och giltigheten hos ett europeiskt yrkeskort som kortinnehavaren visar upp för dem via kommissionens online-verktyg.

I 2 mom. finns det bestämmelser om att innehavaren av ett yrkeskort när som helst har rätt att utan kostnad begära rättelse av felaktiga eller ofullständiga uppgifter, eller radering eller blockering av den berörda IMI-akten. Innehavaren ska informeras om denna rätt när det europeiska yrkeskortet utfärdas. Enligt artikel 4e.5 i direktivet ska innehavaren av yrkeskortet dessutom vartannat år påminnas om sin rätt att begära rättelse, radering eller blockering av uppgifterna i IMI-akten. Enligt direktivet ska påminnelsen dock skickas automatiskt via IMI om den ursprungliga ansökan om europeiskt yrkeskort gjordes online, vilket betyder att det inte krävs några aktiva åtgärder från den behöriga myndighetens sida vad påminnelserna beträffar. Om innehavaren av ett yrkeskort begär radering av en IMI-akt som är kopplad till ett yrkeskort som har utfärdats av en behörig myndighet i Finland, ska de behöriga myndigheterna enligt 3 mom. förse innehavaren av yrkeskvalifikationen med bevis som styrker erkännandet av hans eller hennes yrkeskvalifikationer.

5 kap. Särskilda bestämmelser

Kapitlet innehåller bestämmelser om överklagande, användningen av yrkestitlar och akademiska titlar, varningsmekanismen, samordningen av myndigheternas verksamhet och rådgivningen för medborgarna samt utlämnandet av uppgifter och sekretessen hos den behöriga myndigheten.

24 §. Överklagande. I 1 mom. finns det bestämmelser om sökande av ändring i beslut om erkännande av yrkeskvalifikationer som motsvarar gällande lagstiftning. Beslutet om erkännande av yrkeskvalifikationer är i enlighet med 13 § ett förfarande som sker i två faser i de fall där det krävs kompensationsåtgärder av sökanden. Detta betyder att såväl ett villkorligt som ett slutligt beslut om erkännande även i fortsättningen är överklagbart. Enligt 2 mom. är ändringssökande, lika som i den gällande lagstiftningen, möjligt även om den myndighet som ansvarar för erkännandet av yrkeskvalifikationer inte har fattat beslut inom den tidsfrist som anges i lagen. Denna möjlighet att anföra besvär ska inte påverka myndigheternas skyldighet att avgöra ett ärende inom utsatt tid.

Vid beredningen av bestämmelsen om ändringssökande har man beaktat den regeringsproposition om en granskning av bestämmelserna om sökande av ändring i vissa förvaltningsärenden.

den som har beretts vid justitieministeriet (RP 230/2014 rd). Paragrafen innehåller inget förslag om att införa begäran om omprövning som den första fasen vid ändringssökande, eftersom det skulle vara samma instans som behandlade den ursprungliga ansökningen som skulle behandla en begäran om omprövning och eftersom det i fråga om beslut som gäller erkännande av yrkeskvalifikationer handlar om ärendekategorier där ett ärende utreds grundligt redan i den första fasen av förvaltningsförfarandet. I 3 mom. föreskrivs det att förvaltningsdomstolens beslut med anledning av besvär får överklagas genom besvär endast om högsta förvaltningsdomstolen beviljar besvärstillstånd.

25 §. Användning av en yrkestitel och akademisk titel. Bestämmelserna i 1 och 3 mom. grundar sig på artiklarna 52 och 54 i yrkeskvalifikationsdirektivet. De föreslagna bestämmelserna motsvarar den gällande nationella lagstiftningen. Paragrafens nya 2 mom. ansluter sig till bestämmelserna om partiellt tillträde i artikel 4f i direktivet och till punkt 5 i den artikeln. När en person har beviljats partiell rätt att utöva yrke enligt 8 § ska yrkesverksamheten enligt bestämmelsen utövas under ursprungsmedlemsstatens, det vill säga utgångsmedlemsstatens, yrkestitel. Den behöriga myndigheten får dock kräva att denna yrkestitel används på finska eller svenska.

26 §. Varningsmekanism. I paragrafen finns det bestämmelser om situationer enligt artikel 56a.3 i direktivet som ansluter sig till sådana varningar som gäller personer som har använt sig av falska intyg i samband med processen för erkännande. Däremot har man för avsikt att införa bestämmelser om sådana situationer som avses i punkt 1 i samma artikel, det vill säga varningar som gäller yrkesverksamhet som har begränsats eller förbjudits, i speciallagstiftningen om veterinärer och yrkena inom hälso- och sjukvården.

Enligt 1 mom. ska den behöriga myndigheten underrätta de behöriga myndigheterna i alla medlemsstater om den yrkesutövares identitet som har ansökt om erkännande av yrkeskvalifikationer och som senare, enligt domstol, har visat sig använda falska intyg på yrkeskvalifikationerna. En varning ska meddelas via IMI inom tre dagar efter dagen för antagandet av ett domstolsbeslut. När den behöriga myndigheten behandlar personuppgifter ska den iakttä bestämmelserna i personuppgiftslagen och lagen om dataskydd vid elektronisk kommunikation.

Enligt 2 mom. ska den behöriga myndigheten skriftligen informera den person som avses i varningen om beslutet om varning vid samma tidpunkt som den skickar varningen till de behöriga myndigheterna i de övriga medlemsstaterna. Ett beslut om varning kan överklagas i enlighet med bestämmelserna i 24 §.

I 3 mom. finns det bestämmelser om situationer då varningar tas emot. I praktiken blir bestämmelsen tillämplig i sådana situationer som avses i artikel 56a.1 led 1 i direktivet, det vill säga då det är fråga om varningar som gäller yrkesutövare som arbetar med undervisning av barn. Om Utbildningsstyrelsen tar emot en varning som gäller en person som har lämnat in en ansökan om erkännande eller fått ett beslut om erkännande, ska den begära en närmare utredning om orsakerna till varningen av den behöriga myndigheten i den medlemsstat som har utfärdat varningen. På basis av utredningen ska Utbildningsstyrelsen göra en bedömning av behovet av eventuella fortsatta åtgärder.

I enlighet med artikel 56 a.7 i direktivet föreslås det i 4 mom. en bestämmelse om att uppgifter om varningar som gäller falska intyg får behandlas inom IMI så länge de är giltiga. Den behöriga myndigheten ska radera sin varning i IMI inom tre dygn från det att det inte längre finns grund för att hålla varningen i kraft. I praktiken kan en varning raderas ifall en fullföljdsdomstol ändrar den dom som har avgetts av en domstol på längre nivå och fastslår att de intyg som personen visar upp inte kan anses vara falska.

Enligt skäl 29 i ingressen till ändringsdirektivet bör varningsförfarandet inte utformas för att ersätta eller anpassa arrangemang mellan medlemsstaterna om samarbete inom rättsliga och inrikes frågor. Behöriga myndigheter som omfattas av yrkeskvalifikationsdirektivet bidrar inte heller till ett sådant samarbete genom varningar enligt det direktivet.

27 §. Samordning av myndigheternas verksamhet och rådgivning för medborgarna. Enligt 1 mom. svarar undervisnings- och kulturministeriet även i fortsättningen för den nationella samordningen av de förfaranden som tillämpas vid erkännandet av yrkeskvalifikationer. Terminologin i 2 mom. ändras så att den motsvarar ändringen i yrkeskvalifikationsdirektivet, vilket betyder att Utbildningsstyrelsen ska vara ett sådant rådgivningscentrum som avses i direktivet. Bestämmelser om rådgivningscentrum finns i artikel 57 b i yrkeskvalifikationsdirektivet. Rådgivningscentrumen har till uppgift att bland annat ge medborgarna och rådgivningscentrumen i de övriga medlemsstaterna information om den nationella lagstiftning som reglerar olika yrken och utövandet av dem. Rådgivningscentrumen i de mottagande medlemsstaterna ska hjälpa medborgarna vid behov i samarbete med rådgivningscentrumen i ursprungsmedlemsstaterna och med de behöriga myndigheterna och de gemensamma kontaktpunkterna i de mottagande medlemsstaterna. Enligt artikel 4a.6 i yrkeskvalifikationsdirektivet ska rådgivningscentrumen informera medborgarna och potentiella sökande om hur ett europeiskt yrkeskort fungerar och dess mervärde för de yrken för vilka det är tillgängligt. Ett rådgivningscentrum kan också vara behörig myndighet.

28 §. Utlämnande av uppgifter och sekretessen hos behöriga myndigheter. Bestämmelser om utlämnande av uppgifter och sekretessen hos behöriga myndigheter finns för närvarande i 4 § i lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer. Det föreslås inga ändringar i paragrafens innehåll.

6 kap. Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

29 §. Ikraftträdande. Det föreslås att lagen ska träda i kraft den 1 januari 2016. I samband med att lagen träder i kraft föreslås det att den gällande lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer upphävs.

30 §. Övergångsbestämmelser. Enligt 1 mom. i den föreslagna paragrafen med övergångsbestämmelser ska bestämmelserna i den nya lagen tillämpas på ansökningar som har blivit anhängiga före lagens ikraftträdande, om beslutet fattas efter lagens ikraftträdande. Enligt 2 mom. ska bestämmelserna i den yrkeskvalifikationslag som upphävs tillämpas vid ändringsökande, om överklagandet gäller ett förvaltningsbeslut som har meddelats före den föreslagna lagens ikraftträdande.

I 3 mom. föreskrivs det om ställningen för en person som har avlagt juridisk examen i ett annat EU/EES land, om det enligt den gamla yrkeskvalifikationslagen krävs att han eller hon ska avlägga ett lämplighetsprov som kompensationsåtgärd och provet ännu inte har avlagts. I motiveringen till 21 § har processen med att kartlägga de yrken som är reglerade i Finland beskrivits och det har konstaterats utifrån kartläggningen att de tjänster och uppgifter inom den offentliga sektorn som kräver juridisk examen inte kommer att räknas som sådana reglerade yrken som omfattas av lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer efter den nya lagens ikraftträdande. Enligt den föreslagna övergångsbestämmelsen är dock de universitet som utfärdar juridiska examina skyldiga att ordna sådana lämplighetsprov som krävs enligt den lag som ska upphävas fram till den 31 december 2018. Efter godkänt lämplighetsprov fattar Utbildningsstyrelsen i så fall på ansökan det slutliga beslutet om erkännande av yrkeskvalifikationer med stöd av 13 § i den gamla yrkeskvalifikationslagen.

Enligt 4 mom. ska hänvisningar till den gamla yrkeskvalifikationslagen på andra ställen i lagstiftningen betraktas som hänvisningar till den nya lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer efter lagens ikraftträdande.

1.2 Lag om den tjänstebehörighet som högskolestudier utomlands medför

1 §. Tillämpningsområde. När behörighetskravet för en tjänst eller uppgift är examen på en viss nivå, såsom lägre eller högre högskoleexamen, licentiatexamen eller doktorsexamen, är det inte fråga om ett sådant reglerat yrke som avses i lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer. Å andra sidan är den vedertagna nationella tolkningen att de examina som har föreskrivits som behörighetskrav för offentliga tjänster och uppgifter enbart är examina som har avlagts i Finland, om det inte finns särskilda bestämmelser om vilken behörighet en utländsk examen medför. Av den som söker en tjänst krävs då ett beslut av Utbildningsstyrelsen, där det fastställs vilken motsvarighet nivån på den examen som avlagts utomlands har i det finländska examenssystemet.

Enligt 1 mom. om tillämpningsområdet innehåller lagen bestämmelser om den behörighet för en tjänst eller uppgift som högskolestudier utomlands medför då behörighetsvillkoret enligt lagstiftningen är examen på en viss nivå eller en viss högskoleexamen eller studieprestation vid en högskola. Med högskolestudier utomlands avses sådan högskoleexamen eller studieprestation som omfattas av det officiella systemet för högskoleexamina i något annat land än Finland. Ett beslut om tjänstebehörighet förutsätter att en utländsk examen vid tidpunkten för utfärdandet av den omfattades av det officiella examenssystemet i det andra landet.

Enligt tillämpningsbestämmelserna i lagen är Utbildningsstyrelsen inte skyldig att fatta ett beslut enligt tjänstebehörighetslagen om behörighetskraven för en tjänst eller uppgift inte grundar sig på lagstiftning utan på till exempel en kommuns eget beslut. I så fall fattar den som ska utnämna någon till en tjänst eller uppgift själv beslut om vilken behörighet en utländsk examen medför. Utbildningsstyrelsen kan dock även i dessa situationer ge sökanden ett beslut om jämställande av nivån på en högskoleexamen.

Om högskolestudier som har bedrivits utomlands utgör en del av ett utbildningsprogram som flera högskolor har utvecklat och ordnat tillsammans och som förutom att ha lett till en eller flera utländska högskoleexamina även har lett till en examen som omfattas av det finländska systemet för högskoleexamina, fattas beslutet om tjänstebehörighet inte med stöd av den föreslagna lagen. Personen i fråga kan då påvisa sin behörighet till en offentlig tjänst eller uppgift genom det examensbevis som har utfärdats för den examen som omfattas av det finländska systemet för högskoleexamina.

I 2 mom. föreskrivs det om lagens subsidiaritet. Om det någon annanstans i lagstiftningen finns bestämmelser om den behörighet för en tjänst eller uppgift som högskolestudier utomlands medför, ska de tillämpas i stället för tjänstebehörighetslagen. I lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer finns det bestämmelser om erkännande av yrkeskvalifikationer i enlighet med yrkeskvalifikationsdirektivet. Däremot tillämpas tjänstebehörighetslagen även i fortsättningen vid fastställandet av nivån på ett examensbevis som en medborgare i en EU- eller EES-stat har fått i en annan medlemsstat, eftersom det i fråga om dessa beslut av Utbildningsstyrelsen inte handlar om sådant erkännande av yrkeskvalifikationer som avses i yrkeskvalifikationsdirektivet. När det gäller examina som har avlagts utanför EU- eller EES-området, ska besluten om tjänstebehörighet oberoende av sökandens nationalitet även i fortsättningen fattas med stöd av tjänstebehörighetslagen, om det inte finns bestämmelser i speciallagstiftning som gäller den tjänstebehörighet som utländska examina medför.

I fortsättningen ska inte den lagstiftning om erkännande som grundar sig på yrkeskvalifikationsdirektivet tillämpas i fråga om personer som har avlagt juridisk examen i ett annat EU/EES land. Om en person som har avlagt juridisk examen utomlands önskar behörighet till en tjänst inom den offentliga sektorn som har examen inom det juridiska området som författningsbaserat behörighetskrav, kan han eller hon oberoende av i vilket land examen har avlagts i fortsättningen ansöka om ett beslut om jämställande av examen med stöd av tjänstebehörighetslagen.

2 §. Jämställande. Paragrafen motsvarar till sitt innehåll 4 § i den gällande lagen. Högskolestudier utomlands jämföras även i fortsättningen med sådana högskolestudier i Finland som överensstämmer med de bestämmelser och föreskrifter som gäller då beslutet om jämställande fattas.

3 §. Grunder för jämställande av examina. Paragrafen innehåller bestämmelser om grunderna för jämställande av examina och dess 1 och 2 mom. motsvarar 5 § 1 och 2 mom. i den gällande lagen. Vid fastställandet av nivån på en examen avgör i regel den placering som examen har i utgångslandets examenssystem den nivå som examen jämföras med. Den motsvarighet examina emellan vad området beträffar som avses i 2 mom. bedöms med hänsyn till hur de överensstämmer med tanke på innehållet i de utbildningshelheter som ledde till examina. Det kan i regel inte anses att examina överensstämmer vad området beträffar om den examen som har avlagts i den första fasen i en utbildningshelhet som har genomförts enligt systemet med högskoleexamina i två steg gäller ett annat område än examen i den andra fasen. Med examinas omfång avses i 3 mom. den arbetsmängd och tid som i praktiken krävs för den utbildningshelhet som leder till en examen. Med examinas svårighetsgrad avses hur mångsidig och djupgående den utbildningshelhet som leder till examen är och hurdana teoretiska och metodologiska färdigheter utbildningen ger. Om inlärningsresultatet av en examen har definierats, kan detta beaktas när examinas omfång och svårighetsgrad ska fastställas.

Med utbildningshelhet avses i detta sammanhang den helhet av studier som har lett till en examen. Om en ansökan om jämställande till exempel gäller en examen som har avlagts i den andra fasen i systemet med högskoleexamina i två steg, beaktas även de högskolestudier som har föregått examen i den andra fasen vid bedömningen av examens omfång, svårighetsgrad och innehåll.

För tydlighetens skull föreslås det att det fogas en bestämmelse till 3 mom. om att examinas motsvarighet sinsemellan med avseende på nivån inte bara ska bedömas med hänsyn till deras omfång och svårighetsgrad, utan också med hänsyn till deras inriktning. Med examinas inriktning avses om examina är akademiskt inriktade eller yrkesinriktade, det vill säga om de ska anses vara jämförbara med examina som avläggs vid universitet eller vid yrkeshögskolor.

4 §. Grunder för jämställande av studieprestationer. Enligt den gällande paragrafen om grunder för jämställande av studieprestationer utfärdas det genom förordning bestämmelser om det minsta omfång som ska krävas för en studieprestation som jämföras. Det har emellertid i praktiken inte utfärdats några bestämmelser om något sådant minsta omfång, och detta anses inte heller vara nödvändigt i fortsättningen. Därför föreslås det att bemyndigandet slopas såsom obehövligt. I övrigt innehåller paragrafen sådana bestämmelser om grunderna för jämställande av studieprestationer vid högskolor som motsvarar de nuvarande bestämmelserna, och paragrafen motsvarar till sitt innehåll 6 § i den gällande lagen. Paragrafen ska tillämpas till exempel vid jämförandet av studier inom ett undervisningsämne och pedagogiska studier för lärare.

När studier utomlands ska jämföras med en studieprestation förutsätts det i regel att studierna i det land där examen har avlagts har varit förberedande för samma uppgifter som dem som

det beslut som fattas efter att kompletterande studier har genomförts ger behörighet för. Till exempel vid jämställandet av studier med de studieprestationer som ger behörighet som ämneslärare i Finland förutsätts det att sökanden har genomgått en sådan lärarutbildning på högre högskoleexamensnivå i utgångslandet som i fråga om själva utbildningen ger behörighet att i utgångslandet söka sig till uppgifter som motsvarar ämnesläraruppgifter. Huvud- eller biämnesstudier i ett ämne som är undervisningsämne i Finland och som ingår i en utbildningshelhet som kan jämföras med högre högskoleexamen kan dock jämföras med studier i ett undervisningsämne som ingår i en ämneslärarutbildning även om de inte har genomförts i samband med en lärarutbildning, om sökanden behöver få ett sådant beslut för att kunna söka in till och genomföra pedagogiska studier för lärare i Finland.

5 §. Kompletterande högskolestudier som förutsättning för jämställande. Paragrafen innehåller bestämmelser om kompletterande högskolestudier som motsvarar 7 § i den gällande lagen. På så sätt kan kompletterande högskolestudier fortfarande krävas, om det är fråga om att jämföra en utländsk examen med en viss examen eller vissa studier. Däremot kan nivån på en utländsk examen inte heller i fortsättningen höjas genom kompletterande studier. Med stöd av bemyndigandet i paragrafen kan närmare bestämmelser om kompletterande studier liksom nu utfärdas genom förordning av statsrådet.

6 §. Ansökan och beslut om jämställande. I 1 mom. föreskrivs det att Utbildningsstyrelsen, liksom för närvarande, ska fatta beslut om jämställande enligt den föreslagna lagen.

I 2 mom. föreskrivs det om bilagor till ansökan. Utbildningsstyrelsen kan vid behov kräva att det till ansökan fogas officiellt bestyrkta kopior. I praktiken behövs officiellt bestyrkta kopior i fråga om examensbevis som har utfärdats utanför EU- och EES- området samt andra dokument som har upprättats där, eftersom det i fråga om dokument som har utfärdats i ett EU- eller EES-land är lättare att bekräfta dokumentens äkthet hos den som har utfärdat dem. Utbildningsstyrelsen kan kräva att även originaldokumentet visas upp, om det anses vara nödvändigt. Detta kan bli aktuellt till exempel om dokumentet har ett avvikande utseende eller innehåll, eller om det finns tvivel i fråga om de uppvisade dokumentens äkthet.

Enligt 2 mom. kan Utbildningsstyrelsen dessutom vid behov kräva att det till ansökan fogas översättningar av sådana handlingar som har avfattats på något annat språk än finska eller svenska. Vid behov kan krav också ställas på att översättningarna ska vara på finska eller svenska och att de är utförda av en auktoriserad translator. Konvention mellan Finland, Danmark, Island, Norge och Sverige om nordiska medborgares rätt att använda sitt eget språk i annat nordiskt land (FördrS 11/1987) förutsätter att nordiska medborgare ska ha rätt att använda finska, svenska, danska, isländska eller norska när de sköter sina ärenden hos en myndighet eller ett offentligt organ i ett annat nordiskt land och att myndigheten då ska se till att det ordnas sådan tolk- eller översättningservice som behövs.

Enligt 3 mom. kan Utbildningsstyrelsen innan ett beslut fattas vid behov be ett universitet eller en högskola om ett utlåtande om likvärdigheten för de studier som sökanden har genomfört utomlands med studier i Finland samt om de kompletterande studier som eventuellt ska fordras av sökanden. Begäran om utlåtande ska grunda sig på behovsprövning hos Utbildningsstyrelsen.

Enligt den gällande bestämmelsen ger ett beslut om jämställande av Utbildningsstyrelsen och ett intyg över genomförda kompletterande studier tillsammans behörighet för en tjänst eller uppgift. Det föreslås att Utbildningsstyrelsens beslutsprocess ska ändras till att ske i två steg i sådana här situationer, så att den motsvarar förfarandet för erkännande av yrkeskvalifikationer. Om det fordras kompletterande högskolestudier av sökanden, ska Utbildningsstyrelsen enligt 4 mom. alltså fatta ett villkorligt beslut om jämställande. När de kompletterande studier

som krävs senare har genomförts på godkänt sätt och högskolan har utfärdat ett intyg över genomförda kompletterande högskolestudier, fattar Utbildningsstyrelsen på ansökan ett slutligt beslut om jämställande. Enligt lagens övergångsbestämmelse får även en person som har fått ett beslut om jämställande med stöd av den nuvarande tjänstebehörighetslagen, om han eller hon så önskar, ansöka om ett sådant slutligt beslut om jämställande som avses i 6 § 4 mom. i denna lag.

7 §. Ändringssökande. I 1 mom. finns det bestämmelser om sökande av ändring i beslut om jämställande av högskolestudier utomlands som motsvarar gällande lagstiftning. Vid beredningen av bestämmelsen om ändringssökande har man beaktat den regeringsproposition (RP 230/2014 rd) om en granskning av bestämmelserna om sökande av ändring i vissa förvaltningsärenden som har beretts vid justitieministeriet. Paragrafen innehåller inget förslag om att införa begäran om omprövning som den första fasen vid ändringssökande, eftersom det skulle vara samma instans som behandlade den ursprungliga ansökningen som skulle behandla en begäran om omprövning och eftersom det i fråga om beslut som gäller erkännande av yrkeskvalifikationer handlar om ärendekategorier där ett ärende utreds grundligt redan i den första fasen av förvaltningsförfarandet. I 2 mom. föreskrivs det att förvaltningsdomstolens beslut med anledning av besvär får överklagas genom besvär endast om högsta förvaltningsdomstolen beviljar besvärstillstånd.

8 §. Ikraftträdande. Det föreslås att lagen ska träda i kraft den 1 januari 2016. I samband med att lagen träder i kraft föreslås det att den gällande lagen om den tjänstebehörighet som högskolestudier utomlands medför upphävs.

9 § Övergångsbestämmelser. Enligt 1 mom. i den föreslagna paragrafen med övergångsbestämmelser ska bestämmelserna i den nya lagen tillämpas på ansökningar som har blivit anhängiga före lagens ikraftträdande, om beslutet fattas efter lagens ikraftträdande. Dessutom föreskrivs det i 1 mom. att den som med stöd av den gällande tjänstebehörighetslagen har fått ett beslut om jämställande av Utbildningsstyrelsen får ansöka om ett sådant slutligt beslut om jämställande som avses i 6 § 4 mom. i den föreslagna lagen. Det finns emellertid inget krav på att ansöka om ett slutligt beslut i en sådan här situation, utan en person kan i enlighet med den gällande lagstiftningen även visa upp två separata handlingar, det vill säga Utbildningsstyrelsens beslut om jämställande och intyget över genomförda kompletterande studier, som bevis på sina kvalifikationer.

Enligt 2 mom. ska bestämmelserna i den tjänstebehörighetslag som upphävs tillämpas vid ändringssökande, om överklagandet gäller ett förvaltningsbeslut som har meddelats före den föreslagna lagens ikraftträdande. Enligt 3 mom. ska hänvisningar till den gamla tjänstebehörighetslagen på andra ställen i lagstiftningen betraktas som hänvisningar till den nya lagen efter lagens ikraftträdande.

1.3 Lagen om yrkesinriktad vuxenutbildning

Det föreslås att lagens 7 b § 3 mom. ändras så att delar av en fristående examen kan användas som ett sådant lämplighetsprov som krävs enligt ett beslut om erkännande. Bestämmelsen täcker också in situationer där lämplighetsprovet enbart utgör en del av en del av en fristående examen. Dessutom ändras den hänvisningsbestämmelse som gäller lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer.

1.4 Lagen om fordonsbesiktningsverksamhet

I samband med kartläggningen av de yrken som är reglerade i Finland har man strävat efter att se till att det i speciallagstiftningen om ett visst yrke anges att det är den myndighet inom det

förvaltningsområde som svarar för regleringen av yrket i fråga som har tillräcklig sakkunskap om innehållet i yrkesverksamheten som ska vara den myndighet som ansvarar för erkännandet av yrkeskvalifikationer. Utifrån de ändringar som har gjorts i till exempel författningar som hör till kommunikationsministeriets förvaltningsområde ska beslut som gäller erkännande av yrkeskvalifikationer för den utbildningsansvariga föreståndaren för en bilskola, trafiklärare och förarprövare från och med den 1 mars 2015 fattas av Trafiksäkerhetsverket.

Det föreslås att det till lagen om fordonsbesiktningsverksamhet fogas en 21 a § om erkännande av yrkeskvalifikationer som har förvärvats utomlands. Med stöd av den föreslagna bestämmelsen kommer även beslut som gäller erkännande av yrkeskvalifikationer för besiktare och personer som svarar för besiktningsverksamhet att i fortsättningen fattas av Trafiksäkerhetsverket.

I 7 § 5 mom. i lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer, såsom momentet lyder i denna regeringsproposition, föreskrivs det att högskolor, utbildningsanordnare och andra läroanstalter samt de som ordnar fristående examina ska ordna lämplighetsprov i enlighet med vad som krävs i beslutet om erkännande av yrkeskvalifikationer och att sökanden ska ha möjlighet att genomgå lämplighetsprovet inom sex månader efter det att ett villkorligt beslut om erkännande har fattats. Det föreslås att den nya 21 a § i lagen om fordonsbesiktningsverksamhet också ska innehålla en bestämmelse om att lämplighetsprov i likhet med vad som föreskrivs i 33 § 1 mom. ska kunna ordnas av en utbildningsanordnare som har beviljats vidareutbildningstillstånd eller av Trafiksäkerhetsverket. Bestämmelsen behövs eftersom alla som har beviljats vidareutbildningstillstånd inte är sådana läroanstalter som avses i lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer. Bestämmelsen om Trafiksäkerhetsverkets roll som anordnare av lämplighetsprov är i sin tur nödvändig eftersom verket ordnar prov för lätta och tunga fordon även för yrkesfolk i besiktningsbranschen som utbildas i Finland.

1.5 Lagen om ordnande av enskilt godkännande av fordon

I samband med kartläggningen av de yrken som är reglerade i Finland har man strävat efter att se till att det i speciallagstiftningen om ett visst yrke anges att det är den myndighet inom det förvaltningsområde som svarar för regleringen av yrket i fråga som har tillräcklig sakkunskap om innehållet i yrkesverksamheten som ska vara den myndighet som ansvarar för erkännandet av yrkeskvalifikationer. Utifrån de ändringar som har gjorts i till exempel författningar som hör till kommunikationsministeriets förvaltningsområde ska beslut som gäller erkännande av yrkeskvalifikationer för den utbildningsansvariga föreståndaren för en bilskola, trafiklärare och förarprövare från och med den 1 mars 2015 fattas av Trafiksäkerhetsverket.

Det föreslås att det till lagen om ordnande av enskilt godkännande av fordon fogas en 15 a § om erkännande av yrkeskvalifikationer som har förvärvats utomlands. Med stöd av den föreslagna bestämmelsen kommer även beslut som gäller erkännande av yrkeskvalifikationer för utförare av enskilt godkännande och personer som svarar för beviljandet av enskilda godkännanden att i fortsättningen fattas av Trafiksäkerhetsverket.

I 7 § 5 mom. i lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer, såsom momentet lyder i denna regeringsproposition, föreskrivs det att högskolor, utbildningsanordnare och andra läroanstalter samt de som ordnar fristående examina ska ordna lämplighetsprov i enlighet med vad som krävs i beslutet om erkännande av yrkeskvalifikationer och att sökanden ska ha möjlighet att genomgå lämplighetsprovet inom sex månader efter det att ett villkorligt beslut om erkännande har fattats. Det föreslås att den nya 15 a § i lagen om ordnande av enskilt godkännande av fordon också ska innehålla en bestämmelse om att lämplighetsprov i likhet med vad som föreskrivs i 14 § 2 mom. ska kunna ordnas av Trafiksäkerhetsverket. Bestämmelsen behövs ef-

tersom Trafiksäkerhetsverket ordnar prov i anslutning till enskilt godkännande även för yrkesfolk inom enskilt godkännande som utbildas i Finland.

1.6 Djurskyddslagen

I samband med kartläggningen av de yrken som är reglerade i Finland har man strävat efter att se till att det i speciallagstiftningen om ett visst yrke anges att det är den myndighet inom det förvaltningsområde som svarar för regleringen av yrket i fråga som har tillräcklig sakkunskap om innehållet i yrkesverksamheten som ska vara den myndighet som ansvarar för erkännandet av yrkeskvalifikationer. Därför föreslås det att det fogas en bestämmelse till 26 b § 2 mom. i djurskyddslagen, som gäller behörigheten för dem som håller broilrar och handledning av dem som hanterar broilrar, om att Livsmedelssäkerhetsverket ska fatta beslut om vilken rätt att hålla broilrar i Finland som yrkeskvalifikationer som har förvärvats närmast i ett annat EU/EES-land medför. Vid beslutsfattandet ska den lag om erkännande av yrkeskvalifikationer som ingår i denna regeringsproposition tillämpas. Dessutom föreslås det att det i stället för den 30 § som upphävdes genom lag 1430/2006 fogas en ny paragraf till djurskyddslagen med bestämmelser om erkännande av yrkeskvalifikationer i anslutning till artificiell reproduktion av djur som har förvärvats utomlands. Enligt den föreslagna bestämmelsen ska Livsmedelssäkerhetsverket fatta beslut om vilken rätt att arbeta med uppgifter som gäller seminering av djur eller embryoöverföring i Finland som yrkeskvalifikationer som har förvärvats närmast i ett annat EU/EES-land medför. Vid beslutsfattandet ska den lag om erkännande av yrkeskvalifikationer som ingår i denna regeringsproposition tillämpas.

1.7 Handelskamarlagen

Enligt 2 § 1 mom. 2 punkten i den gällande handelskamarlagen har en handelskammare till uppgift att utfärda intyg om utövande av verksamhet för erkännande av yrkeserfarenhet i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/36/EG om erkännande av yrkeskvalifikationer. Det föreslås att denna bestämmelse stryks i handelskamarlagen, eftersom det föreslås att uppgiften att utfärda intyg om yrkesverksamhetens karaktär och varaktighet ska föras över till Utbildningsstyrelsen.

1.8 Lagen om advokater

Enligt 3 § 1 mom. 2 punkten i den gällande lagen om advokater (496/1958) kan en person godkännas som advokat bland annat om han eller hon har avlagt en juridisk examen någon annanstans än i Finland och erhållit ett beslut från Utbildningsstyrelsen i enlighet med lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer (1093/2007) eller lagen om den tjänstebehörighet som högskolestudier utomlands medför (531/1986) om behörighet för en uppgift som förutsätter annan högre högskoleexamen i juridik än magisterexamen i internationell och komparativ rätt och fullgjort eventuella tilläggskrav som förutsatts i beslutet.

I 2 § i lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer enligt denna proposition föreskrivs det att den lagen i fortsättningen inte ska tillämpas på erkännandet av yrkeskvalifikationer om utbildning inom det juridiska området har satts som behörighetskrav för en tjänst eller uppgift. Om en person som har avlagt en juridisk examen utomlands önskar behörighet till en tjänst inom den offentliga sektorn som har examen inom det juridiska området som författningsbaserat behörighetskrav, kan han eller hon i fortsättningen ansöka om ett beslut om jämställande av examen med stöd av tjänstebehörighetslagen. Följaktligen behöver hänvisningen till lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer strykas i 3 § 1 mom. 2 punkten i lagen om advokater. Genom lagens övergångsbestämmelse tryggas ställningen för dem som har genomgått de kompensationsåtgärder som förutsattes i Utbildningsstyrelsens beslut eller som kommer att genomgå dem senast den 31 december 2018. Genom övergångsbestämmelsen tryggas också

ställningen för dem som från Utbildningsstyrelsen har fått ett beslut enligt lagen om den tjänstebehörighet som högskolestudier utomlands medför (531/1986) om jämställande av högskoleexamen med en juris magisterexamen som kan avläggas i Finland och som har genomfört de eventuella kompletterande högskolestudier som förutsattes i beslutet. Det är nödvändigt att införa bestämmelser om de sistnämnda personernas ställning, eftersom de som har fått ett beslut om jämställande med stöd av den gällande tjänstebehörighetslagen inte är skyldiga att ansöka om ett sådant slutligt beslut om jämställande som avses i 6 § 4 mom. i förslaget till ny tjänstebehörighetslag.

1.9 Lagen om utnämning av domare

I 11 § i lagen om utnämning av domare (205/2000) finns det bestämmelser om de allmänna behörighetsvillkoren och grunderna för utnämning av domare. Enligt 1 mom. i den gällande paragrafen är villkoret för att en person ska kunna utnämnas till domare bland annat att han eller hon har avlagt juris kandidatexamen. Enligt 2 § 3 mom. i den gällande tjänstebehörighetslagen gäller den lagen inte sådana tjänster i fråga om vilka lagen om utnämning av domare tillämpas på behörighetsvillkoren och grunderna för utnämning. Den gällande lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer innehåller inte någon motsvarande bestämmelse om undantag. För tydlighetens skull föreslås det att det fogas en bestämmelse till lagen om utnämning av domare om att enbart en högre juridisk examen som har avlagts i Finland ger behörighet för en domartjänst. Däremot ger ett beslut av Utbildningsstyrelsen om erkännande av yrkeskvalifikationer eller om jämställande av högskolestudier utomlands inte behörighet för en domartjänst.

2 Närmare bestämmelser och föreskrifter

Enligt 4 § 2 mom. och 7 § 5 mom. i förslaget till lag om erkännande av yrkeskvalifikationer kan det genom förordning av statsrådet vid behov utfärdas bestämmelser om storleken av de avgifter som får tas ut för sådana utlåtanden, lämplighetsprov och intyg över prestation i provet som ansluter sig till processen för erkännande av yrkeskvalifikationer. Enligt 7 § 6 mom. i förslaget till lag om erkännande av yrkeskvalifikationer utfärdas närmare bestämmelser om anpassningsperioder och lämplighetsprov genom förordning av statsrådet. I 9 § 3 mom. och 10 § 2 mom. i samma lagförslag finns det också bemyndiganden om att det vid behov kan utfärdas närmare bestämmelser om gemensamma utbildningsprinciper genom förordning av statsrådet. Enligt 12 § 4 mom. i förslaget till lag om erkännande av yrkeskvalifikationer kan närmare bestämmelser om handlingar och intyg som ska fogas till ansökan om erkännande utfärdas genom förordning av statsrådet.

Enligt 5 § 1 mom. i lagen om den tjänstebehörighet som högskolestudier utomlands medför kan närmare bestämmelser om förutsättningarna för jämställande av kompletterande högskolestudier i Finland utfärdas genom förordning av statsrådet. Enligt 6 § 2 mom. i samma lag kan närmare bestämmelser om handlingar och intyg som ska fogas till ansökan om jämställande utfärdas genom förordning av statsrådet. Enligt 6 § 3 mom. kan Utbildningsstyrelsen be högskolorna om ett utlåtande om sökandens studiers likvärdighet med studier i Finland samt om de kompletterande studier som eventuellt ska fordras av sökanden. Bestämmelser om de avgifter som får tas ut för dessa utlåtanden kan vid behov utfärdas genom förordning av statsrådet.

3 Ikraftträdande

Medlemsstaterna har ålagts att genomföra ändringarna i yrkeskvalifikationsdirektivet nationellt senast den 18 januari 2016. Det föreslås att lagarna ska träda i kraft den 1 januari 2016.

4 Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning

Enligt 10 § i grundlagen ska närmare bestämmelser om skydd för personuppgifter utfärdas genom lag. Riksdagens grundlagsutskott har konstaterat (GrUU 14/1998 rd) att åtminstone syftet med registreringen, de registrerade uppgifternas innehåll, ändamålen för vilka uppgifterna får användas, inbegripet uppgifternas tillförlitlighet och deras förvaringstider, samt den registrerades rättsskydd hör till de frågor som utifrån bestämmelsen om grundläggande fri- och rättigheter gällande skydd för personer absolut bör regleras. Detsamma gäller i vilken utsträckning dessa omständigheter ska regleras och hur ingående på lagnivå. Grundlagsutskottet har senare konstaterat att kravet på bestämmelser i lag också gäller möjligheten att överlåta personuppgifter via en teknisk anslutning (GrUU 12/2000 rd).

Genom lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer skapas det inte några nya nationella register. Det europeiska yrkeskort som ska utfärdas med stöd av den föreslagna lagen är i praktiken en elektronisk akt i det elektroniska informationssystem, IMI, som upprätthålls av kommissionen. I IMI-förordningen 1024/2012, som är förpliktande som sådan, finns det bestämmelser som gäller användningen av IMI i det administrativa samarbetet mellan de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna och mellan de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna och kommissionen. Förordningen innehåller bland annat bestämmelser om behandlingen av personuppgifter och om datasäkerhet samt om de registrerades rättigheter och om tillsyn. I kommissionens genomförandeakt för yrkeskortet har man dessutom för avsikt att bestämma att det i kommissionens online-verktyg alltid ska framställas en begäran om sökandenas uttryckliga samtycke till att deras personuppgifter behandlas i IMI.

Enligt 18 § 1 mom. i grundlagen har var och en i enlighet med lag rätt att skaffa sig sin försörjning genom arbete, yrke eller näring som han eller hon valt fritt. Bestämmelsen gäller också rätten att få tillträde till en offentlig tjänst. Den rätt att skaffa sig sin egen försörjning som tryggas genom grundlagen begränsas emellertid av vissa realiteter, såsom de arbetstillfällen som står till buds, den utbildning, erfarenhet och yrkesskicklighet som krävs för arbetet samt behörighetskraven för offentliga tjänster (RP 309/1993 rd). Förutom dessa realiteter finns det också juridiska begränsningar. Grundlagsutskottet har ansett att näringsfrihet är huvudregeln enligt grundlagen, men att tillståndsplikt kan tillåtas under vissa förutsättningar (GrUU 19/2002 rd). Tillståndsplikt kan vara motiverad i synnerhet för att skydda hälsa och säkerhet.

Förfarandena enligt lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer och lagen om den tjänstebehörighet som högskolestudier utomlands medför ansluter sig till det att det har föreskrivits särskilda behörighetskrav som villkor för tillträde till vissa yrken eller tjänster. Dessa behörighetskrav har kartlagts i samband med beredningen av genomförandet av ändringarna till yrkeskvalifikationsdirektivet. I samband med att man har listat de reglerade yrkena har man också strävat efter att säkerställa att lagstiftningen om de reglerade yrkena kan anses vara nödvändig och att den följer proportionalitetsprincipen.

Enligt 21 § 1 mom. i grundlagen har var och en rätt att på behörigt sätt och utan ogrundat dröjsmål få sin sak behandlad av en domstol eller någon annan myndighet som är behörig enligt lag samt att få ett beslut som gäller hans eller hennes rättigheter och skyldigheter behandlat vid domstol eller något annat oavhängigt rättskipningsorgan. Både i lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer och i lagen om den tjänstebehörighet som högskolestudier utomlands medför föreslås det en bestämmelse om ändringssökande, enligt vilken ett beslut enligt dessa lagar får överklagas genom besvär i enlighet med förvaltningsprocesslagen. Ett beslut av förvaltningsdomstolen får överklagas hos högsta förvaltningsdomstolen genom ett förfarande med besvärstillstånd.

Grundlagsutskottet har i sitt utlåtande GrUU 32/2012 rd ansett att det vid en granskning av en utvidgning av systemet med besvärstillstånd är väsentligt att man ser till att systemet för att söka ändring över lag garanterar både att det finns tillgänglig och tillräcklig rättssäkerhet och att ärendena behandlas så snabbt det går med hänsyn till kravet på rättssäkerhet. Grundlagsutskottet granskade i sitt utlåtande GrUU 55/2014 rd ärendegrupper som det skulle vara möjligt att låta omfattas av förfarandet med besvärstillstånd och betonade då en samlad bedömning av ett ärendes art och betydelse.

Regeringen anser att lagändringarna kan behandlas i vanlig lagstiftningsordning.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs riksdagen följande lagförslag:

1.

Lag

om erkännande av yrkeskvalifikationer

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 kap.

Allmänna bestämmelser

1 §

Tillämpningsområde

I denna lag föreskrivs det om erkännande av yrkeskvalifikationer och friheten att tillhandahålla tjänster enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/36/EG om erkännande av yrkeskvalifikationer, nedan *yrkeskvalifikationsdirektivet*.

Denna lag tillämpas på erkännande av yrkeskvalifikationer som en medborgare i en medlemsstat i Europeiska unionen har förvärvat i en annan medlemsstat. Lagen tillämpas också på erkännande av yrkeskvalifikationer som grundar sig på avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet eller något annat avtal som ingåtts mellan Europeiska unionen och dess medlemsstater och en annan part samt på unionens lagstiftning om tredjelandsmedborgares ställning.

Denna lag tillämpas på erkännande av yrkeskvalifikationer som grundar sig på bevis på formella kvalifikationer och som har utfärdats utanför unionen för en medborgare i en medlemsstat och som har erkänts i en annan medlemsstat och vars innehavare har tre års yrkeserfarenhet inom yrket i fråga i den medlemsstat som har erkänt beviset.

Om det i någon annan lag finns sådana bestämmelser om erkännande av yrkeskvalifikationer som avviker från denna lag, ska de tillämpas i stället för denna lag.

2 §

Avgränsning av tillämpningsområdet

Denna lag tillämpas inte på erkännande av yrkeskvalifikationer när utbildning inom det juridiska området är behörighetskrav för den tjänst eller uppgift som erkännandet gäller eller om tjänsten eller uppgiften är förenad med betydande utövning av offentlig makt.

3 §

Definitioner

I denna lag avses med

1) *reglerat yrke* en tjänst eller uppgift där vissa i lag föreskrivna yrkeskvalifikationer krävs av den som tillträder eller utövar tjänsten eller uppgiften,

2) *yrkeskvalifikationer* kvalifikationer som intygas i ett bevis på formella kvalifikationer, ett kompetensbevis eller yrkeserfarenhet eller en kombination av dessa,

3) *bevis på formella kvalifikationer* examens- eller utbildningsbevis eller andra handlingar som påvisar en utbildning som har lett till ett yrke och som huvudsakligen har ägt rum i gemenskapen, utfärdat av en behörig myndighet i en medlemsstat, samt handlingar som påvisar en utbildning som har lett till ett yrke och som har utfärdats i ett tredjeland till en medborgare i en medlemsstat,

4) *erkännande av yrkeskvalifikationer* fattande av beslut om en persons kvalifikationer för att utöva ett reglerat yrke i Finland,

5) *anpassningsperiod* utövande av ett reglerat yrke i Finland under övervakning av en behörig yrkesutövare i yrket i fråga, eventuellt åtföljt av utbildning,

6) *lämplighetsprov* ett prov som mäter den sökandes yrkeskunnighet, färdigheter och kompetens och som har till syfte att bedöma sökandens förmåga att utöva ett reglerat yrke i Finland,

7) *ursprungsmedlemsstat* den stat där en yrkesutövare som flyttar till Finland har förvärvat sina yrkeskvalifikationer,

8) *automatiskt erkännande av yrkeskvalifikationer* ett beslut i vilket det inte kan krävas en anpassningsperiod eller ett lämplighetsprov av sökanden och som fattas enligt det system för erkännande på grundval av samordning av minimikraven för en utbildning som avses i III avdelningen III kapitlet i yrkeskvalifikationsdirektivet,

9) *unionens bestämmelser om erkännande* bestämmelserna i yrkeskvalifikationsdirektivet samt kommissionens rättsakter om utövande av delegering i anslutning till direktivet och rättsakter i anslutning till genomförande av direktivet,

10) *behörig myndighet* den aktör som utfärdar examensbevis och andra handlingar som ett beslut om erkännande grundar sig på samt den myndighet som tar emot ansökningar och fattar beslut om erkännande av yrkeskvalifikationer,

11) *uropeiskt yrkeskort* ett elektroniskt bevis på att yrkesutövaren uppfyller alla de förutsättningar som krävs för att temporärt och tillfälligt tillhandahålla tjänster eller på att yrkesutövarens yrkeskvalifikationer har erkänts för etablering.

2 kap.

Bestämmelser som ansluter till systemen för erkännande

4 §

Aktörer som svarar för erkännande av yrkeskvalifikationer och de behöriga myndigheternas uppgifter

Utbildningsstyrelsen fattar, om inte annat föreskrivs någon annanstans, beslut om den behörighet för reglerade yrken som bevis på formella kvalifikationer medför. Beslut om rätt att utöva ett yrke på grundval av yrkeskvalifikationer som förvärvats i ett annat land fattas av samma aktör som beviljar rätt att utöva yrket i fråga på grundval av en examen som avlagts eller en utbildning som genomgås i Finland.

En aktör som svarar för erkännande av yrkeskvalifikationer kan vid behov be ett universitet, en högskola eller någon annan läroanstalt om ett utlåtande till stöd för beslutsfattandet. Den som lämnar ett utlåtande kan, med iakttagande av lagen om grunderna för avgifter till staten (150/1992), av den som begärt utlåtandet ta ut en avgift som motsvarar självkostnadsvärdet.

De behöriga myndigheterna för erkännande av yrkeskvalifikationer ska bedriva ett nära samarbete med ursprungsmedlemsstatens behöriga myndigheter och de ska ge varandra ömsesidigt bistånd inom ramen för de tidsfrister som anges i unionens bestämmelser om erkännande.

5 §

Kvalifikationsnivåer i den generella ordningen för erkännande

Utifrån ett bevis på yrkeskvalifikationer placeras yrkeskvalifikationerna på någon av följande nivåer:

1) ett kompetensbevis som har utfärdats av en behörig myndighet i ursprungsmedlemsstaten på grundval av

a) grundläggande utbildning eller allmänbildande utbildning på andra stadiet, eller
b) en annan utbildning än en sådan som avses i 2—4 punkten, ett särskilt prov som inte föregås av någon utbildning, eller av att sökanden har utövat yrket i en medlemsstat på heltid under tre år i följd eller på deltid under motsvarande tid under de senaste tio åren,

2) ett bevis

a) på en allmänbildande utbildning på andra stadiet, som har kompletterats med en annan yrkesutbildning än den som avses i 3 punkten eller med den yrkespraktik eller yrkesutövning som eventuellt krävs utöver denna utbildning, eller

b) på en yrkesinriktad utbildning på andra stadiet, som vid behov har kompletterats med en annan yrkesutbildning än den som avses i 3 punkten eller med den yrkespraktik eller yrkesutövning som eventuellt krävs utöver denna utbildning,

3) ett examensbevis för

a) en utbildning efter det andra stadiet på minst ett år, för vilken en förutsättning för tillträde är sådan avslutad utbildning på andra stadiet som krävs för behörighet för högskolestudier, samt den yrkespraktik som eventuellt krävs utöver denna utbildning, eller

b) en utbildning som motsvarar nivån enligt 3 punkten underpunkt a och som ger kompetens som överstiger den nivå som anges i 2 punkten, förutsatt att examensbeviset åtföljs av ett bevis som utfärdats i ursprungsmedlemsstaten,

4) ett examensbevis över avslutad utbildning på minst tre och högst fyra år vid ett universitet eller en läroanstalt med högre utbildning, eller någon annan utbildningsanstalt på motsvarande nivå som genomgåts efter en utbildning på andra stadiet, samt den yrkespraktik som eventuellt krävs utöver utbildningen,

5) ett examensbevis över avslutad utbildning på minst fyra år vid ett universitet eller en läroanstalt med högre utbildning, eller någon annan läroanstalt på motsvarande nivå som genomgåts efter en utbildning på andra stadiet, samt den yrkespraktik som eventuellt krävs utöver utbildningen.

Som sådana yrkeskvalifikationer som avses i 1 mom. betraktas också kvalifikationer som grundar sig på en utbildning som har genomgåts inom gemenskapen och som en behörig myndighet i sökandens ursprungsmedlemsstat erkänner att motsvarar en viss nivå enligt 1 mom.

6 §

Förutsättningar för erkännande i den generella ordningen

Erkännande av yrkeskvalifikationer grundar sig på kompetensbevis, enskilda bevis på formella kvalifikationer eller en uppsättning av sådana handlingar som har utfärdats av en behörig myndighet i en annan medlemsstat. En förutsättning för erkännande av yrkeskvalifikationer är att en person i sin ursprungsmedlemsstat har rätt att utöva det yrke för vilket han eller hon ansöker om ett beslut om erkännande av yrkeskvalifikationerna.

Erkännande av yrkeskvalifikationer gäller även sökande som på heltid i ett år eller på deltid under motsvarande tid under de senaste tio åren har utövat sitt yrke i en annan medlemsstat som inte reglerar detta yrke, och sökanden har ett eller flera kompetensbevis eller bevis på formella kvalifikationer. Dessa handlingar ska påvisa innehavarens beredskap att utöva yrket i

fråga. Yrkeserfarenheten på ett år krävs dock inte, om en reglerad yrkesutbildning fastställs i de bevis på formella kvalifikationer som sökanden har.

Den behöriga myndigheten kan fatta ett negativt beslut om erkännande, om sökandens yrkeskvalifikationer är på den nivå som avses i 5 § 1 mom. 1 punkten och den nationella lagstiftningen kräver den nivå som avses i 5 § 1 mom. 5 punkten för att yrket ska få utövas.

Om en utbildning som en person tidigare har fått inte uppfyller de gällande behörighetskraven för utövande av ett yrke i ursprungsmedlemsstaten, ska lagstiftningen om förvärvade rättigheter i sökandens ursprungsmedlemsstat beaktas vid bestämmande av den nivå som avses i 5 §.

Ett beslut om erkännande som fattats av en annan medlemsstat kan inte anföras som grund i en ansökan om erkännande av yrkeskvalifikationer annat än i de fall som avses i 1 § 3 mom.

7 §

Kompensationsåtgärder

I ett beslut om erkännande av yrkeskvalifikationer kan det krävas att sökanden genomgår ett lämplighetsprov eller slutför en anpassningsperiod som inte överskrider tre år, om innehållet i sökandens utbildning är väsentligt annorlunda än innehållet i motsvarande nationella utbildning.

Innan myndigheten kräver kompensationsåtgärder ska den kontrollera huruvida de kunskaper, färdigheter och den kompetens som sökanden har förvärvat genom yrkesverksamhet eller livslångt lärande och som formellt har fastställts för detta ändamål av ett relevant organ är sådana att de helt eller delvis täcker den väsentliga skillnad som avses i 1 mom.

Sökanden har rätt att välja kompensationsåtgärd. I ett beslut om erkännande av yrkeskvalifikationer kan det emellertid bestämmas att en obligatorisk anpassningsperiod ska genomgå eller ett obligatoriskt lämplighetsprov avläggas, om

1) yrkesutövningen kräver exakta kunskaper i nationell rätt och verksamheten till en väsentlig och konstant del består i att lämna råd i frågor som rör nationell rätt,

2) det gäller sådant erkännande av yrkeskvalifikationer som avses i 1 § 3 mom.,

3) en utövare av ett yrke som omfattas av systemet för erkännande på grundval av samordning av minimikraven för utbildningen inte uppfyller villkoren för automatiskt erkännande enligt yrkeskvalifikationsdirektivet,

4) sökandens yrkeskvalifikationer är på den nivå som avses i 5 § 1 mom. 1 punkten och den nationella lagstiftningen kräver den nivå som avses i 5 § 1 mom. 3 punkten för att yrket ska få utövas, eller

5) sökandens yrkeskvalifikationer är på den nivå som avses i 5 § 1 mom. 2 punkten och den nationella lagstiftningen kräver den nivå som avses i 5 § 1 mom. 4 eller 5 punkten för att yrket ska få utövas.

Om sökandens yrkeskvalifikationer är på den nivå som avses i 5 § 1 mom. 1 punkten och den nationella lagstiftningen kräver den nivå som avses i 5 § 1 mom. 4 punkten för att yrket ska få utövas, kan det bestämmas att sökanden ska delta i såväl en anpassningsperiod som ett lämplighetsprov.

Universitet, yrkeshögskolor, utbildningsanordnare och andra läroanstalter samt anordnare av fristående examina ska ordna lämplighetsprov i enlighet med vad som krävs i beslutet om erkännande av yrkeskvalifikationer. Sökanden ska ha möjlighet att genomgå lämplighetsprovet inom sex månader efter det att beslut har fattats om att han eller hon ska delta i ett lämplighetsprov. För deltagande och intyg över deltagande och godkänd prestation i lämplighetsprovet tas det, med iakttagande av lagen om grunderna för avgifter till staten, hos den som deltagit i provet ut en avgift som motsvarar självkostnadsvärdet.

Närmare bestämmelser om anpassningsperioder och lämplighetsprov utfärdas genom förordning av statsrådet.

8 §

Partiell rätt att utöva yrke

Den behöriga myndigheten ska genom prövning från fall till fall bevilja partiell rätt att utöva yrke om

1) yrkesutövaren är fullt kompetent att i ursprungsmedlemsstaten utöva det yrke för vilket partiell rätt söks,

2) skillnaderna mellan en lagligen utövad yrkesverksamhet i ursprungsmedlemsstaten och det reglerade yrket i Finland är så stora att de kompensationsåtgärder som krävs av sökanden skulle innebära att han eller hon måste fullfölja hela den utbildning som krävs i Finland för att han eller hon ska få rätt att utöva yrket till alla delar, och

3) yrkesverksamheten kan särskiljas från andra verksamheter som ingår i det reglerade yrket.

Partiell rätt att utöva yrke kan inte beviljas dem som omfattas av automatiskt erkännande av yrkeskvalifikationer.

Partiell rätt att utöva yrke kan nekas om det är nödvändigt med tanke på omständigheter som gäller den allmänna säkerheten eller klient- eller patientsäkerheten.

När ett avgörande om partiell rätt att utöva yrke fattas ska förutom denna paragraf 5—7 § tillämpas.

De yrkesutövare som har beviljats partiell rätt att utöva yrke ska tydligt ange omfattningen av sin yrkesverksamhet för tjänstemottagarna. Bestämmelser om användningen av yrkestitlar finns i 25 §.

9 §

Gemensamma utbildningsramar

Om kvalifikationerna för den som ansöker om erkännande av yrkeskvalifikationer motsvarar minst den gemensamma uppsättning kunskaper, färdigheter och kompetens som behövs för att utöva ett visst yrke (*gemensamma utbildningsramar*) som anges i unionens bestämmelser om erkännande, får kompensationsåtgärder enligt 7 § inte krävas av sökanden.

En gemensam utbildningsram ersätter inte nationella utbildningsprogram, om inte något annat föreskrivs särskilt.

Närmare bestämmelser om de gemensamma utbildningsramarna kan vid behov utfärdas genom förordning av statsrådet.

10 §

Gemensamma utbildningsprov

Om den som ansöker om erkännande av yrkeskvalifikationer i någon medlemsstat har godkänts i ett sådant standardiserat lämplighetsprov som anges i unionens regler för erkännande och som kan avläggas i alla deltagande medlemsstater och är reserverat för innehavare av en viss yrkeskvalifikation (*gemensamt utbildningsprov*), får kompensationsåtgärder enligt 7 § inte krävas av sökanden.

Närmare bestämmelser om de gemensamma utbildningsproven kan vid behov utfärdas genom förordning av statsrådet.

11 §

Yrkeserfarenhet som förutsättning för yrkesutövning

Om det för utövande av ett yrke krävs en viss yrkeserfarenhet, ska tidigare utövande av denna verksamhet i en annan medlemsstat godtas i enlighet med unionens bestämmelser om erkännande.

Utbildningsstyrelsen ska på ansökan utfärda intyg om arten av och varaktigheten i fråga om yrkesutövning som skett i Finland. Utfärdande av intyg baserar sig på de handlingar som gäller yrkeserfarenheten och som visats upp av sökanden.

12 §

Bilagor till ansökan

Den myndighet som svarar för erkännande av yrkeskvalifikationer kan kräva att kopior av sådana handlingar och intyg som gäller sökandens nationalitet, utbildning, yrkeserfarenhet, goda namn, hälsa, ekonomiska ställning och rätt att utöva ett visst yrke fogas till ansökan.

Den myndighet som svarar för erkännande av yrkeskvalifikationer kan kräva att det till ansökan fogas översättningar av sådana handlingar som inte är på finska eller svenska. Vid behov kan myndigheten kräva att översättningarna är på finska eller svenska och att de är utförda av en auktoriserad translator.

Den myndighet som svarar för erkännande av yrkeskvalifikationer kan kräva att officiellt bestyrkta kopior av handlingar ska fogas till ansökan, om myndigheten har grundade tvivel i fråga om kopiornas äkthet och det inte finns något annat sätt att säkerställa äktheten.

Närmare bestämmelser om handlingar och intyg som ska fogas till ansökan kan utfärdas genom förordning av statsrådet.

13 §

Beslut om erkännande av yrkeskvalifikationer

Den myndighet som svarar för erkännande av yrkeskvalifikationer ska inom en månad efter att ha mottagit en ansökan underrätta sökanden om att ansökan har tagits emot samt om de handlingar som eventuellt saknas. En ansökan som omfattas av den generella ordningen för erkännande och en ansökan som grundar sig på yrkeserfarenhet ska avgöras inom fyra månader och andra ansökningar inom tre månader efter det att de handlingar som krävts har lämnats in.

Om det krävs kompensationsåtgärder av sökanden, fattar den behöriga myndigheten ett villkorligt beslut om erkännande av yrkeskvalifikationer. När kompensationsåtgärderna har genomgått på godkänt sätt, fattar den behöriga myndigheten på ansökan det slutliga beslutet om erkännande av yrkeskvalifikationerna. Av ansökan om slutligt beslut om erkännande ska det framgå behövliga uppgifter om att kompensationsåtgärderna har genomgått.

3 kap.

Frihet att tillhandahålla tjänster

14 §

Principen om friheten att tillhandahålla tjänster

När en yrkesutövare som är lagligen etablerad i en annan medlemsstat temporärt och tillfälligt tillhandahåller tjänster i Finland, får friheten att tillhandahålla tjänster inte inskränkas av orsaker som har samband med yrkeskvalifikationerna, om yrket är reglerat i etableringsstaten. Om yrket inte är reglerat i etableringsmedlemsstaten ska temporärt och tillfälligt tillhandahållande av tjänster tillåtas, om tjänsteleverantören har utövat yrket i fråga i en eller flera medlemsstater under minst ett år under de tio senaste åren. Kravet på ett års yrkeserfarenhet tillämpas dock inte om den utbildning som leder till yrket är reglerade.

På en tjänsteleverantör enligt 1 mom. tillämpas de nationella bestämmelser som har direkt samband med yrkeskvalifikationerna eller tillsynen över yrkesutövningen. Tjänsteleverantören omfattas inte av nationella krav som gäller tillstånd som beviljas av en yrkesorganisation eller registrering i eller medlemskap i en yrkesorganisation.

15 §

Tjänsteleverantörens yrkestitel

En tjänsteleverantör ska använda yrkestiteln i ursprungsmedlemsstaten på dess officiella språk när det i denna medlemsstat finns en titel för yrket. Om en sådan yrkestitel inte finns i ursprungsmedlemsstaten, ska tjänsteleverantören ange sin akademiska titel på ursprungsmedlemsstatens officiella språk. I fråga om yrken som erkänns automatiskt ska dock den yrkestitel som anges i finsk lagstiftning användas.

I de fall då tjänster tillhandahålls under ursprungsmedlemsstatens yrkestitel eller tjänsteleverantörens akademiska titel ska tjänsteleverantören meddela tjänstemottagaren följande uppgifter:

- 1) registreringsnummer i ett handelsregister eller motsvarande offentligt register,
- 2) kontaktuppgifter för den behöriga tillsynsmyndigheten i ursprungsmedlemsstaten, om verksamheten i denna omfattas av ett tillståndssystem,
- 3) yrkessammanslutning eller liknande organisation där tjänsteleverantören är registrerad,
- 4) medlemsstat där tjänsteleverantören tilldelats yrkestiteln eller den akademiska titeln,
- 5) mervärdesskattenummer,
- 6) detaljerade uppgifter om försäkringsskydd eller annat personligt eller kollektivt skydd som gäller yrkesansvar.

4 kap.

Europeiskt yrkeskort

16 §

Ansökan om europeiskt yrkeskort

Ansökan om europeiskt yrkeskort görs hos den behöriga myndigheten i Finland om sökanden är etablerad som yrkesutövare i Finland eller yrkeskvalifikationerna har förvärvats i Finland. Behörig myndighet är den aktör som enligt 4 § svarar för erkännande av yrkeskvalifikat-

ioner. Utbildningsstyrelsen sköter den behöriga myndighetens uppgifter i anslutning till yrkeskortet, om det yrket inte är reglerat i Finland.

En förutsättning för att kunna ansöka om europeiskt yrkeskort är att Europeiska kommissionen har antagit de genomförandeakter som behövs och som har samband med saken.

Innehavaren av en yrkeskvalifikation kan välja huruvida han eller hon ansöker om ett europeiskt yrkeskort eller ansöker om ett sådant beslut om erkännande av yrkeskvalifikationerna som meddelas av en behörig myndighet och som avses i 13 §.

Ansökan om europeiskt yrkeskort görs elektroniskt via det online-verktyg som tillhandahålls av kommissionen. Till ansökan fogas de handlingar som krävs enligt de kommissionens genomförandeakter som avses i artikel 4a.7 i yrkeskvalifikationsdirektivet. Till ansökan ska också fogas ett bevis över att avgiften för utfärdande av yrkeskortet är betald.

17 §

Den behöriga myndighetens skyldigheter i anslutning till ansökan om yrkeskort

Inom en vecka efter det att ansökan har tagits emot ska den behöriga myndigheten meddela att ansökan tagits emot och informera sökanden om handlingar som eventuellt saknas.

Den behöriga myndigheten ska vid behov utfärda de intyg som krävs på basis av unionens bestämmelser om erkännande.

Den behöriga myndigheten ska kontrollera huruvida sökanden är lagligen etablerad som yrkesutövare i Finland och huruvida alla behövliga handlingar är giltiga och äkta. Om den behöriga myndigheten har sakligt grundade tvivel ska den höra den aktör som har upprättat handlingen, och myndigheten får av sökanden begära officiellt bestyrkta kopior av handlingarna. När samma sökande senare lämnar nya ansökningar får de behöriga myndigheterna inte begära förnyad inlämning av handlingar som fortfarande är giltiga och som redan finns i akten (*IMI-akten*) i det informationssystem för den inre marknaden (*IMI-systemet*) som avses i artikel 4a.5 i yrkeskvalifikationsdirektivet.

18 §

Europeiskt yrkeskort för personer som förvärvat yrkeskvalifikationer i Finland och som yrkesmässigt är etablerade i Finland för temporärt och tillfälligt tillhandahållande av tjänster i en annan medlemsstat i Europeiska unionen

Den behöriga myndigheten ska inom tre veckor kontrollera ansökan och de handlingar som lagts fram till stöd för ansökan samt besluta om huruvida ett europeiskt yrkeskort ska utfärdas för temporärt och tillfälligt tillhandahållande av tjänster. Tidsfristen börjar när de handlingar som saknas tas emot eller, om kompletterande handlingar inte har begärts, en vecka efter det att ansökan har mottagits. Efter att yrkeskortet har utfärdats ska den behöriga myndigheten utan dröjsmål sända kortet till den behöriga myndigheten i de medlemsstater som sökanden har meddelat att han eller hon ska flytta till. Den behöriga myndigheten ska samtidigt informera sökanden om hur långt handläggningen av ärendet har fortskridit.

Om en innehavare av ett europeiskt yrkeskort vill tillhandahålla tjänster i andra medlemsstater än de som angetts i den ursprungliga ansökan, får de ansöka om en utvidgning av den rätt som yrkeskortet medför. Om en innehavare av ett yrkeskort vill fortsätta att tillhandahålla tjänster för en längre tid än 18 månader, ska han eller hon informera den behöriga myndigheten om detta. En innehavare av ett yrkeskort ska i de situationer som avses i detta moment tillhandahålla information om väsentliga förändringar i de uppgifter som finns i IMI-akten och som de behöriga myndigheterna har rätt att begära i enlighet med de kommissionens genomförandeakter som avses i artikel 4a.7 i yrkeskvalifikationsdirektivet. Den behöriga myndigheten ska vidarebefordra det uppdaterade europeiska yrkeskortet till medlemsstaterna i fråga.

Beslut om utfärdande och utvidgning av den rätt som ett yrkeskort medför får överklagas med iakttagande av 24 §.

Om ansökan gäller tjänster där temporärt och tillfälligt tillhandahållande har konsekvenser för folkhälsan eller den allmänna säkerheten och som inte omfattas av något system som grundar sig på automatiskt erkännande, ska 20 § tillämpas i stället för denna paragraf.

19 §

Europeiskt yrkeskort för den som förvärvat yrkeskvalifikationer någon annanstans än i Finland och som är yrkesmässigt etablerad någon annanstans än i Finland för temporärt och tillfälligt tillhandahållande av tjänster i Finland

Ett europeiskt yrkeskort som har sänts till den behöriga myndigheten i Finland från en annan medlemsstat är giltigt på Finlands hela territorium så länge dess innehavare har rätt att utöva yrkesverksamhet på grundval av de handlingar och uppgifter som finns i IMI-akten. Ett utfärdat yrkeskort utgör en sådan förhandsunderrättelse som avses i unionens bestämmelser om erkännande och det får inte krävas någon ytterligare underrättelse av innehavaren av yrkeskortet för de påföljande 18 månaderna.

På yrken där tillhandahållande av tjänster temporärt och tillfälligt har konsekvenser för folkhälsan eller den allmänna säkerheten och som inte omfattas av något system som grundar sig på automatiskt erkännande, tillämpas 21 § i stället för denna paragraf.

20 §

Europeiskt yrkeskort för etablering i ett annat EU-land för den som förvärvat yrkeskvalifikationer i Finland och som är yrkesmässigt etablerad i Finland

Den behöriga myndigheten ska för utfärdande av ett europeiskt yrkeskort för etablering, inom en månad kontrollera äktheten och giltigheten hos de handlingar som lagts fram till stöd för ansökan och vilka ingår i IMI-akten. Denna tidsfrist börjar när de handlingar som saknas tas emot eller, om kompletterande handlingar inte har begärts, en vecka efter det att ansökan har mottagits. Den behöriga myndigheten ska därefter utan dröjsmål sända ansökan till den behöriga myndigheten i den medlemsstat som sökanden har meddelat att han eller hon ska flytta till. Den behöriga myndigheten ska samtidigt informera sökanden om hur långt handläggningen av ansökan har fortskridit.

21 §

Europeiskt yrkeskort för etablering i Finland för den som förvärvat yrkeskvalifikationer någon annanstans än i Finland och som är yrkesmässigt etablerad någon annanstans än i Finland

Den behöriga myndigheten ska i de fall som omfattas av de system som grundar sig på automatiskt erkännande inom en månad från att den ansökan som har sänts av ursprungsmedlemsstaten tagits emot besluta om huruvida myndigheten ska utfärda ett europeiskt yrkeskort. Den behöriga myndigheten ska i de fall som omfattas av den generella ordningen för erkännande och i de fall som avses i 19 § 2 mom. inom två månader från att den ansökan som har överförs av ursprungsmedlemsstaten tagits emot besluta om huruvida myndigheten utfärdar ett europeiskt yrkeskort eller låter innehavaren av en särskild yrkeskvalifikation genomgå kompensationsåtgärder.

Innan ett yrkeskort utfärdas får den behöriga myndigheten av särskilda skäl begära ytterligare uppgifter eller officiellt bestyrkta kopior av handlingar från ursprungsmedlemsstaten. Trots en sådan begäran iakttas tidsfristen enligt 1 mom. Den behöriga myndigheten kan dock besluta att tidsfristen ska förlängas med två veckor. Dessutom kan tidsfristen förlängas på nytt

med ytterligare två veckor om det är nödvändigt i synnerhet på grund av orsaker som har samband med folkhälsan eller tjänstemottagarnas säkerhet. Orsakerna till förlängningen ska anges och sökanden ska informeras om saken.

Den behöriga myndigheten kan fatta ett negativt beslut om den inte av ursprungsmedlemsstaten eller den sökande får behövliga uppgifter som den har rätt att kräva i enlighet med unionens bestämmelser om erkännande.

Om den behöriga myndigheten inte fattar ett beslut inom utsatt tid, sänds det europeiska yrkeskortet automatiskt via IMI till innehavaren av yrkeskvalifikationen.

Utfärdande av ett yrkeskort för etablering innebär inte automatisk rätt för kortinnehavaren att utöva ett visst yrke, om det finns registreringskrav eller andra tillsynsförfaranden för detta yrke.

22 §

Behandling av uppgifter om ett europeiskt yrkeskort

De behöriga myndigheterna ska utan dröjsmål uppdatera den relevanta IMI-akten i fråga om begränsningar och förbud som gäller rätten att utöva ett visst yrke. De ska då iaktta bestämmelserna om skydd av personuppgifter. Sådana uppdateringar ska innefatta radering av uppgifter som inte längre behövs. Innehavaren av ett europeiskt yrkeskort och de behöriga myndigheter som har tillgång till den relevanta IMI-akten ska omedelbart informeras om alla uppdateringar.

Den skyldighet att uppdatera uppgifter som avses i 1 mom. gäller endast

- 1) yrkesutövarens identitet,
- 2) yrket i fråga,
- 3) uppgifter om den nationella myndighet eller domstol som har gett beslutet om begränsning eller förbud,
- 4) omfattningen av begränsningen eller förbudet, och
- 5) den tid som begränsningen eller förbudet är i kraft.

De uppgifter som anges på det europeiska yrkeskortet ska begränsas till de uppgifter som krävs för att säkerställa kortinnehavarens rätt att utöva det yrke för vilket kortet har utfärdats. Uppgifter om yrkeserfarenhet eller kompensationsåtgärder som genomgått av innehavaren av ett europeiskt yrkeskort ska ingå i IMI-akten.

Personuppgifterna i IMI-akten kan behandlas så länge som det behövs antingen för erkännandeförfarandet eller som bevis på erkännande eller som bevis på att en förhandsunderrättelse om temporärt tillhandahållande av tjänster har sänts.

När det gäller behandling av personuppgifter på det europeiska yrkeskortet och i IMI-akterna ska de behöriga myndigheter som avses i 16 § 1 mom. betraktas som sådana registeransvariga som avses i 3 § 4 punkten i personuppgiftslagen (523/1999).

23 §

Granskning av uppgifter om ett europeiskt yrkeskort

Den behöriga myndigheten får granska enbart sådana IMI-akter som gäller fall som den har behandlat eller håller på att behandla. De behöriga myndigheterna ska på begäran av en innehavare av ett europeiskt yrkeskort informera denne om innehållet i IMI-akten. Arbetsgivare, klienter, patienter, myndigheter och andra parter får kontrollera äktheten och giltigheten hos ett europeiskt yrkeskort som kortinnehavaren visar upp för dem.

Innehavaren av ett europeiskt yrkeskort har när som helst rätt att utan kostnad begära rättelse av felaktiga eller ofullständiga uppgifter, eller radering eller blockering av IMI-akten i fråga. Innehavaren ska informeras om denna rätt när det europeiska yrkeskortet utfärdas.

Om innehavaren av ett yrkeskort begär radering av en IMI-akt som är kopplad till ett europeiskt yrkeskort som har utfärdats i Finland för etablering i Finland eller för temporärt och tillfälligt tillhandahållande av sådana tjänster som avses i 19 § 2 mom., ska de behöriga myndigheterna förse innehavaren av yrkeskvalifikationen med bevis som styrker erkännandet av hans eller hennes yrkeskvalifikationer.

5 kap.

Särskilda bestämmelser

24 §

Överklagande

Ett beslut enligt denna lag får överklagas genom besvär hos förvaltningsdomstolen på det sätt som föreskrivs i förvaltningsprocesslagen (586/1996).

Om ett beslut enligt denna lag inte har fattats inom utsatt tid, får sökanden anföra besvär i den ordning som anges i förvaltningsprocesslagen, som då anses gälla ett avslag på ansökan. Sådana besvär får anföras till dess att beslut har fattats om ansökan.

Ett beslut av förvaltningsdomstolen får överklagas genom besvär endast om högsta förvaltningsdomstolen beviljar besvärstillstånd.

25 §

Användning av en yrkestitel och akademisk titel

Om användningen av en yrkestitel för en viss yrkesverksamhet är nationellt reglerad, ska medborgare i andra medlemsstater som har tillstånd att utöva det reglerade yrket med stöd av ett sådant beslut om erkännande av yrkeskvalifikationer som avses i denna lag använda den yrkestitel och den eventuella förkortning för titeln som anges i finsk lagstiftning.

Om en person har beviljats partiell rätt att utöva yrke enligt 8 § ska yrkesverksamheten utövas under ursprungsmedlemsstatens yrkestitel. Den behöriga myndigheten får kräva att denna yrkestitel används på finska eller svenska.

Sökanden har rätt att använda en akademisk titel från ursprungsmedlemsstaten, och den eventuella förkortningen av titeln, på ursprungsmedlemsstatens språk. Om en akademisk titel kan förväxlas med en titel som i Finland kräver kompletterande utbildning, får den myndighet som svarar för erkännande av yrkeskvalifikationer kräva att sökanden använder den akademiska titeln i en lämplig form.

26 §

Varningsmekanism

Den behöriga myndigheten ska via IMI inom tre dagar efter att ett domstolsbeslut meddelats underrätta de behöriga myndigheterna i alla andra medlemsstater om identiteten för en yrkesutövare som har ansökt om erkännande av kvalifikationer enligt yrkeskvalifikationsdirektivet och som därefter vid domstol konstaterats ha använt förfalskade handlingar som påvisar yrkeskvalifikationer (*varning*).

Den behöriga myndigheten ska samtidigt som den sänder en varning skriftligen informera den som avses i varningen om de beslut som gäller varningen. Ett beslut om varning får överklagas med iakttagande av 24 §. Till en varning som sänds till de behöriga myndigheterna i de andra medlemsstaterna ska fogas en uppgift om att den som saken gäller har överklagat beslutet om att utfärda en varning.

Om den behöriga myndigheten tar emot en varning som gäller en person som har lämnat in en ansökan om erkännande eller fått ett beslut om erkännande, ska myndigheten begära en utredning om orsakerna till varningen av den behöriga myndigheten i den medlemsstat som har utfärdat varningen och bedöma huruvida orsakerna ger anledning till att fatta ett negativt beslut om erkännande eller att ansöka om återbrytande av beslut i enlighet med förvaltningsprocesslagen.

Uppgifter om varningar får behandlas i IMI så länge de är giltiga. Den behöriga myndigheten ska radera sin varning i IMI inom tre dygn från det att det inte längre finns grund för att hålla varningen i kraft.

27 §

Samordning av myndigheternas verksamhet och rådgivning för medborgarna

Undervisnings- och kulturministeriet svarar för den nationella samordningen av förfarandena vid erkännande av yrkeskvalifikationer.

Utbildningsstyrelsen är ett sådant rådgivningscentrum som avses i yrkeskvalifikationsdirektivet.

28 §

Utlämnande av uppgifter och sekretessen hos behöriga myndigheter

Bestämmelser om utlämnande av uppgifter och sekretessen hos en behörig myndighet som sköter uppgifter som hör till tillämpningsområdet för denna lag och hos andra aktörer finns i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999).

6 kap.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

29 §

Ikraftträdande

Denna lag träder i kraft den 20 .

Genom denna lag upphävs lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer (1093/2007).

30 §

Övergångsbestämmelser

På ansökningar som har blivit anhängiga före denna lags ikraftträdande tillämpas bestämmelserna i denna lag, om beslutet fattas efter lagens ikraftträdande.

På överklagande av förvaltningsbeslut som har meddelats före denna lags ikraftträdande tillämpas de bestämmelser som gällde när denna lag trädde i kraft.

Om sökanden med stöd av den upphävda yrkeskvalifikationslagen ska avlägga ett lämplighetsprov som kompensationsåtgärd och provet ska verkställas av ett universitet som utfärdar juridiska examina, ska lämplighetsprovet kunna avläggas senast den 31 december 2018. Efter

godkänt lämplighetsprov fattar Utbildningsstyrelsen med stöd av 13 § i den upphävda yrkeskvalifikationslagen på ansökan det slutliga beslutet om erkännande av yrkeskvalifikationer.

Hänvisningar till den upphävda yrkeskvalifikationslagen någon annanstans i lagstiftningen betraktas som hänvisningar till denna lag efter att lagen trädde i kraft.

2.

Lag

om den tjänstebehörighet som högskolestudier utomlands medför

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

Tillämpningsområde

I denna lag finns bestämmelser om den behörighet för en tjänst eller uppgift som högskolestudier utomlands medför då behörighetsvillkor för tjänsten eller uppgiften är en i lag föreskriven examen på en viss nivå eller en viss högskoleexamen eller studieprestation vid en högskola i Finland. Med högskolestudier utomlands avses i denna lag sådan högskoleexamen och studieprestation som omfattas av det officiella systemet för högskoleexamina i ett annat land än Finland.

Om det i någon annan lag finns sådana bestämmelser om den behörighet för en tjänst eller uppgift som högskolestudier utomlands medför som avviker från bestämmelserna i denna lag, ska de tillämpas i stället för bestämmelserna i denna lag.

2 §

Jämställande

En högskoleexamen som har avlagts utomlands jämställs i första hand med en högskoleexamen på en viss nivå som avläggs i Finland.

En högskoleexamen som har avlagts utomlands kan i andra fall än de som omfattas av tillämpningsområdet för lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer (/) jämnställas med en viss, namngiven högskoleexamen i Finland, om behörighetsvillkoret för tjänsten eller uppgiften förutsätter det. En studieprestation vid en utländsk högskola jämställs inom ett visst område eller vissa områden samt i viss utsträckning med en studieprestation vid en högskola i Finland.

Högskolestudier som har genomförts utomlands medför samma behörighet för en tjänst eller uppgift som de högskolestudier i Finland som krävs för tjänsten eller uppgiften, om dessa studier har jämnställts med varandra genom ett beslut som har fattats med stöd av denna lag.

3 §

Grunder för jämställande av examina

Med en högskoleexamen i Finland jämställs en utomlands avlagd högskoleexamen på motsvarande nivå.

Med en viss, namngiven högskoleexamen jämställs en utomlands avlagd högskoleexamen på motsvarande nivå och inom motsvarande område.

Examinas motsvarighet sinsemellan med avseende på nivån bedöms med hänsyn till deras omfång, svårighetsgrad och inriktning. Examinas motsvarighet sinsemellan vad området beträffar bedöms med hänsyn till hur de överensstämmer till innehållet.

4 §

Grunder för jämfällande av studieprestationer

Med en viss studieprestation vid en högskola i Finland jämfälls en studieprestation vid en utländsk högskola på motsvarande nivå och motsvarande område.

Olika studieprestationers motsvarighet sinsemellan vad nivån och området beträffar bedöms med iakttagande av bestämmelserna om examina i 3 § 3 mom.

5 §

Kompletterande högskolestudier som förutsättning för jämfällande

I de fall som avses i 2 § 2 mom. kan högskolestudier som har genomförts utomlands och kompletterande högskolestudier som har genomförts eller kommer att genomföras i Finland tillsammans jämfällas med högskolestudier i Finland på de grunder som anges i 3 och 4 §. Närmare bestämmelser om förutsättningarna för jämfällande av kompletterande studier utfärdas genom förordning av statsrådet.

Om de kompletterande högskolestudier som är en förutsättning för jämfällande inte har genomförts då beslutet om jämfällande fattas, ska det i beslutet bestämmas om de kompletterande studierna.

6 §

Ansökan och beslut om jämfällande

Utbildningsstyrelsen beslutar på ansökan om jämfällande av högskolestudier som genomgått utomlands med examina eller studieprestationer i Finland.

Sökanden ska till Utbildningsstyrelsen ge in de utredningar över genomgångna studier som behövs för behandlingen av ansökan. Utbildningsstyrelsen kan kräva att bilagorna till ansökan ska vara officiellt bestyrkta kopior. Utbildningsstyrelsen kan be sökanden visa upp utredningarna över studier i original, om det är nödvändigt. Utbildningsstyrelsen kan kräva att det till ansökan fogas översättningar av sådana handlingar som har avfattats på något annat språk än finska eller svenska. Vid behov kan krav ställas på att översättningarna ska vara på finska eller svenska och att de är utförda av en auktoriserad translator. Närmare bestämmelser om handlingar och intyg som ska fogas till ansökan kan utfärdas genom förordning av statsrådet.

Utbildningsstyrelsen kan innan beslut fattas vid behov be ett universitet eller en yrkeshögskola om ett utlåtande om likvärdigheten mellan sökandens studier och studier i Finland samt om de kompletterande studier som eventuellt ska fordras av sökanden. Den som lämnar utlåtandet kan, med iakttagande av lagen om grunderna för avgifter till staten (150/1992), av den som begärt utlåtandet ta ut en avgift som motsvarar självkostnadsvärdet.

Om det fordras kompletterande högskolestudier av sökanden, ska Utbildningsstyrelsen fatta ett villkorligt beslut om jämfällande. När de kompletterande studier som krävs har genomgått på godkänt sätt, fattar Utbildningsstyrelsen på ansökan ett slutligt beslut om jämfällande. Till ansökan om ett slutligt beslut om jämfällande ska fogas högskolans intyg över genomgångna kompletterande studier.

7 §

Ändringssökande

Ett beslut enligt denna lag får överklagas genom besvär på det sätt som föreskrivs i förvaltningsprocesslagen (586/1996).

Ett beslut av förvaltningsdomstolen får överklagas genom besvär endast om högsta förvaltningsdomstolen beviljar besvärstillstånd.

8 §

Ikraftträdande

Denna lag träder i kraft den 20 .

Genom denna lag upphävs lagen om den tjänstebehörighet som högskolestudier utomlands medför (531/1986), nedan *den gamla tjänstebehörighetslagen*.

9 §

Övergångsbestämmelser

På ansökningar som har blivit anhängiga före denna lags ikraftträdande tillämpas denna lag, om beslutet fattas efter lagens ikraftträdande. Den som har fått ett beslut om jämställande med stöd av den gamla tjänstebehörighetslagen får ansöka om ett sådant slutligt beslut om jämställande som avses i 6 § 4 mom. i denna lag.

Vid sökande av ändring i förvaltningsbeslut som har meddelats före denna lags ikraftträdande tillämpas den gamla tjänstebehörighetslagen.

Hänvisningar till den gamla tjänstebehörighetslagen någon annanstans i lagstiftningen betraktas som hänvisningar till denna lag efter att lagen trätt i kraft.

3.

Lag

om ändring av 7 b § i lagen om yrkesinriktad vuxenutbildning

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om yrkesinriktad vuxenutbildning (631/1998) 7 b §, sådan den lyder i lag 788/2014, som följer:

7 b §

Möjligheter att avlägga examen

En examensarrangör är skyldig att på det sätt som avtalats med en examenskommission ordna möjligheter att avlägga fristående examina också utan förberedande utbildning.

Utbildningsanordnaren svarar för att den som deltar i utbildning som förbereder för fristående examen som en del av utbildningen ges möjlighet att avlägga en fristående examen. Utbildningsanordnaren svarar också för att den som deltar i förberedande utbildning har möjlighet att delta i ett nytt examenstillfälle, om han eller hon inte har avlagt en examensdel med godkänt vitsord eller vill höja vitsordet.

Möjlighet att avlägga delar av en fristående examen ska ordnas för dem som av en myndighet som svarar för erkännande av yrkeskvalifikationer har fått ett sådant villkorligt beslut om erkännande enligt 13 § 2 mom. i lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer (/), i vilket det av sökanden krävs sådana kompensationsåtgärder som avses i nämnda lag.

Denna lag träder i kraft den 20 . _____

4.

Lag

om ändring av lagen om fordonsbesiktningsverksamhet

I enlighet med riksdagens beslut
fogas till lagen om fordonsbesiktningsverksamhet (957/2013) en ny 21 a § som följer:

3 kap.

Krav på personer som svarar för besiktningsverksamhet och på besiktare

21 a §

Erkännande av yrkeskvalifikationer som har förvärvats utomlands

Det krav på utbildning som avses i 17—19 och 21 § uppfylls även av en sökande som har fått ett beslut enligt lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer (/) om den behörighet som bevis på formella kvalifikationer som har utfärdats i en annan medlemsstat i Europeiska unionen eller i en stat som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet medför. Beslutet fattas av Trafiksäkerhetsverket. En utbildningsanordnare som har beviljats vidareutbildningstillstånd enligt 32 § och Trafiksäkerhetsverket kan för en sökande ordna sådana lämplighetsprov som avses i 7 § i lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer.

Denna lag träder i kraft den 20 . _____

5.

Lag

om ändring av lagen om ordnande av enskilt godkännande av fordon

I enlighet med riksdagens beslut
fogas till lagen om ordnande av enskilt godkännande av fordon (958/2013) en ny 15 a § som följer:

15 a §

Erkännande av yrkeskvalifikationer som har förvärvats utomlands

Det krav på utbildning som avses i 13—15 § uppfylls även av en sökande som har fått ett beslut enligt lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer (/) om den behörighet som bevis på formella kvalifikationer som har utfärdats i en annan medlemsstat i Europeiska unionen eller en stat som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet medför. Beslutet fattas av Trafiksäkerhetsverket. Trafiksäkerhetsverket kan för en sökande ordna sådana lämplighetsprov som avses i 7 § i lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer.

Denna lag träder i kraft den 20 . _____

6.

Lag

om ändring av djurskyddslagen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i djurskyddslagen (247/1996) 26 b §, sådan den lyder i lag 321/2011, samt
fogas till lagen en ny 30 §, i stället för den 30 § som upphävts genom lag 1430/2006, som
följer:

26 b §

Behörigheten för dem som håller broilrar och handledning av dem som hanterar broilrar

En fysisk person som håller broilrar och ansvarar för skötseln av minst 500 fåglar ska ha kompetens som motsvarar minst en examensdel, fastställd av Utbildningsstyrelsen, med specialisering på slaktfjäderfä. Över kompetensen ska dessutom finnas ett intyg utfärdat av en utbildningsanordnare som undervisnings- och kulturministeriet har beviljat tillstånd att ordna grundläggande yrkesutbildning eller yrkesinriktad tilläggsutbildning. Med broiler avses en fågel av arten *Gallus gallus* som föds upp för slakt.

I de fall som hör till tillämpningsområdet för lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer (/) beslutar Livsmedelssäkerhetsverket med iakttagande av den lagen, om den rätt att hålla broilrar i Finland som yrkeskvalifikationer som har förvärvats utomlands medför.

De som äger eller håller broilrar ska förse de personer som de anställer eller anlitar för att sköta och hantera broilrar med instruktioner om och handledning i krav som gäller broilrars välbefinnande.

30 §

Erkännande av yrkeskvalifikationer som har förvärvats utomlands och som gäller artificiell reproduktion av djur

I de fall som hör till tillämpningsområdet för lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer beslutar Livsmedelssäkerhetsverket med iakttagande av den lagen om den rätt att arbeta med uppgifter som gäller seminering av djur eller embryoöverföring i Finland som yrkeskvalifikationer som har förvärvats utomlands medför.

Denna lag träder i kraft den 20 . _____

7.

Lag

om ändring av 2 § i handelskammarlagen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i handelskammarlagen (878/2002) 2 § 1 mom., sådant det lyder i lag 1098/2007, som
följer:

2 §

Handelskamrarnas och Centralhandelskammarens offentliga uppgifter

En handelskammare har till uppgift att

- 1) sköta de uppgifter som den har ålagts i revisionslagen (459/2007),
- 2) bestyrka handlingar i utrikeshandeln då en sådan uppgift har ålagts den i eller med stöd av någon annan lag.

Denna lag träder i kraft den 20 . _____

8.

Lag

om ändring av 3 § i lagen om advokater

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om advokater (496/1958) 3 § 1 mom., sådant det lyder i lag 716/2011, som följer:

3 §

Såsom advokat kan godkännas en person som har fyllt 25 år och som

1) är känd för redbarhet samt i fråga om övriga egenskaper och levnadssätt är lämplig att utöva advokatverksamhet,

2) i Finland har avlagt en annan högre högskoleexamen i juridik än magisterexamen i internationell och komparativ rätt, eller har avlagt en juridisk examen någon annanstans än i Finland och fått ett slutligt beslut av Utbildningsstyrelsen i enlighet med lagen om den tjänstebehörighet som högskolestudier utomlands medför (/) om jämställande av högskoleexamen med en juris magisterexamen som kan avläggas i Finland,

3) har förvärvat den skicklighet som krävs för utövande av advokatverksamhet och sådan praktisk erfarenhet som föreskrivs i advokatföreningens stadgar,

4) har avlagt en examen om de bestämmelser som gäller advokatverksamhet och vad god advokatsed kräver (*advokatexamen*), samt

5) inte har försatts i konkurs eller vars handlingsbehörighet inte har begränsats.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Den förutsättning som anges i 3 § 1 mom. 3 punkten uppfylls också av en person som av Utbildningsstyrelsen har fått ett beslut enligt lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer (1093/2007) om behörighet för en uppgift som fordrar högre högskoleexamen i juridik och som senast den 31 december 2018 har genomgått de eventuella kompensationsåtgärder som förutsattes i beslutet, samt en person som av Utbildningsstyrelsen har fått ett beslut enligt lagen om den tjänstebehörighet som högskolestudier utomlands medför (531/1986) om jämställande av högskoleexamen med en juris magisterexamen som kan avläggas i Finland och som har genomfört de eventuella kompletterande högskolestudier som förutsattes i beslutet.

9.

Lag

om ändring av 11 § i lagen om utnämning av domare

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om utnämning av domare (205/2000) 11 § 1 mom., sådant det lyder i lag 567/2015, som följer:

11 §

Allmänna behörighetsvillkor och grunder för utnämning av domare

Till domare kan utnämnas rättrådiga finska medborgare som har avlagt annan högre högskoleexamen i juridik än magisterexamen i internationell och komparativ rätt och som genom sin tidigare verksamhet vid en domstol eller i andra uppgifter har visat sig ha de insikter i de uppgifter som hör till tjänsten och de personliga egenskaper som en framgångsrik skötsel av tjänsten förutsätter. Bestämmelser om behörighetsvillkor för domartjänster som kräver sakkunskap inom något särskilt område får utfärdas separat. Ett beslut av Utbildningsstyrelsen som har fattats med stöd av lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer (1093/2007) eller lagen om den tjänstebehörighet som högskolestudier utomlands medför (/) eller någon annan motsvarande lag som tidigare har varit i kraft medför ingen behörighet enligt denna lag för en domartjänst.

Denna lag träder i kraft den 20 . _____

Helsingfors den 17 september 2015

Statsminister

Juha Sipilä

Undervisnings- och kulturminister Sanni Grahn-Laasonen

3.

Lag

om ändring av 7 b § i lagen om yrkesinriktad vuxenutbildning

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om yrkesinriktad vuxenutbildning (631/1998) 7 b §, sådan den lyder i lag 788/2014, som följer:

Gällande lydelse

7 b §

Möjligheter att avlägga examen

En examensarrangör är skyldig att på det sätt som avtalats med en examenskommission ordna möjligheter att avlägga fristående examina också utan förberedande utbildning.

Utbildningsanordnaren svarar för att den som deltar i utbildning som förbereder för fristående examen som en del av utbildningen ges möjlighet att avlägga en fristående examen. Utbildningsanordnaren svarar också för att den som deltar i förberedande utbildning har möjlighet att delta i ett nytt examenstillfälle, om han eller hon inte har avlagt en examensdel med godkänt vitsord eller vill höja vitsordet.

Möjlighet att avlägga *fristående examen* eller del av fristående examen ska ordnas också för personer vilka av en myndighet som svarar för erkännande av yrkeskvalifikationer har fått ett beslut om erkännande i enlighet med 13 § 2 mom. i lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer (1093/2007), i vilket det av sökanden krävs sådana kompensationsåtgärder som avses i nämnda lag.

Föreslagen lydelse

7 b §

Möjligheter att avlägga examen

En examensarrangör är skyldig att på det sätt som avtalats med en examenskommission ordna möjligheter att avlägga fristående examina också utan förberedande utbildning.

Utbildningsanordnaren svarar för att den som deltar i utbildning som förbereder för fristående examen som en del av utbildningen ges möjlighet att avlägga en fristående examen. Utbildningsanordnaren svarar också för att den som deltar i förberedande utbildning har möjlighet att delta i ett nytt examenstillfälle, om han eller hon inte har avlagt en examensdel med godkänt vitsord eller vill höja vitsordet.

Möjlighet att avlägga *delar* av en fristående examen ska ordnas för dem som av en myndighet som svarar för erkännande av yrkeskvalifikationer har fått ett sådant villkorligt beslut om erkännande enligt 13 § 2 mom. i lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer (/), i vilket det av sökanden krävs sådana kompensationsåtgärder som avses i nämnda lag.

Denna lag träder i kraft den 20 .

4.

Lag

om ändring av lagen om fordonsbesiktningsverksamhet

I enlighet med riksdagens beslut
fogas till lagen om fordonsbesiktningsverksamhet (957/2013) en ny 21 a § som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

3 kap.

Krav på personer som svarar för besiktningsverksamhet och på besiktare

21 a §

Erkännande av yrkeskvalifikationer som har förvärvats utomlands

Det krav på utbildning som avses i 17—19 och 21 § uppfylls även av en sökande som har fått ett beslut enligt lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer (/) om den behörighet som bevis på formella kvalifikationer som har utfärdats i en annan medlemsstat i Europeiska unionen eller i en stat som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet medför. Beslutet fattas av Trafiksäkerhetsverket. En utbildningsanordnare som har beviljats vidareutbildningstillstånd enligt 32 § och Trafiksäkerhetsverket kan för en sökande ordna sådana lämplighetsprov som avses i 7 § i lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer.

Denna lag träder i kraft den 20 .

5.

Lag

om ändring av lagen om ordnande av enskilt godkännande av fordon

I enlighet med riksdagens beslut
fogas till lagen om ordnande av enskilt godkännande av fordon (958/2013) en ny 15 a § som
följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

15 a §

Erkännande av yrkeskvalifikationer som har förvärvats utomlands

*Det krav på utbildning som avses i 13—
15 § uppfylls även av en sökande som har fått
ett beslut enligt lagen om erkännande av yr-
keskvalifikationer (/) om den behörighet
som bevis på formella kvalifikationer som
har utfärdats i en annan medlemsstat i Euro-
peiska unionen eller en stat som hör till
Europeiska ekonomiska samarbetsområdet
medför. Beslutet fattas av Trafiksäkerhets-
verket. Trafiksäkerhetsverket kan för en sö-
kande ordna sådana lämplighetsprov som
avses i 7 § i lagen om erkännande av yrkes-
kvalifikationer.*

_____ Denna lag träder i kraft den 20 .

6.

Lag

om ändring av djurskyddslagen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i djurskyddslagen (247/1996) 26 b §, sådan den lyder i lag 321/2011, samt
fogas till lagen en ny 30 §, i stället för den 30 § som upphävts genom lag 1430/2006, som
följer:

Gällande lydelse

26 b §

*Behörigheten för dem som håller broilrar
och handledning av dem som hanterar broil-
rar*

En fysisk person som håller broilrar och ansvarar för skötseln av minst 500 fåglar ska ha kompetens som motsvarar minst en examensdel, fastställd av Utbildningsstyrelsen, med specialisering på slaktfjäderfå och ett intyg över kompetensen utfärdat av en utbildningsanordnare som undervisnings- och kulturministeriet har beviljat tillstånd att ordna grundläggande yrkesutbildning eller yrkesinriktad tilläggsutbildning. Med broiler avses en fågel av arten *Gallus gallus* som föds upp för slakt.

De som äger eller håller broilrar ska förse de personer som de anställer eller anlitar för att sköta och hantera broilrar med instruktioner om och handledning i krav som gäller broilrars välbefinnande.

Föreslagen lydelse

26 b §

*Behörigheten för dem som håller broilrar
och handledning av dem som hanterar broil-
rar*

En fysisk person som håller broilrar och ansvarar för skötseln av minst 500 fåglar ska ha kompetens som motsvarar minst en examensdel, fastställd av Utbildningsstyrelsen, med specialisering på slaktfjäderfå. Över kompetensen ska dessutom finnas ett intyg utfärdat av en utbildningsanordnare som undervisnings- och kulturministeriet har beviljat tillstånd att ordna grundläggande yrkesutbildning eller yrkesinriktad tilläggsutbildning. Med broiler avses en fågel av arten *Gallus gallus* som föds upp för slakt.

I de fall som hör till tillämpningsområdet för lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer (/) beslutar Livsmedelssäkerhetsverket med iakttagande av den lagen, om den rätt att hålla broilrar i Finland som yrkeskvalifikationer som har förvärvats utomlands medför.

De som äger eller håller broilrar ska förse de personer som de anställer eller anlitar för att sköta och hantera broilrar med instruktioner om och handledning i krav som gäller broilrars välbefinnande.

30 §

***Erkännande av yrkeskvalifikationer som
har förvärvats utomlands och som gäller ar-
tificiell reproduktion av djur***

I de fall som hör till tillämpningsområdet

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

för lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer beslutar Livsmedelssäkerhetsverket med iakttagande av den lagen om den rätt att arbeta med uppgifter som gäller seminering av djur eller embryoöverföring i Finland som yrkeskvalifikationer som har förvärvats utomlands medför.

Denna lag träder i kraft den 20 .

7.

Lag

om ändring av 2 § i handelskammarlagen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i handelskammarlagen (878/2002) 2 § 1 mom., sådant det lyder i lag 1098/2007, som följer:

Gällande lydelse

2 §

Handelskamrarnas och Centralhandelskam- marens offentliga uppgifter

En handelskammare har till uppgift att

- 1) sköta de uppgifter som den har ålagts i revisionslagen (459/2007),
- 2) utfärda intyg om utövande av verksamhet för erkännande av yrkeserfarenhet i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/36/EG om erkännande av yrkeskvalifikationer enligt vad som föreskrivs i lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer (1093/2007), samt
- 3) bestyrka handlingar i utrikeshandeln då en sådan uppgift har ålagts den i eller med stöd av någon annan lag.

Föreslagen lydelse

2 §

Handelskamrarnas och Centralhandelskam- marens offentliga uppgifter

En handelskammare har till uppgift att

- 1) sköta de uppgifter som den har ålagts i revisionslagen (459/2007),
- 2) bestyrka handlingar i utrikeshandeln då en sådan uppgift har ålagts den i eller med stöd av någon annan lag.

Denna lag träder i kraft den 20 .

8.

Lag

om ändring av 3 § i lagen om advokater

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om advokater (496/1958) 3 § 1 mom., sådant det lyder i lag 716/2011, som följer:

Gällande lydelse

3 §

Såsom advokat kan godkännas en person som har fyllt 25 år och som

1) är känd för redbarhet samt i fråga om övriga egenskaper och levnadssätt är lämplig att utöva advokatverksamhet,

2) i Finland har avlagt annan högre högskoleexamen i juridik än magisterexamen i internationell och komparativ rätt, eller en juridisk examen någon annanstans än i Finland och erhållit ett beslut från Utbildningsstyrelsen i enlighet med *lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer (1093/2007) eller lagen om den tjänstebehörighet som högskolestudier utomlands medför (531/1986)* om behörighet för en uppgift som förutsätter annan högre högskoleexamen i juridik än magisterexamen i internationell och komparativ rätt och fullgjort eventuella tilläggskrav som förutsatts i beslutet,

3) har förvärvat den skicklighet som krävs för utövande av advokatverksamhet och sådan praktisk erfarenhet som föreskrivs i advokatföreningens stadgar,

4) har avlagt en examen om de bestämmelser som gäller advokatverksamhet och vad god advokatsed kräver (*advokatexamen*), samt

5) inte har försatts i konkurs eller vars handlingsbehörighet inte har begränsats.

Föreslagen lydelse

3 §

Såsom advokat kan godkännas en person som har fyllt 25 år och som

1) är känd för redbarhet samt i fråga om övriga egenskaper och levnadssätt är lämplig att utöva advokatverksamhet,

2) i Finland har avlagt en annan högre högskoleexamen i juridik än magisterexamen i internationell och komparativ rätt, eller har avlagt en juridisk examen någon annanstans än i Finland och fått ett *slutligt beslut* av Utbildningsstyrelsen i enlighet med *lagen om den tjänstebehörighet som högskolestudier utomlands medför (/) om jämställande av högskoleexamen med en juris magisterexamen som kan avläggas i Finland*,

3) har förvärvat den skicklighet som krävs för utövande av advokatverksamhet och sådan praktisk erfarenhet som föreskrivs i advokatföreningens stadgar,

4) har avlagt en examen om de bestämmelser som gäller advokatverksamhet och vad god advokatsed kräver (*advokatexamen*), samt

5) inte har försatts i konkurs eller vars handlingsbehörighet inte har begränsats.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Den förutsättning som anges i 3 § 1 mom. 3 punkten uppfylls också av en person som av Utbildningsstyrelsen har fått ett beslut enligt *lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer (1093/2007)* om behörighet för en uppgift som fordrar högre högskoleexamen i juridik

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

och som senast den 31 december 2018 har genomgått de eventuella kompensationsåtgärder som förutsattes i beslutet, samt en person som av Utbildningsstyrelsen har fått ett beslut enligt lagen om den tjänstebehörighet som högskolestudier utomlands medför (531/1986) om jämställande av högskoleexamen med en juris magisterexamen som kan avläggas i Finland och som har genomfört de eventuella kompletterande högskolestudier som förutsattes i beslutet.

9.

Lag

om ändring av 11 § i lagen om utnämning av domare

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om utnämning av domare (205/2000) 11 § 1 mom., sådant det lyder i lag 567/2015, som följer:

Gällande lydelse

11 §

Allmänna behörighetsvillkor och grunder för utnämning av domare

Till domare kan utnämnas rättrådiga finska medborgare som har avlagt annan högre högskoleexamen i juridik än magisterexamen i internationell och komparativ rätt och som genom sin tidigare verksamhet vid en domstol eller i andra uppgifter har visat sig ha de insikter i de uppgifter som hör till tjänsten och de personliga egenskaper som en framgångsrik skötsel av tjänsten förutsätter. Bestämmelser om behörighetsvillkor för domartjänster som kräver sakkunskap inom något särskilt område får utfärdas separat.

Föreslagen lydelse

11 §

Allmänna behörighetsvillkor och grunder för utnämning av domare

Till domare kan utnämnas rättrådiga finska medborgare som har avlagt annan högre högskoleexamen i juridik än magisterexamen i internationell och komparativ rätt och som genom sin tidigare verksamhet vid en domstol eller i andra uppgifter har visat sig ha de insikter i de uppgifter som hör till tjänsten och de personliga egenskaper som en framgångsrik skötsel av tjänsten förutsätter. Bestämmelser om behörighetsvillkor för domartjänster som kräver sakkunskap inom något särskilt område får utfärdas separat. Ett beslut av Utbildningsstyrelsen som har fattats med stöd av lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer (1093/2007) eller lagen om den tjänstebehörighet som högskolestudier utomlands medför (/) eller någon annan motsvarande lag som tidigare har varit i kraft medför ingen behörighet enligt denna lag för en domartjänst.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Statsrådets förordning

om erkännande av yrkeskvalifikationer

I enlighet med statsrådets beslut förskrivs med stöd av 9 § 6 mom. och 13 § 4 mom. i lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer (/2015): I enlighet med statsrådets beslut förskrivs med stöd av 9 § 6 mom. i lagen om erkännande av yrkeskvalifikationer (/2015):

1 §

Bilagor till ansökan

En myndighet som ansvarar för erkännande av yrkeskvalifikationer kan kräva att kopior av följande handlingar och intyg fogas till ansökan:

- 1) bevis på sökandens medborgarskap,
- 2) kompetensbevis och bevis på formella kvalifikationer som ger rätt att utöva yrket,
- 3) när det gäller yrken som omfattas av systemet för automatiskt erkännande, ett intyg från den behöriga myndigheten i sökandens ursprungsmedlemsstat över att sökandens utbildningsbevis är de handlingar som avses i unionens regler för erkännande,
- 4) ett intyg över sökandens yrkeserfarenhet,
- 5) ett intyg över att sökanden har gott namn och rykte och inte har försatts i konkurs,
- 6) ett intyg över sökandens fysiska eller mentala hälsa,
- 7) ett intyg över sökandens ekonomiska ställning och över att sökanden är försäkrad mot de ekonomiska skador som är förenade med hans eller hennes yrkesansvar,
- 8) ett intyg som bekräftar att sökanden inte temporärt eller definitivt har förbjudits att utöva yrket,
- 9) ett bestyrkt intyg av ett relevant organ över kunskaper, färdigheter och kompetens som sökanden har tillägnat sig genom livslångt lärande.

Dessutom ska sökanden på begäran i en bilaga till ansökan lämna upplysningar om sin utbildning så att den myndighet som ansvarar för erkännandet av yrkeskvalifikationerna kan fastställa förekomsten av eventuella väsentliga olikheter i förhållande till den utbildning som krävs i Finland.

Den behöriga myndigheten kan kräva att en sådan handling som avses i 1 mom. 5—8 punkten fogas till ansökan, om den kräver motsvarande handling även av dem som har förvärvat sina yrkeskvalifikationer i Finland. De intyg som avses i 1 mom. 5—7 punkten får inte vara äldre än tre månader när de visas upp.

2 §

Anpassningsperiod

Under en anpassningsperiod ska sökanden sköta en uppgift eller utöva ett yrke under handledning och tillsyn.

I ett sådant villkorligt beslut om erkännande som avses i 16 § 2 mom. i lagen om erkännande fastställs anpassningsperiodens längd och uppgifterna samt vid behov den kompetens som krävs av den yrkesutövare som ska vara övervakare. I ett villkorligt beslut om erkännande kan det också fastställas andra nödvändiga villkor för genomförandet av anpassningsperioden. Den yrkesutövare som är övervakare ska under anpassningsperioden informera den myndighet som

ansvarar för erkännandet av yrkeskvalifikationer om brister som har framkommit i sökandens yrkesverksamhet, om sökandens verksamhet orsakar allvarlig fara för den som är föremål för verksamheten.

Den förmåga och färdighet som krävs för yrkesutövningen bevisas genom ett intyg över anpassningsperioden som ges av arbetsgivaren eller den yrkesutövare som har varit övervakare.

3 §

Lämplighetsprov

I ett sådant villkorligt beslut om erkännande som avses i 16 § 2 mom. i lagen om erkännande fastställs det huvudsakliga innehållet i ett lämplighetsprov och den som ska verkställa provet. Det är den instans som har lagstadgad behörighet att utfärda examina eller ge sådan utbildning som leder till examen inom det område som ansökan om erkännande av yrkeskvalifikationer gäller som ska anordna lämplighetsprov.

Ett lämplighetsprov kan innehålla frågor som även gäller kännedom om god yrkessed i Finland.

Det kan också bestämmas att lämplighetsprovet ska utgöras av delar av en sådan fristående examen som avses i lagen om yrkesinriktad vuxenutbildning (631/1998).

4 §

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den 20 .

Statsrådets förordning

om den tjänstebehörighet som högskolestudier utomlands medför

I enlighet med statsrådets beslut föreskrivs med stöd av 5 § 1 mom. i lagen om den tjänstebehörighet som högskolestudier utomlands medför:

1 §

Tillämpningsområde

Denna förordning innehåller bestämmelser om sådana kompletterande studier som avses i lagen om den tjänstebehörighet som högskolestudier utomlands medför (/2015).

2 §

Kompletterande studier

I ett beslut om jämställande kan det krävas att kompletterande högskolestudier genomförs i Finland

1) till en omfattning av högst en tredjedel av de högskolestudier som leder till examen, om en utländsk högskoleexamen jämförs med en viss namngiven högskoleexamen som kan avläggas i Finland,

2) till en omfattning av högst hälften av den studieprestation som genomförs i Finland, om en studieprestation vid en utländsk högskola jämförs med en viss studieprestation vid högskola som kan genomföras i Finland.

3 §

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den 20 .